Cemâziye'l Evvel 1441

tevhid

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | OCAK '20 | YIL: 9 | SAYI: 89 | FİYATI: 9₺ | ISSN: 2148-4635

HAFIZ ADAYLARINA!

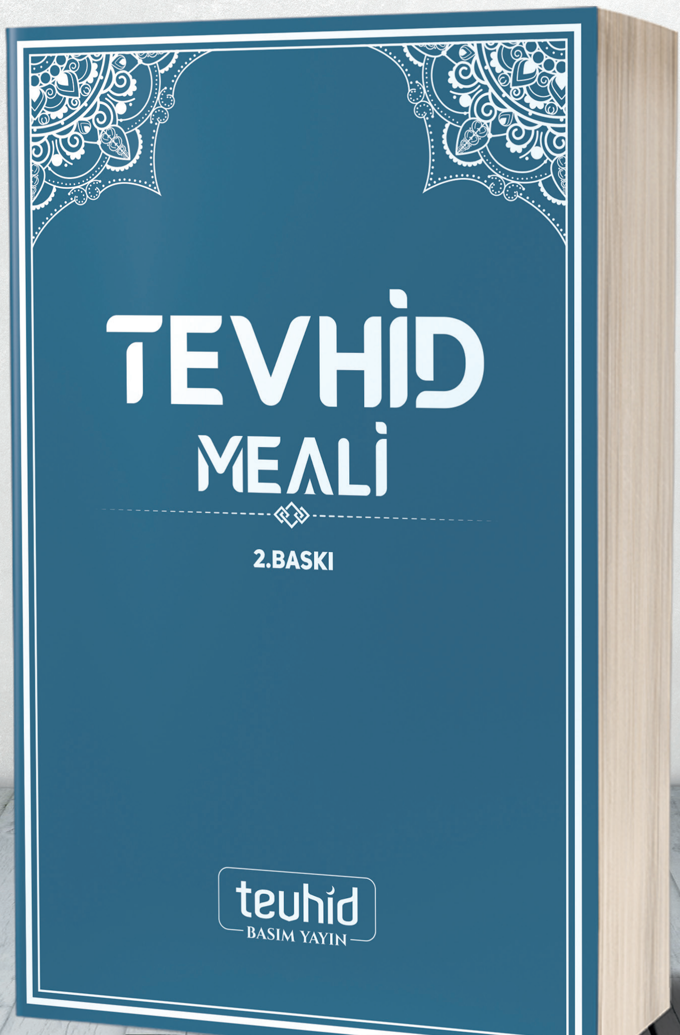
HASBiHÂL' 04

TEVHİD MEALİ

TEVHİD MEALİ
2. BASKISI ÇIKTI!

Sipariş Hattımız: +90 530 401 81 81

EDİTÖR

بسم الله الرحمن الرحيم

Es-Selamu Aleykum,

Kıymetli okuyucularımız, Allah'ın lütuf ve ihsanı, mümin kardeşlerimizin çaba ve gayretleri ve siz değerli okuyucularımızın duaları ile dergimizin 9. yılına girmiş bulunmaktayız. Bu münasebet ile bize böyle güzel bir nimetiyle ikramda bulunan, El-Kerîm olan Rabbimize hamdediyor, devamına muvaffak kılmasını diliyoruz. Pek değerli yazıları ile bizi aydınlatan başta Halis Bayancuk Hocamız olmak üzere tüm yazarlarımıza teşekkür ediyoruz.

Silivri 4 No'lu Cezaevinde yaşanan darp vakasına ve camiamızın bu zulüm karşısında duruşuna değinen Hocamız, zulüm karşısında susmayacağımızı, boyun eğmeyeceğimizi, insanlık onurunu ve tevhidin izzetini korumaya devam edeceğimizi belirtmiştir.

Hasbihâl yazısında Hocamız, hafızlık yapan öğrencilerimiz için Kur'ân'ı göğüslerde taşımanın fazilet ve hususiyetlerine değinmiş ve Kur'ân'ın ilmin temeli, kalbin baharı olduğunu izah etmiştir. Pekâlâ, istifade edeceğinizi düşündüğümüz yazıyı Hocamızla "Hasbihâl"de zikrettik.

Hocalarımızın yazılarını siz değerli okuyucularımıza sunduk.

Selamet ve sağlıcakla kalın.

Editör

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Mavi Ay Ofset, Litros yolu 2. Mat. Sit.
Giriş kat 1BF2 Topkapı/İSTANBUL
0 (212) 613 47 65

Dergi içerisinde yer alan
yazılardan ilgili yazar mesuldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları, Tevhid Kitabevi
İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır: Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49
Van : Vali Mithatbey Mh. Koçibey Cd. Armoni İş Mer. No: 14/D 65100 İpekyolu/VAN 0543 225 50 45

İrtibat Büroları
Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Firuzköy Mh. Kazım Karabekir Cd. Tütün Sk. No: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi: İsmetpaşa Mh. 95. Sk. No: 41/A 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır: Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 İpekyolu/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA

Cemâziye'l Evvel 1441 | Ocak '20
Yıl: 9 | Sayı: 89 | Fiyatı: 9 ₺
ISSN: 2148-4635
AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ
teuhid

İÇİNDEKİLER

HAFIZ ADAYLARINA!

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)

Kur'ân, müşriklerin iddia ettiği gibi uydurulmuş, hayal mahsulü, şair hezeyanı bir kitap değildir. O, ilim ehlinin göğüslerinde korunan apaçık ayetlerdir. Âdeta Kur'ân bilgini âlimlerin göğsü/kalbi bir kasa, ayetler de o kasada koruma altına alınmış ilahi birer emanettir.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Es-Selamu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berekatuhu,

Tüm kardeşlerimin avf ve afiyet içinde olmasını umuyor, her biri için Rabbimden dünya ve ahiret iyiliği talep ediyorum. O'na (cc) sonsuz kere hamdolsun ki ben iyiyim, afiyetteyim. Yüce Allah'ın sayısız nimeti arasında sayılı musibet yaşıyor ve O'nun (cc) hükmüne yine O'nun (cc) yardımıyla sabrediyorum. Hamd, şükür ve minnet O'nadır (cc).

Müsaadeniz olursa yaşanan son hadiseler üzerine birkaç söz söylemek istiyorum. Bizler İslam'ı seçtiğimiz gün; kime teslim olacağımızı ve irademizi kime teslim edeceğimizi seçmiş olduk. Zira İslam, teslimiyettir! Bizler Ed-Deyyân olan Allah'ın dinini din kabul ettiğimiz gün; kimin boyunduruğu altına gireceğimizi ve kimin hükümleri karşısında zilletle boyun eğeceğimizi kabul etmiş olduk. Zira din, boyunduruk altına girmek ve teslim olmaktır!

Bugün tercih ve kabullerimizden imtihan ediliyoruz. İrademizi teslim almak isteyen; her şeyimizle kendilerine teslim olmamızı buyuran; verdikleri hükme ve ettikleri zulme zilletle boyun bükmemizi isteyen; biz

Allah'ın (cc) kullarını kendilerine kul/maraba gören bir düzenle karşı karşıya bulunuyoruz.

Bu sistem kendini Allah'ın (cc) yerine koyuyor; Firavun düzeninde olduğu gibi, "rablik" ve "ilahlık" iddiasında bulunuyor. Sokaktan işyerine, evden aile ilişkilerine, bireysel tercihlerden çocuk eğitimine... her şeye ama her şeye müdahale ediyor. Çocuğunuzu onların belirlediği sisteme göre eğiteceksiniz. Evinizin yatak odasını onların belirlediği mimari ölçülere göre inşa edeceksiniz. Onların uygun gördüğü sayıda çocuk yapacaksınız. İş yerinizin duvarlarını dahi onların yönetmelik ve tüzüklerine göre dizayn edeceksiniz. Bir din/mezhep seçecekseniz bu, millî güvenlik için risk oluşturmayan, yerli ve millî, yetkililerin onayından geçmiş bir din/mezhep olacak. Size bir ceza mı verildi, "Şeriatın (!) kestiği parmak acımaz." diyecek ve evinizde öylece oturacaksınız. Diyelim ki işkenceci birinin biti kanlandı, yanına da kendi gibi otuz-kırk işkenceci aldı ve hücrenize dalıp bir kardeşinize saldırdı; odanızın kapısını kapatacak, duymayacak, görmeyeceksiniz... Muhtemelen evinde erkeklik yapamadığı için suni erkeklik gösterileri yapan, cami duvarına işeyen o işkenceciye bir de "ağam, paşam" çekecek, karısına yapamadığı erkekliği size yapmasına müsaade edeceksiniz. Çünkü sisteme kul olmak -onlar "vatandaş" demeyi tercih ediyor- ancak sorgulamadan, mutlak teslimiyetle mümkün...

O kadar alışmışlar ki toplumu sindirmeye; yaptıklarına misliyle karşılık verilince şaşırıyor, "Şimdi ne oldu ki, niye bize saldırdınız?" diye tepki gösteriyor, sizi suçluyorlar. Ayrıca yapılanın yasaya aykırı olduğunu hatırlatmayı da ihmal etmiyorlar. Yasa! Hani şu acıkınca afiyetle yenen şey!

Hayır! Allah'a yemin olsun ki; teslim olmayacağız. Zulme sessiz kalmayacağız. Tüm putperest şirk düzenlerine başkaldırıp, orta yaş bunalımındaki işkencecilerin cami duvarına işemesine müsaade etmeyecek, okyanusları geçtikten sonra derede boğulmayacağız. İslam'ın meşru gördüğü her yola tevessül edecek, zalimin zulmüne misliyle mukabelede bulunacağız. Allah (cc) aramızda nihai hükmünü verene dek sabredeceğiz; ancak asla zillete razı olmayacağız. Sabrın zillet olmadığını bize öğreten Rabbimize hamd ve şükür olarak, herkese hak ettiği muameleyle karşılık verecek; suçlu günahkârlara susarak, görmezden gelerek, odalarımızın ve vicdanlarımızın kapısını kapatarak destek olmayacağız! İslam'ın öğretilerinde olduğu gibi iyiliğe iyilikle; zulme, şerre ve kötülüğe misliyle karşılık vereceğiz. Ne emniyette ne adliyede ne de zindanda, Allah'ın (cc) yaratırken bahşettiği insanlık onurunu ve hidayet ederken lütfettiği tevhid izzetini çiğnetmeyeceğiz. Meydanı boş bulunca esip gürleyen; emniyette, adliyede ve zindanlarda yılışan ahlaksızlar gibi çürümeyecek, adileşmeyeceğiz. Lideri için dünyayı yakan, diğer fertleri için zılgıt çekmeyi marifet sayan emperyalizmin mayın katırları gibi de olmayacağız. En küçük kardeşimizden başımızdaki hocaya kadar, her kardeşimiz için aynı hassasiyeti göstereceğiz. Karşımıza geçip "Bugüne kadar sana saygısızlık yapan mı oldu?" diyen rüşvetçilere ısrarla ve usanmadan "Bu davanın temsilcisiyle en alttaki ferdi arasında fark yoktur!" demeyi sürdüreceğiz, inşallah...

Bizler Ed-Deyyân olan Allah'ın dinini din kabul ettiğimiz gün; kimin boyunduruğu altına gireceğimizi ve kimin hükümleri karşısında zilletle boyun eğeceğimizi kabul etmiş olduk. Zira din, boyunduruk altına girmek ve teslim olmaktır!

Hafızlık Adaylarına!

Yüce Allah, gençlerimizden bir kısmını, Kur'ân'ı hıfzetme yoluna muvaffak kıldı. Onlar da, Rablerinin Kitab'ını ezberlemek, anlamak, amel etmek ve "o Kur'ân'la büyük bir cihad"[1] vermek için canla başla

1. "Kâfirlere itaat etme! Ve o (Kur'ân'la) onlara karşı büyük bir cihad ver." (25/Furkân, 52)

Bir kalp küfür veya masiyetlerle ölmüşse Kur'ân ona hayat verir. Bir kalp bidatler veya masiyetlerle hastalanmışsa Kur'ân ona şifa verir. Kur'ân, kalbin baharıdır; zira o, kalpteki tüm kulluk duygularını harekete geçiren bir etkiye sahiptir.

mücadele ediyor. Ben de bu salih amelde onlara destek olmak ve yazı aracılığıyla yanlarında olduğumu hissettirmek için bu satırları kaleme alıyor, bir hayra vesile olmasını ümit ediyorum.

Hafızlık Seçilmişliktir!

Her şeyden önce, Allah tarafından seçilmiş ve seçkin bir amele muvaffak kılınmış olduğunuzu bilmenizi/hissetmenizi isterim. Zira ömrün bu en güzel ve verimli günlerini; sokaklarda, vitrin önlerinde, ayna karşısında, cep telefonuna bağımlı olarak, temizlik yaparak ve kadın günlerine katılarak geçiriyor olabilirdiniz. Kur'ân hıfzına değil de şarkı hafızlığına, futbolcu ve manken isimlerine ve onların değersiz hayatlarına dair malumat hafızlığına da sevk edilebilirdiniz. Allah (cc) elinizden tuttu, önce sizi tevhide hidayet etti, sonra da amellerin en faziletlilerinden olan Kur'ân hafızlığına... Seçilmiş olduğunuzu hissedin ve çokça şükür ve secdeyle Rabbinize yönelin...

Seçildiniz; çünkü kalpleriniz Allah (cc) tarafından güvenilir bulundu. O'nun (cc) Kitab'ının muhafazası için kalpleriniz, emin bir muhafız kabul edildi. "Nasıl?" diye sorarsanız, açıklayayım: Biliyorsunuz Allah (cc) Kur'ân-ı Kerim'i koruduğunu/koruyacağını haber verdi[2] ve bu Kitap, kıyamete kadar da O'nun (cc) koruması altında olacaktır. O'nun (cc) Kur'ân'ı koruma yollarından biri; dilediği kullarını onun hafızı/muhafızı kılmasıdır:

"(Hayır, öyle değil!) Bilakis o (Kur'ân), kendilerine ilim verilenlerin göğsünde apaçık ayetlerdir. Ayetlerimizi zalimlerden başkası inkâr etmez." [3]

Evet, Kur'ân, müşriklerin iddia ettiği gibi uydurulmuş, hayal mahsulü, şair hezeyanı bir kitap değildir. O, ilim ehlinin göğüslerinde korunan apaçık ayetlerdir. Âdeta Kur'ân bilgini âlimlerin göğsü/kalbi bir kasa, ayetler de o kasada koruma altına alınmış ilahi birer emanettir. İnanıyorum ki sizler, ilim talep eden hafızlık adayları olarak, mübarek kalplerinizi o Kitab'ın mahfazası kılacak, onun apaçık ayetlerini tebliğ ederek kendinizi ve toplumu ıslah edeceksiniz.

Seçildiniz; çünkü Kur'ân ehli, Allah ehlidir. Allah Resûlü (sav) şöyle buyurur:

"İnsanlar arasında iki grup Allah'ın ehlidir. 'Kimdir onlar ey Allah'ın Resûlü?' diye sorulunca 'Onlar Kur'ân ehli ve Allah'ın özel kullarıdır.' diye cevap verdi."[4]

Hadiste ifade edilen "Ehlullah/Allah ehli" ifadesi, mümin kalplere huzur veren bir ifadedir. Zira Allah'a "ehl" olmak; O'na (cc) yakın olmak, O'nun (cc) özel lütuf ve ihsanlarına mazhar olmaktır. Allah'a (cc) "ehl" olmak, O'nun (cc) tarafından seçilmek ve ödüllendirilmektir. Sizler gece gündüz O'nun (cc) Kitab'ını okuyarak, ezberleyerek, anlayarak ve amel etmeye çabalayarak, Kitab'a "ehl" olmaya en layık olanlarsınız. Bu nimetin farkında olarak onu okumaya, ezberlemeye gayret edin. Allah'a (cc) "ehl" olmanın ciddiyet ve vakarıyla, size yakışır şekilde hayatınızı idame ettirin.

Seçildiniz; çünkü Allah (cc) yüceltmek istediği kulları Kitab'ına muvaffak kılar:

---

2. "Şüphesiz ki zikri/Kur'ân'ı biz indirdik. Onu koruyacak olan da hiç kuşkusuz yine biziz." (15/Hicr, 9)
3. 29/Ankebût, 49
4. İbni Mace, 215

"Nafi b. Abdulharis, Usfan'da Ömer ile buluştu. Ömer, kendisini Mekke'ye vali tayin etmişti. Ömer ona:

— Mekke'de yerine kimi vekil bıraktın, dedi. O da:

— İbni Ebza'yı, dedi.

— İbni Ebza kim, diye sordu.

— Azatlıklarımızdan birisidir, dedi. Ömer:

— Mekke'ye azatlık bir kişiyi vekil olarak bıraktın, öyle mi, dedi. Nafi dedi ki:

— O, Allah'ın Kitabı'nı okuyan ve farzları bilen birisidir, Ömer:

— Bakın, sizin Peygamber'iniz 'Şüphesiz Allah, bu Kitap ile nice toplumları yüceltir, nicelerini de alçaltır.' buyurmuştur, dedi."[5]

Unutmayın ki yüce Allah'ın sıfatlarından biri de "Refiu'l Deracat/Dereceleri Yükselten"dir. İlginçtir; bu sıfatın geçtiği tek ayet, vahiyle, yani Kur'ân'la ilgilidir:

"(Allah) dereceleri yükselten ve arşın sahibi olandır. (İnsanları) kavuşma günü olan (ahiretle) uyarmaları için ruhu (vahyi) emriyle kullarından dilediğinin (kalbine) bırakır."[6]

Demek ki Allah (cc) sizi kulları arasından seçti ve derecelerinizi yükseltmek istedi. Bu sebeple de sizi Kur'ân hıfzına ve Kur'ân ilimlerine muvaffak kıldı. Her sabah, ders hazırlamak için masanızın başına geçtiğinizde bunu hissederek okumaya başlayın... Rabbinize çokça hamdedin ve nimetini tamama erdirmesi için O'na (cc) içtenlikle niyazda bulunun.

Seçildiniz; çünkü Allah bir kulu için hayır diledi mi onu salih bir amele muvaffak kılar.

Allah Resûlü (sav) şöyle buyurdu:

" 'Allah bir kul için hayır diledi mi onu kullanır.' Dediler ki: 'Nasıl kullanır, ey Allah'ın Resûlü?' Buyurdu ki: 'Ölmeden önce onu salih bir amele muvaffak kılar.' "[7]

Kur'ân hafızlığı bir ömür boyu süren salih amellerdendir. Sizler bu ameli şer'i ilimlerle taçlandırıp, onunla büyük cihad vereceğiniz için, hayrın öncüleri olacaksınız. Allah (cc) sizleri hayır kapılarını açan, şer kapılarını kapayan birer anahtar kılacaktır.[8] Rabbinize karşı hüsnüzannınızı koruyun; O (cc), kullarının zannı üzeredir.

Kur'ân, Kalbin Baharıdır![9]

Dünyanın mevsimleri olduğu gibi kalbin de mevsimleri vardır. Zaman olur, mevsim kıştır. Kalp donmuş, topraktan hayat çekilmiş, tüm hayat alametleri beyaz bir örtü altına gizlenmiştir. Kişi hayrın nerede olduğunu bilmez, bilse de ona gidecek takati bulamaz. Zaman olur, mevsim yazdır. İnsan huzursuzdur, ama nedenini bilmez. Sıcağın bedenleri mayıştırması gibi kalp mayışmıştır. Zaman olur, mevsim hazandır. Hazan bu, hüzünsüz olur mu? Yaprak döken bir ağaç gibi mahzundur kalp... Zaman olur, mevsim bahardır. Tabiat uyanmış, arz suyla buluşmuş, Allah (cc) El-Hayy ismiyle tecelli etmiştir. Her şey olması gerektiği gibidir; kalpte huzur ve sekinet hâkimdir...

Kur'ân, kalbin baharıdır; zira iştikak ilmine göre "vahiy" ve "hayat" aynı kök harflere sahiptir. Bir kalp küfür veya masiyetlerle ölmüşse Kur'ân ona hayat verir.[10] Bir kalp bidatler veya masiyetlerle hastalanmışsa Kur'ân ona şifa verir.[11]

Kur'ân, kalbin baharıdır; zira o, kalpteki tüm kulluk duygularını harekete geçiren bir etkiye sahiptir.[12]

Kitap, kulu korku ve ümit dengesinde tutan bir

5. Müslim, 817
6. 40/Mü'min, 15
7. Tirmizi, 2142; Ahmed, 12036

8. "Şüphesiz bazı insanlar hayırlı işler için anahtar ve şer işlere karşı kilit gibidir. Diğer kısım insanlar ise (bilakis) şer işler için anahtar ve hayırlı işlere karşı kilit gibidir. Ne mutlu o kimseye ki Allah hayırlı işlerin anahtarlarını onun ellerine vermiştir. Ve yazıklar olsun o kişilere ki Allah şer işlerin anahtarlarını onun ellerine vermiştir." (İbni Mace, 237)
9. "Allah'ım, ben senin kulunum, senin kulunun çocuğuyum, senin cariyenin çocuğuyum. Benim perçemim senin elindedir. Senin hükmün bende geçerlidir ve hakkımda verdiğin bütün hükümler benim için adalettir. Allah'ım, senden, kendi nefsini isimlendirdiğin bütün isimlerle istiyorum. O isimler ki ya onları Kitab'ında indirmişsindir ya onları yarattıklarından birine öğretmişsindir ya da gayb ilminde kendi katında saklamışsındır. Kur'ân'ı benim **kalbimin baharı**, göğsümün nuru, hüznümü gideren ve bende olan elemi ortadan kaldıracak bir şey kılmanı senden istiyorum." (Ahmed, 3712)
10. "Ölü iken dirilttiğimiz ve insanlar arasında yürümesi için kendisine bir nur/ışık kıldığımız kimsenin durumu, karanlıklar içinde olup oradan çıkamayan kimsenin durumu gibi midir? Kâfirlere yaptıkları ameller böyle süslü gösterildi." (6/En'âm, 122)
11. "Kur'ân'dan müminler için (şüphe, şehvet, dünya sevgisi gibi hastalıklara) şifa ve rahmet olacak ayetler indiririz. Zalimlerin ise yalnızca hüsranını arttırır." (17/İsrâ, 82)
12. "Şayet (okunan bir kitapla) dağlar yürütülse ya da onun aracılığıyla yeryüzü parçalansa veya onunla ölülerle konuşulacak olsa (hiç şüphesiz o, Kur'ân olurdu)." (13/Ra'd, 31)

Kur'ân hıfzına aday olan, onun tüm ilimlerin temeli olduğunu bilmelidir. Temelin sağlam olması için mutlaka Kur'ân ezberi olmalıdır. Bundan olsa gerek İslam tarihinde iz bırakmış âlimlerin tamamı, Kur'ân hafızıdır.

etkiye sahiptir. Kimi zaman cennet nimetlerini göz mesafesine getirir; âdeta çağlayan pınarların sesini duyar, çeşit çeşit meyvelerin kokusunu alırsınız. Kimi zaman cehennemin alevleri yüzünüzü yalar, azap ehlinin çığlıkları duvarın ötesinde gibidir… Bazen her şeyi kuşatan rahmetin sizi sarıp sarmaladığını hisseder; bazen azap kamçısının tepenize ineceğinden endişe duyarsınız… Kur'ân hem korkuyu hem ümidi hayata geçirdiğinden, kulu istikamet üzere tutar. Baharın mutedil havası gibi kalpte bir itidal havası oluşur…

"Allah, (ayetleri) birbirine benzeyen (ve ayetleri) tekrar eden, sözün en güzeli olan (Kur'ân'ı) Kitap olarak indirdi. Rablerinden korkanların, ondan dolayı derileri ürperir/tüyleri diken diken olur. Sonra ciltleri ve kalpleri Allah'ın zikrine yumuşar. İşte bu, Allah'ın hidayetidir. Onunla dilediğini hidayet eder. Kimi de Allah saptırmışsa, ona doğruyu gösterecek hiç kimse yoktur."[13]

Allah Resûlü (sav) bu nimetin kıymetini bildiği için, yüce Allah'tan Kur'ân'ı kalbinin baharı kılmasını istemiştir. Bu dua; bir yandan Kur'ân'ın kalbe bahar olduğunu vurgularken, diğer yandan bunun her Kur'ân okuyana nasip olmadığını göstermiştir. Allah Resûlü (sav) Rabbinden özel bir lütuf olarak, Kur'ân'ı kalbinin baharı kılmasını istemiştir. Bizler de istemeyi unutmayalım.

Kur'ân, İlmin Temelidir!

Kur'ân hıfzına aday olan, onun tüm ilimlerin temeli olduğunu bilmelidir. Temelin sağlam olması için mutlaka Kur'ân ezberi olmalıdır. Bundan olsa gerek İslam tarihinde iz bırakmış âlimlerin tamamı, Kur'ân hafızıdır.

Dikkat edin Kur'ân'a vâkıf âlimlerin ilmi çok derindir; delilleri güçlüdür; konuşmaları sade ve açıktır; sözleri etkilidir… Çünkü ilimlerinin temeli nurdur, burhandır, delilleri açık ve etkilidir:

"Ey insanlar! Rabbinizden size (hiçbir şüpheye yer bırakmayan) burhan geldi ve size apaçık bir nur indirdik."[14]

"De ki: 'Tam/apaçık/en üstün/en etkili hüccet Allah'a aittir. Şayet dileseydi hepinizi hidayet ederdi.' "[15]

Kur'ân Hafızlığı Ahiret Yatırımıdır!

Hafızlık adayı, Kur'ân'ı hıfzetmek ve unutmamak için sürekli onu tilavet eder. Birkaç yıla yayılan hafızlık müddetince, amel defterini salih amelle doldurur. Umulur ki kıyamet gününde Kur'ân kapısından cennete davet edilir.[16] Hafızlık adayı her Kur'ân tilavetinde bunu düşünmeli; okuduğu her harf için ecir aldığını ve okudukça Allah katında yüceldiğini hissetmelidir. Hissetmelidir ki; hafızlığın uzun ve yorucu yolunu bu bilinçle aşabilsin…

"Her kim Allah'ın Kitabı'ndan bir harf okursa kendisine bir sevap yazılır ve her sevap on katıyla karşılık

13. 39/Zümer, 23

14. 4/Nîsa, 174

15. 6/En'âm, 149

16. Resûlullah (sav) şöyle buyurdu: "Her kim Allah yolunda çift infakta bulunursa, cennette kendisine 'Ey Allah'ın kulu! Şu hayırdır.' diye nida edilecek. Namaz kılanlar ise namaz kapısından, cihad edenler ise cihad kapısından, sadaka verenler ise sadaka kapısından, oruç tutanlar ise reyyan kapısından çağırılacaktır. Ebu Bekir Sıddık, 'Ya Resûlullah! Bir kimsenin bu kapıların hepsinden çağırılmasında bir zarar yoktur. Şu hâlde bir insan bu kapıların hepsinden çağırılacak mı?' diye sordu. Resûlullah (sav), 'Evet! Ben, senin de onlardan olmanı ümit ederim.' buyurdu." (Buhari, 1897; Müslim, 1027)

bulur. 'Elif, lam, mim' bir harftir demiyorum. Fakat 'elif' bir harftir, 'lam' bir harftir, 'mim' de bir harftir diyorum."[17]

"Kur'ân'ın sahibi/ehli olan kimseye (kıyamet gününde) denir ki: 'Oku, yücel ve dünyadayken tertil edip (ağır ağır) okuduğun gibi tertil et. Senin menzilen/konumun okuduğun son ayet ile beraber olacaktır.' "[18]

Bir diğer mesele, Kur'ân'ın kıyamet günü onu okuyana şefaatçi olmasıdır:

"Kıyamet günü Kur'ân getirilecek ve şöyle diyecek: 'Ey Rabbim, (beni okuyup benimle hayatını yaşayan) bu kulunu giydir.' O kimseye keramet tacı giydirilecek. Sonra Kur'ân diyecek: 'Arttır, ya Rabbi!' Keramet elbisesi giydirilecek. Sonra Kur'ân diyecek ki: 'Ey Rabbim, ondan razı ol.' Allah da ondan razı olacak. Denilecek ki: 'Ey kul, oku ve yüksel.' Böylece okuduğu her bir ayetle iyilik, sevap ve mükâfatları arttırılacaktır."[19]

Bu nedenle; hafızlık adayı olarak mezkûr nasları çokça hatırlamalı, bıkkınlıkla malul nefislerinizi canlı tutmalısınız. Aksi hâlde, sürekli tekrar eden her amel gibi, hafızlık adayı da amelinden ecir aldığını unutur. Çoğu hafızlık adayı, hafızlık sürecinin onu birçok nafileden alıkoyduğunu düşünerek hayıflanır. Kimi zaman şeytanın adımlarına uyar; hazırda bulunan salih ameli, gaip bir salih amel için terk eder. Hem eldekinden hem de hayalini kurduğundan mahrum olur.

Kıymetli Kardeşlerim!

"Zahmetsiz rahmet olmaz." vecizesini duymuşsunuzdur. Hâliyle sizler, yukarıda mezkûr rahmetlere erişmek için biraz zahmete katlanacaksınız. Sizi Allah Resûlü'nün müjdesiyle müjdelemek isterim; Kur'ân'ın kişiye kolay gelmesi ayrı, zor gelmesi ayrı bir ecirdir.

"Kur'ân'ı maharetli bir şekilde okuyan kimse vahiy kâtibi olan değerli ve güvenilir melekler ile beraberdir. Kendisine zor geldiği hâlde heceleye heceleye Kur'ân'ı okuyan kimseye de iki sevap vardır."[20]

Zorlandığınız zaman, Allah Resûlü'nün (sav) bu müjdesini hatırlayın. Bu zorluğun sizin için hayır ve ecir olduğunu nefsinize hatırlatın. Şayet gücünüzün yetmediğini düşünüyorsanız El-Vâsi' olan Allah'a (cc) yönelin. Zira Allah, El-Vâsi' ismiyle genişletir. Rızkı, arzı ve evreni genişlettiği gibi, insanların takat ve kapasitesini de genişletir.

"Nebileri onlara demişti ki: 'Allah, size komutan olarak Talut'u atadı.' Demişlerdi ki: 'O bizim başımıza nasıl yönetici olabilir? (Oysa) biz yöneticiliğe ondan daha layığız. Hem o mal konusunda kendisine genişlik verilmiş (bir zengin de) değildir.' Demişti ki: 'Şüphesiz Allah, onu sizin için seçti ve onun ilim ve beden gücünü arttırdı. Allah mülkünü dilediğine verir. Allah (ihsanı ve lütfu bütün varlığı kuşatacak kadar geniş olan) Vâsi', (her şeyi bilen) Alîm'dir.' "[21]

Bu ayeti dikkatle okuyun, şunu göreceksiniz: İsrailoğulları Talut'un komutanlığını beğenmemiş; onun zengin bir adam olmadığını öne sürmüştür. Allah (cc) nebisini konuşturmuş ve Talut'un seçildiğini, Allah'ın (cc) onun ilim ve beden gücünü arttırdığını söyletmiştir. Buradaki "arttırma" ifadesine dikkat edin. Bir şeyin arttırılması için aslının mevcut olması gerekir. Demek ki Talut, ilmi ve beden gücü olan bir mümindir. Ancak mevcut kapasitesi bir ümmete komutanlık yapacak boyutta değildir. Yüce Allah El-Vâsi' ismiyle tecelli edip onun ilim ve beden gücünü genişletmiş/arttırmıştır. Böylece onu önderlik makamına uygun hâle getirmiştir. Ayet, bu hakikati ima yoluyla anlattıktan sonra yüce Allah'ın El-Vâsi' ve El-Alîm ismiyle sonlanmıştır. Bu da ayet içinde anlatılanların, O'nun (cc) mezkûr iki isminin tecellisi olduğuna işarettir.

Siz de zorlanıyorsanız, O'nun (cc) El-Vâsi' ismine çokça iltica edin: "Ey El-Vâsi' ismiyle Talut'a genişleten Rabbim! Benim gücümü, sabrımı ve kapasitemi genişlet, arttır. Senin verdiğinden başka kuvvet, senin lütfettiğinden başka takat yoktur. Rabbim! Beni bu salih amele sen muvaffak kıldın; beni yardımsız bırakma. Bu amelde sebat edip tamama erdirmem için bana kuvvet ihsan eyle..." Unutmayın; duanın açmayacağı kapı, duayla aşılmayacak zorluk yoktur.

Hafızlık Adayı Kardeşlerim!

Tecrübeyle biliyorum ki; hafızlık adayı için ezber kolay, ezberleneni muhafaza etmek zordur. Hatta ezberi muhafaza etmek, hafızlık adayının kâbusudur.

17. Tirmizi, 2910
18. Ebu Davud, 1464; Tirmizi, 2914
19. Tirmizi, 2915
20. Buhari, 4937; Müslim, 798
21. 2/Bakara, 247

Şunu bilmenizi isterim: Bu, size özel bir sorun değildir. On dört asır önce, ezber ehli bir topluma ve Kur'ân dilinin sahiplerine Allah Resûlü (sav) şöyle demiştir:

"Kur'ân (dan ezber) sahibi, bağlanmış deve sahibi gibidir. Onu (ara ara) kontrol ederse elde tutar, kendi hâline bırakırsa elinden kaçırır."[22]

Evet, Allah Resûlü (sav) Kur'ân ezberini deveye benzetir. Sahibi deveyi kontrol edip (muahede) bağını sıkı tutmazsa elinden kaçırır. Buradan anlıyoruz ki; ezberi çok güçlü ve Arap diline sahip insanlar dahi, Kur'ân ezberini muhafaza etmek için, onu sürekli tekrar etmek zorundadır.

Peki, bizler neler yapabiliriz?

Allah Resûlü'nün (sav) tavsiye ettiği gibi Kur'ân'la aramızda bir "ahd" oluşturalım. Sözleşme ve bir şeyi kontrol/onarma/gözetme gibi anlamlara gelen bu kelime, Allah Resûlü'nün (sav) Kur'ân ezberi yapanlara tavsiyesidir. "Çokça okuyun, tekrar edin" gibi yalın kelimeler seçebilecekken, çok katmanlı ve birden fazla anlama gelen "ahd" kökünden fiiller seçmiştir hikmet Peygamberi (تَعَاهَدُوا - عاهِدوا). Kur'ân'la aramızda bir "ahd" olmasını istemiştir. Yani âdeta onunla sözleşen, onunla ünsiyet peyda eden ve onu sürekli kontrol eden bir ilişkimiz olmasını istemiştir. Demek ki; Kur'ân'ı düzenli tekrar edeceğiz, düzenli okuyacağız. Günlük ezber virdimiz olduğu gibi tekrar virdimiz olacak. Yine onun (sav) tavsiyesiyle özellikle namazlarda ezberimizden bölümler okuyacağız. Yukarıda zikrettiğimiz hadisin, Müslim'de kayıtlı bir rivayetinde şöyle geçiyor:

"Kur'ân (dan ezber) sahibi onunla kıyam eder; gece ve gündüz (namazlarda) onu okursa (ezberini) hatırlar. Bunu yapmadığı takdirde onu unutur."

Şöyle düşünün: Bir hafızlık adayı her namazdan sonra yarım cüz tekrar etse günlük iki buçuk cüz tekrar etmiş olacaktır. Günlük ezberlerinde özverili bir talebe için, on-on beş dakika arasında tekrar edilebilecek bu miktar, azımsanmayacak bir çabadır. Ve bu çaba sahibinin iyi bir hafız olacağı izahtan varestedir.

Hafızlık Adayı Kardeşlerim!

İslam'ın genel ilkelerinden yola çıkarak, ben de sizlere iki tavsiyede bulunmak istiyorum:

İlki; ezber yaptığınız bölüm üzerinde bireysel çalışma yapın. Örneğin, bir sayfa ezberliyorsanız, o sayfa üzerinde ezber dışında üç adımlı bir çalışma yapın.

• Kelime mealli bir Kur'ân'dan, ezberlediğiniz sayfayı kelime kelime anlamaya çalışın. Gerekiyorsa kendi Mushaf'ınıza yazın kelimelerin karşılığını.

• O sayfayı bir mealden -Türkçe olarak- okuyun.

• Tefsiru's Sa'di gibi kısa ve sade bir tefsirden o sayfanın tefsirini okuyun ve notlar alın.

Ezberlediğiniz bölüme dair zihin/kalp dünyanızda ne kadar çok bağlantı kurarsanız, ezberiniz o kadar sağlam olur.

İkincisi; ezber yaptığınız sayfadaki kulluk esaslarını tespit edip bir deftere yazın. O gün boyunca o esaslarla Allah'a (cc) kulluk edin. Öncelikle yüce Allah'a çokça iltica edip sizi öğrendiğiniz esaslara hidayet etmesi için dua edin. Sonra kendinize söz verin ve o gün boyunca o esaslara bağlı kalmaya riayet edin. Riayet edemediğiniz yerlerde tevbeyle Allah'a (cc) dönün/yönelin.

Şunu unutmayın: İlmin bereketi, kalıcılığı ve etkisi onunla amel oranındadır. Amel edilen az bilgi, amel edilmeyen çok bilgiden daha faydalıdır. Unutulmayan bilgi, kendisiyle amel edilen bilgidir.

Hem, böyle bir çalışma sizinle Kur'ân arasında bir ünsiyet oluşturacaktır. Zihninize aldığınız ayetler, boğazınızdan aşağı inip kalbinize ulaşacak, kalbinizden güzel söz ve salih amel olarak hayatınıza yansıyacaktır. Siz Kur'ân'la kendinizi inşa etmeye çabaladıkça, Allah (cc) rahmetiyle tecelli edecek ve Kur'ân'la sizi ihya edecektir.

Allah'ı (cc) çokça anmayı, günahlarımızdan tevbe etmeyi ve Allah'a (cc) çokça iltica etmeyi; muhtaç olduğumuz maddi ve manevi tüm hayırların O'nun (cc) katında olduğunu unutmayalım.

Sizleri Allah'a (cc) emanet ediyor, sizin için Rabbimden tevfik diliyorum.

22. Buhari, 5031; Müslim, 789

Türk Müslümanlık'ının Avrupa'da İslâm'a indirdiği darbe dehşet vericidir. Gerek Alevî-Sünnî çatışmasıyla, gerek Süleymancı-Kaplancı-Milli görüşçü cepheler arası kavgalarıyla Türk Müslümanlık'ı, elinden geldiğince İslâm'a ait argümanları ve sembolleri kullanarak Avrupa'nın -özellikle son yıllarda- İslâm'a karşı amansız ve acımasız bir düşman hâline gelmesini sağlamıştır.

İSLÂMOFOBİ Mİ MÜSLÜMANOFOBİ Mİ?!

Feriduddîn AYDIN

Ortadoğu'da manzara malum; Askerî darbeler, Mezhep savaşları, terör, işgaller, soykırımlar birbirini izlerken insan kanı oluk oluk akmaya devam ediyor. Fazla ayrıntıya girmeye gerek yok; Bu coğrafyada birbirini kesip biçenlerin neredeyse tamamı Müslüman'dır. Yani Müslümanlık dinine bağlılardır. Peki, bunlara "İslâm'ın mensupları" demek bu yüce hayat nizamına haksızlık olmaz mı? Hatta İslâm'a korkunç bir iftira sayılmaz mı bu? Karşımızda duran bu vahim manzara, aynı zamanda İslâm ile Müslümanlık'ın birbiriyle alâkası olmayan iki ayrı din olduğunu kanıtlamıyor mu?..

Ne ilginçtir ki yalnızca; (Türkiye'de, Türkî Cumhuriyetlerde, İran, Afganistan ve Tacikistan'da)[1] hiç kimse Ortadoğu toplumlarını "Müslimler"[2] diye

1. Türkçe ve Farsça konuşulan bu ülkelerde İslâm'ın "Müslümanlık" olarak anılıyor ve tanıtılıyor olması, yaklaşık 1000 yıl önce İslâm'a karşı sinsice işlenmiş bir dizi komplonun sonucudur. Günümüze kadar bu olaylara ilişkin ciddi araştırmaların yapılmamış olması bile Ortadoğulu (Fars, Arap, Türk karışımı) halkların gizli aşikâr işbirliği yaparak İslâm'ın gün yüzünü görmemesi için ne büyük çabalar harcadıklarını kanıtlamaktadır.

2. Bu kelimenin Arapça ve Kur'ân'ı Kerîm'deki orijinal karşılığı (yerine göre): Muslimûn مُسْلِمُون ya da Muslimîn مُسْلِمِين dir. Bu her iki sözcük de Muslim مُسْلِم kelimesinin çoğullarıdır. Farklı yazılış ve okunuş nedenleri Arap gramer kuralları konulu kitaplarda ayrıntılı olarak açıklanmıştır. Özeti (erbabınca bilindiği üzere) şudur: مُسْلِم kelimesi tekil bir isimdir. Bunun müzekker (eril) çoğulu; ref' halinde (yani mubtedâ, fail ve naib-i fail olduğu yerlerde) و ve ن ile sonlanır. Cer harfinden sonra geldiğinde veya mefûlun bih olduğu yerlerde ise ي ve ن ile sonlanır. Önemli bir not olarak belirtmek

İslâm ne Müslümanlık, ne Tarikatçılık, ne selefîlik ne Vahhabîlik, ne de İhvancılıktır. O, sadece İslâm'dır ve kıyamet kopuncaya kadar da (Müslümanların değil) yalnızca Müslimlerin dini olarak kalacaktır, "welew kerihel kâfirûn!"

nitelemiyor! Aksine, bu ülkelerde yaşayan insanların çoğu, dinî kimliklerini Müslüman diye ifade ediyorlar. Oysa dış dünyanın hemen tamamında bu toplumlar, ortak dille (ing.) fakat haksız yere "Muslims" olarak niteleniyor. Görüldüğü üzere bu isimlendirmede önemli bir çelişki var. Evet, "Muslims" sözcüğü, aslında Kur'ân'daki Arapça karşılığının İngilizce tam çevirisidir. Fakat Müslümanların, dinî kimliklerinin bu kelime ile ifade edilmesi gerçeği yansıtmamaktadır. Nitekim İlâhî takdir, İslâm'ın bağlıları olan Müslimleri, öbür dinlerin bağlılarından -ve tabiatıyla Müslümanlardan da- bu kelimeyle ayırt etmiştir. Bununla birlikte, -doğru ile yanlışın, helâl ile haramın, güzel ile çirkinin karışımından oluşan- Müslümanlık da hiçbir zaman Müslimlerle Müslümanları aynı şemsiye altında toplayamamıştır, bundan sonra da toplayamayacaktır. Bu da ilginç değil mi? Son zamanlarda İslâm'a karşı gelişen patalojik tepkilerin temel kaynağı işte budur.

Kur'ân'ın iki kabı arasına hapsedilmiş olsa bile İslâm, Müslümanların gözünü kamaştırıyor, aynı zamanda onlarla hiçbir ilişkisinin olmadığını da adetâ haykırıyor. Bu da Müslümanları öfkelendiriyor. Çünkü ölesiye gösterdikleri çabalara rağmen onu bir türlü Müslümanlık'a dönüştüremiyorlar. Bunu başaramadıkları için de çeşitli hilelerle ona saldırıyorlar; ona "**Selefîlik**" ve "**Vahhabîlik**" gibi yakışıksız isimler vererek adını lekelemeğe çalışıyorlar. Oysa İslâm ne **Müslümanlık**, ne **Tarikatçılık**, ne **selefîlik** ne **Vahhabîlik**, ne de **İhvancılıktır**. O, sadece İslâm'dır ve kıyamet kopuncaya kadar da (Müslümanların değil) yalnızca Müslimlerin dini olarak kalacaktır, "**welew kerihel kâfirûn!**"

İslâm, -başta Müslümanlık'a, ondan sonra da Müslümanlık'ın özendirdiği cehalete, yobazlığa, aymazlığa, yozlaşmaya, zulme, adaletsizliğe ve ahlâksızlığa geçit vermek istemediği için-, özellikle son bin yıl boyunca Müslümanlar tarafından sürekli şekilde saldırıya uğramıştır. Ancak bu saldırılar doğrudan ve açık şekilde değil, tersine sinsice ve spekülatif yollarla gerçekleştirilmiştir. Bu hilelerin en son örneklerinden ve en büyüklerinden biri de dış dünyada, Müslümanlık'a karşı gelişen nefretin, Müslümanlar tarafından "**İslâmofobi**" olarak servis edilmesidir. Oysa bu nefretin gerçek ve haklı adı "**Müslümanofobi**"dir. Çünkü Müslümanların yüzünden dünya, (Eylül 661 yılından bu yana)[3] İslâm'la hiçbir zaman tanışma olanağını bulamamıştır. Bugün itibarıyla 1357 yıldır uygulanmadığı için tabiatıyla meçhul kalan İslâm'dan dünyanın nefret ettiğini ileri sürmenin bir mantığı yoktur.

Batı dünyasını İslâm hakkında yanıltanlar, kuşkusuz Müslümanlardır. Nitekim kendi dinleri olan Müslümanlık'ı Batılılara -her fırsatta- İslâm diye sunmaya çalışmışlardır. Buna rağmen kendi yurtlarında "**Müslümanlık**" adını ısrarla ve gururla taşırken, tamamen başka bir din olan İslâm'ın adını yalnızca kimliklerine yazdırmayı ve işlerine geldiği her yerde onu bir sömürü aracı olarak değerlendirmeyi ihmal etmemişlerdir. Yurt içinde İslâm'ı kimlik belgelerinde

gerekir ki: Bu iki kelimenin Türkçede tam karşılığı: "Muslimler"dir; "Müslümanlar" şeklinde tercüme edilmeleri, kesinlikle mümkün değildir. Bunu göze alanlar, ya cahil, ya da Kur'ân'ın düşmanıdırlar. Bu cinayeti bilinçli olarak işleyenler, sonuçlarına katlanacaklardır!

3. Bu, Hasan'ın devlet başkanlığından Muaviye lehinde istifa ettiği ve böylece Râşidî Hilâfet'in sona erdiği tarihtir.

gizlemeye çalışırlarken, onu Batı'da bir sembol ve etiket olarak kullanmışlardır. Bunun mutlaka farkında olan oryantalistler, Müslümanlık ile İslâm arasındaki uçurumu bilmelerine rağmen, -haçlı zihniyetine zararı olur diye- ne Avrupa'da ne de Amerika'da hiçbir zaman bu sırrı deşifre etmemişlerdir! Müslümanların İslâm'a karşı sürdürdükleri bu tutum, tabiatıyla Batı toplumlarının öfkesini Müslümanlık'ın değil İslâm'ın üzerinde yoğunlaştırmıştır.

Müslümanların hem kendi yurtlarında, hem dışarıda -özellikle son kırk yıl içerisinde- verdikleri yıkıcı örnekler, Batı dünyasının dikkatini çekmiştir. Bu örneklerin sadece aşağıdaki çok kısa özeti bile aklıselim her insanı derinden düşündürecek mahiyetidir.

1. Önce Müslüman Dünyasında,[4] (son 50 yılda) Öldürülen Liderlerin Listesine bir göz atalım. Bu listede birçok isme rastlayacaksınız:

Ürdün Kralı Abdullah b. Hüseyn, Irak Kralı Faysal II, Irak Başbakanı Nuri Said Paşa, Afganistan Cumhurbaşkanı Hafizullah Emin, Afganistan Cumhurbaşkanı Nur Muhammed Terakki, Afganistan Cumhurbaşkanı Muhammed Necibullah Ahmedzâî, Irak Devlet Başkanı Abdulkerim Kasım, Suudi Arabistan Kralı Faysal b. Abdulaziz, Pakistan Cumhurbaşkanı Zülfikar Ali Butto, Pakistan Başbakanı Binazir Butta, Mısır Devlet Başkanı Enveru's-Sadaat, Bengladeş Cumhurbaşkanı Muciburrahman, Türkiye Başbakanı Adnan Menderes, Türkiye Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü Zorlu, Türkiye Maliye Bakanı Hasan Polatkan, Türkiye Başbakanı Nihat Erim, Türkiye Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Lübnan Cumhurbaşkanı Beşir Cumeyyil, Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyn, Libya Lideri Muammer Kaddafi.

Batı dünyasında ise yalnızca Amerika Cumhurbaşkanı **John Kenedy** ve İsveç Başbakanı **Olof Palme** öldürülmüştür. İkisinin de katilleri Ortadoğu kökenlidir ve Müslümandır!

2. el-Qâideh-Tâlibân örgütünün –yıllar önce başlayan ve bugüne kadar devam eden- Afganistan macerası bütün dünyayı dehşete düşürmüştür. Bu kanlı örgüt, devşirdiği on binlerce nitelikli (fakat gafil) gencin telef olmasına, astronomik rakamlarla ifade edilebilecek servetlerin -gözyaşı, kan ve ateşle karışarak- yok olmasına yol açmıştır. Bu örgüt, aslında Osmanlı politeist Müslümanlık'ına karşı 2 asır önce patlak veren Vahhabîlik akımının militarist koludur. Dolayısıyla temelde Müslümanlık'ın ters bir ürünüdür.

Oryantalistler, Müslümanlık ile İslâm arasındaki uçurumu bilmelerine rağmen, -haçlı zihniyetine zararı olur diye- ne Avrupa'da ne de Amerika'da hiçbir zaman bu sırrı deşifre etmemişlerdir!

3. 1980 yılında **Irak-İran** arasında birden alevlenen ve 8 yıl süren "**Körfez Savaşı**"nın neden olduğu yağma ve yıkımlar, bütün dünyayı yine dehşete düşürmüştür. Kapışan her iki devletin tebaası da Müslüman'dır. Bu savaşın patlak vermesini hazırlayan çok yönlü tarihî ve siyasi nedenler irdelendiğinde Müslümanlık'ın karanlık yüzü bir kez daha bütün çıplaklığı ile göze çarpmaktadır. Çünkü bu savaş bir bakıma; **Aflaqîler** ile **Alqamîler'in**[5] yeniden hesaplaşmasıdır. Bir yandan; **sağcı-solcu** ya da **kapitalist-sosyalist** kavgasıdır. Başka bir cepheden; **gerici-ilerici**, ya da **lâikçi-dinci** dalaşıdır. Bir başka yönden de

---

4. Bu dünyaya, bugünkü görüntüsü ile "İslâm Dünyası" demek -bir bakıma- doğru değildir. Nitekim Türkiye'de "İslâm Dünyası" nitelemesi nadiren kullanılmaktadır. Müslümanlar son yıllarda, "İslâm'a karşı kazandıkları zafer"in (!) bir nişanesi ve "Türkistan fethinin yeni bir intikamı" olarak "Müslümanlık Dünyası" tabirini daha büyük bir cesaretle ve sıklıkla kullanmaktadırlar.

5. Aflaqîler (العفالقة)'den amaç: Irak ve Suriye'de kurulan Sosyalist Baas Partisi'nin kurucusu, Lübnanlı Hristiyan Michel Aflaq'tır. Alqamîler (العلاقمة)'den amaç ise; Abbasi Devleti'nin sadrazamlarından (başbakanlarından) İbn'ul-Alqami (ابن العلقمي)'dir. Şii olan bu şahıs, gizlice Moğol Lideri Hülâgû ile haberleşerek Abbasi Devleti'ne son vermek üzere onu davet etmiş. Bunun üzerine 1258'de Başta başkent Bağdat olmak üzere, Abbasi ülkesi Moğollar tarafından işgal edilmiş, milyonlarca insan öldürülmüş ve Abbasi Devleti tarih sahnesinden çekilmiştir.

Batı, eskiden kalma oryantalist birikimini ve günümüzdeki dev teknolojisini kullanarak Müslümanlar hakkında hemen her konuya ilişkin ayrıntılı bilgilere ulaşabilmiştir.
Bu sayede Ortadoğu üzerinde bir yandan militarist yöntemlerle öbür yandan kültür savaşlarıyla projeler hazırlamakta ve zamanı gelince bunları uygulamaya koymaktadır.

Sabii-Mecûsî didişmesidir... Evet, Müslümanlararası "**Körfez Savaşı**", tarihin -barındırdığı bu çok yönlü içerikle- Ortadoğu'da biriktirdiği negatif enerjinin patlamasıdır. Önemli olan nokta şudur: Küresel güçler tarafından sahnelenen bu savaştaki aktörlerin hepsi Müslümandırlar.

Batı, eskiden kalma oryantalist birikimini ve günümüzdeki dev teknolojisini kullanarak Müslümanlar hakkında hemen her konuya ilişkin ayrıntılı bilgilere ulaşabilmiştir. Bu sayede Ortadoğu üzerinde bir yandan militarist yöntemlerle öbür yandan kültür savaşlarıyla projeler hazırlamakta ve zamanı gelince bunları uygulamaya koymaktadır. Müslüman ülkelerin yönetimleri de bu projelerde aktör olarak yer almaktadırlar. Ortaya çıkan her sonuç, İslâm'a karşı Batı'nın nefretini bir kat daha artırmaktadır. Bu işbirliği sayesinde Müslümanlar hayâlî "**İslâmofobi**" projesinde yerlerini alarak günün birinde bunun, "Müslümanofobi" olarak dışa yansımaması için çaba harcamaktadırlar.

4. Bu arada, Türk Müslümanlık'ı da Avrupa'da (özellikle Almanya'da) yuvalanarak İslâm'ın parlak yüzünü bu kıtada var gücüyle karartmaya çalışmaktadır. Türkistan fethinin bu kaçıncı rövanşıdır bilinmez ama Türk Müslümanlık'ının Avrupa'da İslâm'a indirdiği darbe dehşet vericidir. Gerek **Alevî-Sünnî** çatışmasıyla, gerek **Süleymancı-Kaplancı-Milli görüşçü** cepheler arası kavgalarıyla Türk Müslümanlık'ı, elinden geldiğince İslâm'a ait argümanları ve sembolleri kullanarak Avrupa'nın -özellikle son yıllarda- İslâm'a karşı amansız ve acımasız bir düşman hâline gelmesini sağlamıştır.

5. Son olarak, sırları 15 Temmuz gecesi -kısmen- ortaya çıkmış bulunan bir terör örgütünün, **Neo-Müslümanlık'ı** dünyanın her tarafına yaymak amacıyla yıllarca İslâm'ı nasıl tahrip etmeye çalıştığı ortaya çıkmıştır. Modern Budizm'den gücünü alan bu tehlikeli akımın, -İslâm'ın Türkiye'de (nasılsa kalabilmiş) cılız gölgesini de zihinlerden tamamen silmek için- küresel güçlerle nasıl işbirliği ettiği artık yalanlanamaz kanıtlarla aleniyete dökülmüştür.

Denizden katre bu gerçekler bile Müslümanlık'ın ve Müslümanların, -başta İslâm için, ondan sonra da tüm insanlık dünyası için- ne büyük bir tehlike oluşturduğunu fazlasıyla kanıtlamaktadır.

Çatlak Kova

Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı iki büyük kovayla su taşırmış. Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulaşan uzun yolu dolu olarak tamamlarken çatlak kova içine konan suyun sadece yarsını eve ulaştırabilirmiş. Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmiş. Sucu her seferinde patronun evine sadece 1,5 litre su götürebiliyormuş. Sağlam kova başarısından dolayı gurur duyarken zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan utanç duyuyormuş.

İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş:

— Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum.

— Neden, diye sormuş sucu, neden utanç duyuyorsun?

Kova cevap vermiş:

— Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun.

Sucu şöyle demiş:

— Patronun evine dönerken yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum.

Gerçekten de tepeyi tırmanırken, çatlak kova patikanın bir yanındaki yabani çiçekleri ve onu ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendisini kötü hissetmiş ve sucudan tekrar özür dilemiş.

Sucu kovaya sormuş:

— Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi, benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ektim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın o, evinde bu güzellikleri hissedemeyecekti.

İNSANIN YARATILIŞI

Özcan YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddergisi.net

> Başta genetik malzemenin yapı taşlarını teşkil eden hidrojen, oksijen, karbon ve azot olmak üzere insan bedeninde olan elementlerin tümü, toprağın da özünü teşkil eden elementlerdir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (1) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ (2)

اِقْرَأْ وَرَبُّكَ الْاَكْرَمُ(3)

الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (4) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (5)

Er-Rahmân ve Er-Rahîm olan Allah'ın adıyla (okumaya başlıyorum)

1. Yaratan Rabbinin adıyla oku!

2. O, insanı bir kan pıhtısından yarattı.

3. Oku! Rabbin kerem sahibidir.

4. O ki kalemle (yazmayı) öğretendir.

5. İnsana bilmediğini öğretti.[1]

1. 96/Alak, 1-5

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Bu surenin ilk ayetinde yer alan, Allah'ın (cc) "yaratıcı olması" ile ilgili mülahazalarımızı yazmıştık evvelki yazımızda. Devam eden ayette ise ahseni takvim üzere yaratılan insanın yaratılışına dikkat çekiyor Rabbimiz:

"O, insanı bir kan pıhtısından yarattı." [2]

İlk defa burada, daha sonra da yirmiye yakın yerde insanın yaratılışından bahsediyor Rabbimiz. Nedeni de geçen yazımızda da belirttiğimiz üzere tefekküre davettir.

Bahse konu olan ayetleri okuyalım:

"(Öyleyse) insan neden yaratıldığına bir baksın? Tazyikle atılan bir sudan yaratıldı."[3]

"Yoksa insan (emredilmeden, nehyedilmeden, bir şeriata tabi tutulmadan) başıboş bırakılacağını mı sandı? O, akıtılan meniden bir damla değil miydi? Sonra kan pıhtısı (embriyo olmadı mı? Allah) onu yaratıp düzenledi. Ondan erkek ve dişi olan iki sınıf yarattı."[4]

"Andolsun ki insanı süzülmüş çamurdan yarattık. Sonra onu bir su damlası/meni olarak sağlam bir yere/rahme yerleştirdik. Sonra meniyi pıhtılaşmış kan (alak) olarak yarattık. Sonra o kanı çiğnenmiş bir et parçası (mudğa) olarak yarattık. Sonra o et parçasını kemik olarak yarattık, sonra da kemiğe et giydirdik. Sonra onu (sureti, aklı, duyguları olan) bambaşka bir varlık olarak inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir."[5]

"(Allah) onu hangi şeyden yarattı? Bir damla sudan yarattı ve takdir etti. Sonra ona yolu kolaylaştırdı. Sonra onu öldürdü ve kabre koydu. Sonra dilediğinde onu diriltir."[6]

"İnsanı bir nutfeden/meniden yarattı. (Bir de ne göresin!) O (insan, yaratıcısına karşı) apaçık bir düşman kesilivermiş."[7]

"Ey insanlar! Şayet (öldükten sonra) dirilmeden yana şüphe içindeyseniz şüphesiz ki sizi topraktan yarattık. Sonra bir damla meniden, sonra donmuş kan pıhtısından (embriyo) sonra da yaratılışı tamamlanmış, tamamlanmamış bir parça etten... (bunları yapanın yeniden diriltmeye kâdir olduğunu) sizlere açıklamak için. Dilediğimizi belirli bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizleri birer bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da yetişkinlik çağına ulaşmanız için (size ömür veriyoruz). Sizden kimi ölüyor kimi de ömrün en kötü çağına döndürülüyor ki bildikten sonra hiçbir şey bilemesin. Sen yeryüzünü kurumuş/hareketsizleşmiş görürsün. Üzerine su indirdiğimizde (önce) titreşir (sonra) kabarır ve her göz alıcı çiftten bitkiler bitirir."[8]

İlk defa burada, daha sonra da yirmiye yakın yerde insanın yaratılışından bahsediyor Rabbimiz. Nedeni de geçen yazımızda da belirttiğimiz üzere tefekküre davettir.

"O; sizleri topraktan, sonra bir damla sudan, sonra kan pıhtısından (embriyo) yaratandır. Sonra sizi (anne karnından) bebek olarak çıkarmakta, sonra yetişkinlik çağına erişmeniz, sonra da yaşlanmanız için (size ömür bahşetmektedir). Sizden bazınızın canı daha önce alınır. Belirlenmiş bir zamana erişmeniz ve akletmeniz için (Allah yaşamı böyle takdir etmiştir)."[9]

Kusursuz yaratılış ile ilgili Kur'ân'da geçen ayetlerin sadece bazıları bunlar.

Bu ve benzeri ayetlere baktığımızda farklı ifade-

2. 96/Alak, 2
3. 86/Târık, 5-6
4. 75/Kıyâmet, 36-39
5. 23/Mü'minûn, 12-14
6. 80/Abese, 18-22
7. 16/Nahl, 4
8. 22/Hac, 5
9. 40/Mü'min (Ğafir), 67

lerin olduğunu görürüz. Allah (cc), insanı topraktan[10], süzülmüş çamurdan[11], yapışkan çamurdan[12], pişmiş çamurdan[13], kuru çamurdan[14], nutfeden/meniden/su damlasından[15], tazyikli atılan sudan[16], değersiz sudan[17], karışık nutfeden[18], alakadan/kan pıhtısından[19] yarattığını anlatır Kitab'ında...

Bunların hepsi, insanın yaratılış safhaları/evreleridir. Ve Allah her bir ayette farklı bir evreye dikkat çekmektedir.

İlk insanın yaratılışı önce toprakla başlar. Ardından çamur, belli bir müddet sonra yapışmış çamur, ardından pişmiş ve kuru çamur hâline gelir.

Yaratılışın diğer bir safhası ise değersiz, tazyikli/atılan suyun alakaya/embriyoya ve ardından mudğaya/et parçasına dönüşmesidir.

Allah (cc) bu yaratılışın evreler hâlinde olduğunu Kitab'ında belirtmiştir:

"Oysa O, sizi merhale merhale yaratmıştır. (Nutfe merhalesi, embriyo merhalesi...)"[20]

Her iki evreyi de başka bir ifade ile şöyle açıklayabiliriz:

10. "Sizi topraktan yaratması, sonra da sizlerin (üreyip çoğalarak) insan olarak yayılmanız (O'nun kudret ve azametine delil olan) ayetlerindendir." (30/Rûm, 20)
11. "Andolsun ki insanı süzülmüş çamurdan yarattık." (23/Mü'minûn, 12)
12. "Sor (bakalım) onlara! Onların yaratılışı mı daha zorlu, yoksa (yer, gök, dağ gibi) diğer yarattıklarımız mı? Şüphesiz ki biz, onları yapış yapış bir çamurdan yarattık." (37/Saffât, 11)
13. "İnsanı, ateşte pişirilmiş gibi (sert) kuru bir çamurdan yarattı." (55/Rahmân, 14)
14. "Andolsun ki insanı kokuşmuş bir balçığın kuruyan çamurundan yarattık." (15/Hicr, 26)
15. "İnsanı bir nutfeden/meniden yarattı. (Bir de ne göresin!) O (insan, yaratıcısına karşı) apaçık bir düşman kesilivermiş." (16/Nahl, 4)
"O, akıtılan meniden bir damla değil miydi?" (75/Kıyâmet, 37)
"Bir damla sudan yarattı ve takdir etti." (80/Abese, 19)
16. "Tazyikle atılan bir sudan yaratıldı." (86/Târık, 6)
17. "Sonra onun neslini, değersiz bir suyun özünden yaratandır." (32/Secde, 8)
"Sizi değersiz bir sudan yaratmadık mı?" (77/Mürselât, 20)
18. Şüphesiz ki biz, insanı birbirine karışmış (kadın ve erkeğin) suyundan yarattık. Onu deniyoruz/imtihan ediyoruz. (Bu sebeple de) onu işiten ve gören bir varlık yaptık." (76/İnsân, 2)
19. "O, insanı bir kan pıhtısından yarattı." (96/Alak, 2)
20. 71/Nûh, 14

İlki, ilk insanın yaratılışıdır. Burada toprak ve çamurdan bahsedilir. Dikkat çeken bir husus ise şudur: Başta genetik malzemenin yapı taşlarını teşkil eden hidrojen, oksijen, karbon ve azot olmak üzere insan bedeninde olan elementlerin tümü, toprağın da özünü teşkil eden elementlerdir.

İkincisi ise insan neslinin devamı ile ilgili kısımdır ki Allah'ın (cc), ana rahminde insanı evreler hâlinde yaratmasından bahsetmesi, bu kısma dâhildir.

Sözünü ettiğimiz bu iki kısım, şu ayette sırasıyla sarahaten toplanmıştır:

"O (Allah) ki yarattığı her şeyi en güzel ve en sağlam yapan, insanı yaratmaya çamurdan başlayandır. Sonra onun neslini, değersiz bir suyun özünden yaratandır. Sonra onu, tam bir şekilde düzene koyup ona ruhundan üfleyendir. Sizin için kulaklar, gözler ve kalpler yaratandır. Ne kadar az şükrediyorsunuz!" [21]

Rabbimizin bizi yaratmasından Kur'ân eksenli bir şekilde ve icmalen bahsetmiş olduk. Sonraki yazımızda konuyu daha detaylı irdelemeye çalışacağız inşallah.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun" duamız ile...

21. 32/Secde, 7-9

Hikmet Parıltıları

Huzeyfe bin Yeman (ra) şöyle der:

"Sizden biri farkında olmadığı hâlde Yahudi ve Hristiyan olmaktan sakınsın. Allah (cc) şöyle buyuruyor:

'Ey iman edenler! Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden her kim onları dost edinirse muhakkak ki o da onlardandır. Şüphesiz ki Allah zalimler topluluğunu hidayet etmez.'[1] "[2]

1. 5/Mâide, 51
2. Ed-Durru'l Mensur, 3/100

BEDİR SAVAŞI ÖNCESİ YAŞANANLAR

Enes YELGÜN
enesyelgun@tevhiddergisi.net

İslam cemaatinin emirleri, toplumun genelini ilgilendiren meselelerde geniş bir şekilde, özel olan bazı konularda ise belli kişilerle istişare yapmalıdır. Bu, Allah'ın bir emri Peygamber'in de bir sünnetidir.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a; salât ve selam O'nun Resûl'üne olsun.

Mekkeli müşrikler Allah Resûlü'nün davetine engel olmak için birçok yola başvurdular. Tehditler ile yolundan vazgeçirmeye çalıştılar. Tehditler fayda etmeyince bu sefer teklifleri devreye soktular. Ancak bu da bir fayda sağlamadı. Bu süreçte Allah Resûlü (sav) Mekke'nin dışında bir yerde daveti sürdürebilmek için yollar aramaya başladı. Sonunda Allah (cc), Peygamber'ine (sav) ve onun ashabına Medine gibi bir yurt bahşetti.

Mekkeli müşrikler Allah Resûlü'nün ashabının Medine'ye hicret etmeye başladığını görünce bunu engellemek için de çok uğraştı. Hatta Allah Resûlü'nü öldürmek dahi istediler. Ancak Allah (cc), Peygamber'ini (sav) korudu ve Allah Resûlü de hicretini tamamladı. Peygamber'imiz hicreti gerçekleştirdikten hemen sonra Medine İslam Devleti'nin temellerini atmaya başladı. Mekkeli müşrikler kendilerinden uzakta olsa da İslam Devleti'nin oluşmaya başladığını görebiliyordu. Bunun için Medine'de daha önceden tanıdıkları kişilere Allah Resûlü'nü orada barındırmamalarını, aksi hâlde sonuçlarına katlanacaklarını bildirdiler. Fakat bu da bir sonuç vermedi.

Allah Resûlü (sav) sadece Medine'de İslam Devleti'ni kurması ile değil, aynı zamanda Mekkeli müşriklerin ticaret kervanlarına yaptığı seriyyeler ile de Kureyş'in gündemindeydi. Artık Kureyşliler kervanlarını gönderirken farklı yolları denemek zorunda kalıyor, bu da onlar için maliyeti arttırıyordu. Muhacirler Mekke'den geldiklerinde tüm birikimlerini geride bırakmıştı. Ticaret kervanlarına yapılan bu saldırılar neticesinde kısmen de olsa zararlarını karşılamaya başladılar.

Mekkeli müşriklerin Allah Resûlü'nü (sav) ve ashabını ellerinden kaçırmaları, İslam Devleti'nin çok hızlı bir şekilde gelişme göstermesi, ticaret kervanlarının saldırı altında olması ve tüm bunların şeytanın kışkırtmalarıyla birleşmesi sonucu Mekkeli müşrikler Medine'ye karşı bir harekâta girişmeye karar verdi. Abdullah bin Cahş Seriyyesi'nde bir müşriğin öldürülmesi ve kervana el konulması, tabiri caizse bardağı taşıran son damla idi.

Mekkeli müşrikler Medine ile yapacakları büyük savaşın sermayesini de oluşturabilmek için Ebu Sufyan idaresinde bir ticaret kervanını Şam'a gönderdi. Bu ticaret kervanına geri dönüş yolunda yapılacak saldırı girişimi Bedir Savaşı'nın fitilini ateşleyecekti:

"Resûlullah (sav) Ebu Sufyan b. Harb'in, içinde Kureyş'in malları ve ticaret eşyası bulunan büyük bir kervan ile Şam'dan döndüğünü işitti. Kervanda Kureyş'ten otuz veya kırk kişi de bulunmakta idi.

Resûlullah (sav) Müslimleri çağırdı ve şöyle dedi:

'İşte Kureyş'in kervanı, onda onların malları vardır. O hâlde ona doğru gidiniz, belki de Allah sizi onunla ganimetlendirir.'

Müslimler de buna icabet ettiler. Bazıları çıktı, bazıları ise çıkmadı. Çıkmayanlar, Resûlullah'ın bir savaşla karşılaşacağını zannetmedikleri için çıkmadılar. Bunun için Resûlullah (sav) savaşa çıkmayanları kınamadı.

Ebu Sufyan Hicaz'a yaklaştığı zaman haberlere kulak verdi. Kervandan (yani zarar görmesinden) korktuğu için, rastladıklarına Müslimleri soruyordu. Nihayet bir kervandan 'Muhammed, ashabını sana ve senin kervanına saldırmak için göndermiştir.' diye haber aldı. O da bundan sakındı ve Damdam b. Amr El-Ğıfari'yi kiraladı. Onu Mekke'ye gönderdi ve ona Kureyş'e gitmesini, mallarına sahip çıkmalarını ve Muhammed'in ashabıyla birlikte o kervana görünmüş olduğunu haber vermesini emretti. Damdam b. Amr da süratle Mekke' ye gitti."[1]

Kureyşliler bu haberi alır almaz hemen seferberlik başlattı. Ordu hızlı bir şekilde hazırlandı. Mekke'nin ileri gelenleri askerlerin teçhizatlandırılması ile ilgili olarak tüm mal varlıklarını ortaya koydu ve Kureyş'in ordusu Bedir Ovası'na doğru yola çıktı.

Aslında Allah Resûlü (sav) uzun bir süredir böyle bir savaşa hazırlanıyordu. Bu hazırlığın hem zihnen hem de bedenen olduğunu söyleyebiliriz. Zihnî hazırlık, Allah'ın (cc) cihadla, dostluk ve düşmanlıkla alakalı indirdiği ayetler ile gerçekleşmişti. Bu hazırlığın etkileri o kadar büyüktü ki Bedir Savaşı'na çocuklar dahi çıkmak istediler. Allah Resûlü onları fark edince geri çevirdi. Medine'de gündem, müşriklerin Müslimlere yaptıkları ve İslam davetini engelleme girişimleri idi. Bu gündem de hâliyle yediden yetmişe herkesi etkisi altına alıyordu.

İslam, mücadele dinidir. Gayesi, insanların hakkıyla Allah'a (cc) kulluk edebilmelerini sağlamak ve bu gayenin önündeki engelleri kaldırmaktır.
İslami mücadeledeki hiçbir adım öylesine atılmış değildir. Bir öncekinin devamı, bir sonrakinin ön hazırlığıdır.

İslam, mücadele dinidir. Gayesi, insanların hakkıyla Allah'a (cc) kulluk edebilmelerini sağlamak ve bu gayenin önündeki engelleri kaldırmaktır. İslami mücadeledeki hiçbir adım öylesine atılmış değildir. Bir öncekinin devamı, bir sonrakinin ön hazırlığıdır. Allah Resûlü de bu büyük mücadele içerisinde müşriklerle yapılacak olan savaşa hazırlık yapıyordu.

1. Siyeri İbni Hişam

Ticaret kervanını vurmak için yola çıkan hafif silahlı bir topluluk bir anda düzenli bir orduya dönüşüverdi. Burada da yine İslam cemaatinin her şarta ve her ortama göre hızlıca şekil alabilmesinin güzel bir örneğini görmekteyiz.

Özellikle bedenî hazırlığın en büyük göstergesi Bedir Savaşı öncesi yapılan seriyyelerdir. Bu seriyyeler o kadar etkiliydi ki ticaret kervanını vurmak için yola çıkan hafif silahlı bir topluluk bir anda düzenli bir orduya dönüşüverdi. Burada da yine İslam cemaatinin her şarta ve her ortama göre hızlıca şekil alabilmesinin güzel bir örneğini görmekteyiz.

Bunlar, Bedir Savaşı öncesinde daha savaşın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinin belli olmadığı bir dönemde yapılan hazırlıklardı. Allah Resûlü (sav) savaşın kaçınılmaz olduğunu anlayınca bu sefer farklı adımlar ile önceki hazırlıkları tamama erdirdi. Bu adımlardan en önemlisi ashabıyla istişare etmesidir:

"Kureyşlilerin, kervanlarını korumak için yola çıktığı haberi Resûlullah'a geldi. Resûlullah da sahabesiyle istişare etti ve onlara Kureyş hakkında haber verdi. Bunun üzerine Ebu Bekir Sıddık kalktı ve güzel bir konuşma yaptı. Sonra Ömer b. Hattab kalktı ve o da güzel bir konuşma yaptı. Daha sonra Mikdad b. Amr kalktı ve şöyle dedi:

'Ya Resûlallah! Allah'ın sana gösterdiği şey için yürü, devam et. Biz seninle beraberiz! Vallahi Ben-i İsrail'in Musa'ya, 'Sen ve Rabbin gidiniz, savaşınız, biz ise burada oturucularız.'[2] dediği gibi demiyoruz. Fakat 'Sen ve Rabbin gidip savaşın, biz de sizinle beraber savaşanlarız!' diyoruz. Seni hak ile gönderene yemin ederim ki sen bizi Berk-i Gımad'a götürsen, elbette seninle birlikte geliriz ve sen oraya varıncaya kadar kılıçlarımızla savaşırız!' Bunun üzerine Resûlullah (sav) ona 'Hayırlı olsun.' dedi ve onun için hayır duasında bulundu.

Daha sonra Resûlullah (sav) şöyle dedi:

'Ey insanlar! Ben sizinle istişare ediyorum.' Bu sözüyle Ensar'ı kastediyordu. Çünkü sayıları hayli çoktu. Ve onlar Akabe'de Resûlullah ile biatlaştıkları zaman demişlerdi ki:

'Ya Resûlallah! Memleketimize kavuşuncaya kadar sen bizim sorumluluğumuz altında değilsin. Bize kavuştuğun zaman artık sen bizim zimmetimizde ve himayemizdesin. Çocuklarımızı ve kadınlarımızı koruduğumuz şeylerden seni de koruruz.'

Bundan dolayı Resûlullah (sav) Ensar'ın, Medine dışındaki düşmanlara saldırmayacakları endişesindeydi. Çünkü onlar ancak Medine'de kendisini koruyacaklarına söz vermişlerdi. Resûlullah (sav) bunu söylediği zaman Sa'd b. Muaz ona şöyle dedi:

'Vallahi sanki sen bizi kastediyorsun ya Resûlullah!' Resûlullah da Sa'd b. Muaz'ı doğruladı. Bunun üzerine Sa'd şöyle dedi:

'Biz sana iman ettik ve seni tasdik ettik. Senin getirdiğin her şeyin hak olduğuna şehadet ettik. Bunun için sana itaat etmek ve emirlerini dinlemek üzere söz veriyoruz. O hâlde istediğin şeye devam et ya Resûlullah! Biz seninle beraberiz. Seni hak ile gönderene yemin ederim ki şayet bize şu denizi göstersen ve ona dalsan elbette seninle beraber ona biz de dalarız. Bizden hiçbir adam geri kalmaz. Bizim düşmanlarımızı yarın bizimle karşılaştırmandan hoşnutsuzluk duymayız. Biz elbette harpte sabırlı insanlarız. Karşılaşmada doğrulardanız. Umulur ki Allah bizimle seni sevindirir. O hâlde bizi Allah'ın bereketiyle yolla!'

Bunun üzerine Resûlullah, Sa'd'ın sözüne sevindi ve şöyle dedi:

2. 5/Mâide, 24

Allah Resûlü'nün (sav) istişare neticesinde çıkan sonuçlara sıkı sıkıya bağlı olduğunu, kendi görüşüne muhalif olsa;
hatta bu amelin sonucunda Müslimler zarar bile görseler, Allah Resûlü ve ashabının bunu dillendirmediklerini görürüz.

'Yürüyünüz ve müjdeleniniz; çünkü Allah iki şıktan birini bana vadetmiştir. Vallahi, ben sanki şu an kâfirlerin ölüm yerlerine bakıyorum!' "[3]

Bu istişare meclisinde dikkatimizi çeken birkaç noktaya değinmek istiyoruz:

Öncelikli olarak şunu söylemek gerekir ki Allah Resûlü (sav) başlangıç olarak veyahut nihayetinde vahiy ile desteklenen, yanlış yapmış ise düzeltilen bir kişiydi. Sema ile bağı olan bir kişinin insanlarla istişare ediyor olması bu müessesenin ne kadar önemli olduğuna en büyük işarettir. Allah Resûlü sanki lisanıhâliyle kendisinden sonra gelecek emirlere şunu hatırlatıyor: "Ben vahiyle desteklenirken istişare yapıyorsam siz daha fazla yapmalı ve bu kurumu sürekli ayakta tutmalısınız."

İslam cemaatinin emirleri, toplumun genelini ilgilendiren meselelerde geniş bir şekilde, özel olan bazı konularda ise belli kişilerle istişare yapmalıdır. Bu, Allah'ın (cc) bir emri Peygamber'in de (sav) bir sünnetidir.

Daha da önemlisi ise istişareden çıkacak olan sonuç ne olursa olsun bu netice İslam cemaatinin hepsinin görüşüdür. Siyere baktığımızda Allah Resûlü'nün (sav) istişare neticesinde çıkan sonuçlara sıkı sıkıya bağlı olduğunu, kendi görüşüne muhalif olsa; hatta bu amelin sonucunda Müslimler zarar bile görseler, Allah Resûlü ve ashabının bunu dillendirmediklerini görürüz. Nifak ehli ise "Biz dememiş miydik?" teranelerini hemen söylemeye başlamıştır.

Son olarak bu istişare meclisinden bir kez daha sahabenin, bilhassa Ensar'ın fedakârlık ve itaatini görmekteyiz.

Allah Resûlü'nün savaş başlamadan önce yaptığı hazırlıklardan bir tanesi de istihbarat faaliyetleri yürütmesi idi. Bununla alakalı iki örneği zikredebiliriz:

"Resûlullah (sav) Zefiran'dan yola çıktı ve sarp yokuşlardan yürüdü. Sonra Bedir'in yakınına indi ve bineklerine bindiler. Nihayet Araf'tan bir ihtiyarın yanında durdu. Ve ona Kureyş'ten Muhammed ve ashabını, ona gelen haberleri sordu. İhtiyar da dedi ki:

— Siz kimlerden olduğunuzu bana haber vermeden size haber vermeyeceğim.

Bunun üzerine Resûlullah (sav):

— Bize haber verdiğin zaman sana haber veririz, dedi.

İhtiyar 'Bana şu haber geldi ki Muhammed ve onun ashabı şu ve şu günde çıktılar. Eğer bana haber veren doğru söylemişse onlar bugün şöyle şöyle yerdedir. (Resûlullah'ın bulunduğu yeri kastediyordu.) Bana şu haber geldi ki Kureyş şöyle şöyle bir günde çıktı. Eğer bana haber veren kimse doğru söylemişse onlar bugün şöyle şöyle yerdedir. (Kureyş'in bulunduğu yeri kastediyordu.)'

Haber vermesini bitirdiği zaman:

— Siz kimdensiniz, diye sordu, Resûlullah da (sav):

— Biz Su'danız, dedi.

Sonra ondan ayrıldı. İhtiyar şöyle diyordu: 'Su'danız demek, ne demektir? Irak'ın suyundan mı?' "[4]

3. Siyeri İbni Hişam

4. Siyeri İbni Hişam

"Resûlullah (sav) ashabına döndü. Akşam olduğu zaman Ali b. Ebi Talib'i, Zubeyr b. Avvam'ı ve Sa'd b. Ebi Vakkas'ı ashabından bir topluluk içinde Bedir suyuna gönderdi ki kendisi için bu iş hakkında haber elde etsinler. Bir su taşıyıcı deve kervanına rastladılar ki içlerinde Ben-i Haccac'ın kölesi Eslem ile Beni As b. Said'in kölesi Ebu Yaşar vardı. O ikisini getirdiler ve onlara sordular. Resûlullah (sav) ise namaz kılıyordu. O ikisi dedi ki: 'Biz Kureyş'in su taşıyıcılarıyız, bizi su almak için gönderdiler.' Bunun üzerine sahabe onların haberlerinden hoşlanmadı ve Ebu Sufyan'ın adamları olduklarını sandıkları için onları dövdüler. Onlar, linç edilecekleri zaman dediler ki:

'Biz Ebu Sufyan'ın adamlarıyız.' Bunun üzerine onları bıraktılar. Resûlullah de (sav) rükû etti ve iki secde yaptı. Sonra selam verdi ve dedi ki: 'Size doğru söyledikleri zaman onları dövdünüz. Size yalan söyledikleri zaman onları bıraktınız. Onlar doğru söylediler. Vallahi onlar elbette Kureyş ordusunun adamları idiler. Onlar bana Kureyş'ten haber verdiler.' Köleler dedi ki: 'Onlar, vallahi işte şu gördüğün kum tepesinin arkasındaki diğer yakasındadır.'

Sonra geri getirildiler. Resûlullah (sav) onlara dedi ki:

— Ordunuz ne kadardır? Dediler ki:

— Çoktur. Resûlullah (sav) dedi ki:

— Sayıları nedir? Onlar dedi ki:

— Bilmiyoruz. Resûlullah (sav):

— Hergün ne kadar deve boğazlıyorlar? Onlar:

— Bir gün dokuz, bir gün on tane, cevabını verdi.

Bunun üzerine Resûlullah (sav) dedi ki:

— Demek dokuz yüz ile bin arasındalar. Sonra

Resûlullah (sav) onlara dedi ki:

— Onların içlerinde Kureyş'in eşrafından kimler vardır?

Köleler dedi ki:

— Utbe b. Rabia, Şeybe b. Rabia, Ebu'l Bahteri b. Hişam, Hâkim b. Hizam, Nevfel b. Huveylid, Haris b. Amir, Tuayme b. Adiyy, Nadr b. Haris, Zemea b. El-Esved, Ebu Cehl b. Hişam, Umeyye b. Halef, Nubeyh, Munebbih -ki bunlar Haccac'ın iki oğludur- Suheyl b. Amr ve Amr b. Abdulvudd vardır.

Bunun üzerine Resûlullah (sav) sahabesine döndü ve şöyle dedi:

'Mekke, ciğerinin parçalarını size atmıştır.' "[5]

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

5. Siyeri İbni Hişam

VAHYİN REHBERLİĞİNDE EN'ÂM SURESİ TEFSİRİ

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِنْ قَبْلُ وَمِنْ
ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي
الْمُحْسِنِينَ

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ كُلٌّ مِنَ الصَّالِحِينَ

وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ

وَمِنْ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ
مُسْتَقِيمٍ

ذَٰلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ
مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ [1]

1. 6/En'âm, 84-88

Yayına hazırladığımız "Vahyin Rehberliğinde En'âm Suresi Tefsiri" kitabımızdan bir bölümü sizlerle paylaşmak istiyoruz.

"Ona İshak'ı ve Yakub'u armağan ettik. Hepsini hidayet ettik. Bundan önce de Nuh'u ve soyundan olan Davud, Süleyman, Eyyub, Yusuf, Musa ve Harun'u da hidayet etmiştik. İşte muhsinleri/kulluğunu en güzel şekilde yapmaya çalışanları böyle mükâfatlandırırız.

Zekeriyya, Yahya, İsa ve İlyas'ı da (hidayet ettik). Hepsi salihlerdendi.

İsmail, Elyesa, Yunus ve Lut'u da (hidayet ettik). Ve hepsini âlemlere üstün kıldık.

Onların babaları, soyları ve kardeşlerinden bir kısmını da (hidayet ettik). Onları seçtik ve dosdoğru yola hidayet ettik.

Bu, Allah'ın hidayetidir. Onunla dilediği kullarını hidayete erdirir. Şayet onlar şirk koşmuş olsaydı muhakkak, yaptıkları her şey boşa giderdi."[2]

İbrahim'in (as) kıssası bittikten sonra yüce Allah biz müminlerin önünde yeni bir ufuk açtı. Bizi köklerimize bağlayan, tarihimizi ve geçmişimizi hatırlatan bir paragraf indirdi. Bu paragrafta İbrahim'le (as) birlikte 18 hidayet imamını bizlere tanıtmış oldu.

Bu tanıtımın birçok hikmeti olsa gerek. Ancak biz, bunlardan ikisi üzerinde durmak istiyoruz:

a. Birinci hikmet, pasajın 90. ayetinde karşılığını bulur:

"Bunlar, Allah'ın hidayet ettiği kimselerdir. Onların yolunu takip et."[3]

Allah (cc) uymamız gereken imamları bu ayetlerle bize öğretir. Yürüdüğümüz yolun kandillerini bize tanıtmış olur. Başka bir ifadeyle uzun bir yola işaret levhaları yerleştirir. Yolu kaybettiğimizde ya da şaşırdığımızda izlememiz gereken levhalar...

Bu, insan tabiatında var olan ihtiyaca verilmiş bir cevaptır. Çünkü insan fıtratı bir arayış içindedir. İzlemek, örnek almak ve modellemek için birilerini arar. Fıtratı haricî bir müdahaleye uğramamış çocuklara bakın. Sürekli etraflarını izlediklerini ve gördüklerini taklit ettiklerini göreceksiniz. İşte bu, insan fıtratıdır. Önüne doğru modeller koyulmazsa iç (nefsi emmare) ve dış (İblis) yönlendirmeyle, kendini helake sürükleyecek örnekler bulacaktır. Şöyle de söyleyebiliriz: Hangi topluma bakarsanız bakın -ilkel ya da modern olması fark etmez- toplum ikiye ayrılmıştır. Takip edenler ve takip edilenler... Starlar ve hayranlar... Sahnedekiler ve izleyiciler... Kürsüdekiler ve meydandakiler... Allah (cc) İslam ümmetinin rol modellerini, hiçbir kapalılığa yer bırakmayacak şekilde netleştiriyor: Allah'ın seçtiği, vahyettiği ve öncü kıldığı peygamberler!

Peygamberlerden sonra bu payenin verildiği tek topluluk, Muhacir ve Ensar'ın öncüleridir:

"Muhacir ve Ensar'dan öncüler, ilkler ve onlara ihsan üzere tabi olanlar (var ya)! Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. Allah onlar için altından ırmaklar akan ve içinde ebedî kalacakları cennetler hazırlamıştır. En büyük kurtuluş budur işte."[4]

Bu ayeti Tevhid Meali'nde şöyle açıklamıştık:

"Allah (cc), razı olduğu kulları üç sınıfa ayırmıştır:

a. Muhacir

b. Ensar

c. Onlardan sonra gelip onlara ihsan üzere tabi olanlar...

Biz müminlerin, üçüncü sınıftan olabilmesi iki şarta bağlanmıştır:

1. Dini anlarken ve yaşarken Muhacir ve Ensar'ı ölçü kabul edip, onların anladığı ve yaşadığı şekilde yaşamak. Bu[5] ise "ihsan üzere tabi olmak" ile mümkün olur.

2. Muhacir ve Ensar'ı sevmek, onlara kin duymamak ve onlar için istiğfarda bulunmak.[6]"[7]

b. Bu tanıtımın ikinci bir hikmeti; Müslim'e tarih bilinci vermek ve onu sağlam bir köke bağlamaktır:

"Bu topluluk tek başına değildir, dalından koparılmamıştır. Bu topluluk, kökü sağlam, dalları gökleri kaplamış bir ağacın dalı mahiyetindedir. Allah'a ve yol göstericiliğine bağlanmış ulu kafilenin bir halkası konumundadır."[8]

Bu duyguya sahip olan bir mümin güçlüdür... Asil-

2. 6/En'âm, 84-88
3. 6/En'âm, 90
4. 9/Tevbe, 100
5. Bk. 2/Bakara, 137
6. Bk. 59/Haşr, 10
7. Tevhid Meali, Tevbe Suresi 100. ayet dipnotu
8. Fi Zilâli'l Kur'ân, En'âm Suresi 84-90. ayetlerin tefsirinden

dir… İzzetlidir… Zira o, insanlık tarihinin gördüğü en parlak silsilenin bir halkasıdır. Türedi değildir… Âdem'le (as) başlayan, İbrahim'le (as) yükselen ve Muhammed'le (sav) zirveye ulaşan bir davanın mensubudur. Ne başka bir köke ne de başka bir aidiyete ihtiyacı vardır.

Hâl-i Pür Melalimiz!

Peygamberlerin isim isim anılmasına dair zikrettiğimiz iki hikmetten sonra şu muhasebeyi yapabiliriz: Biz, bu iki hikmetin/esasın neresindeyiz?

Daha açık bir ifadeyle kimleri örnek alıyor/rol model ediniyor, hangi köklere aidiyet duyuyoruz? Kendimizi tanıtırken bu nebileri ve hidayet öncülerini mi kullanıyoruz, yoksa onlardan sonra ortaya çıkmış mezhep ve âlim isimlerini mi? Köklerimizi bu peygamberlere mi dayandırıyoruz, yoksa birkaç asrı bulmamış mezhep ve ekollere mi?

Kitabın tam ortasından bir soru sorayım: Yaptığımız konuşmalar ve yazdığımız kitaplarda, bu hidayet öncülerinin mirası (Kitap) ve ameli mi (sünnet/hikmet) daha çok yer alıyor, yoksa onlardan sonra gelenlerin yazdığı kitap ve yaşananlar mı?

Can sıkıcı bir soru daha sormak istiyorum: Bu peygamberlerden sonra gelenler, nasıl saptılar? Hidayet yolu apaçık belliyken, nasıl yoldan çıkıp şirk, bidat ve masiyetlere düştüler?

Cevap verelim:

• Allah tarafından indirilmiş Kitab'ın yerine, beşer eliyle yazılmış kitaplar ikame ettiler. Allah'ın (cc) Kitabı'nı şerh/tefsir için yazılan kitaplar, zamanla aslın yerini tuttu.[9]

• Kalpleri Allah tarafından arındırılmış (muhles), kendilerine Kitap ve hüküm/hikmet öğretilmiş hidayet imamlarının yerine, onların vârisi olduğunu iddia ettikleri âlimleri ikame ettiler. Zamanla âlim, peygamberin yerini aldı; hatta Allah'ın yerini alıp rableştirildi.[10]

• Yeni kökler ve aidiyetler –mezhepler- icat ettiler. "Nesturi" dediler, "Ferisi" dediler, "Saduki" dediler… Yeni kökler ve aidiyetler icat ettikçe farkında olmadan asıldan uzaklaştılar. Kendilerini bozulmuş ve sapkın topluluklardan ayırmak için icat ettikleri aidiyetler; zamanla öğretiye, sonra bir usule dönüştü. Dillerindeki vahyi dahi bu aidiyetlerin/mezheplerin süzgecinden geçirmeden kabul etmez oldular.

Ana yoldan saptırıcı bu üç yan yolu dikkatle düşünün. Sonra bize tatbik edin. Allah'ın rahmet ettikleri müstesna pek de değişen bir şey olmadığını göreceksiniz.

Kendisini bilinçli gören Müslimlerin dahi -buna biz de dâhiliz, Allah'ın yardımıyla düzeltmeye çabalıyoruz- Musa Peygamber'den (as) çok Ahmed b. Hanbel'i; Harun'dansa (as) İbni Teymiyye'yi; Zekeriyya, Yahya, Lut ve Elyasa (as) gibi imamlardan çok Necd imamlarını; yumuşak kalpli ve munib İbrahim'den (as) çok Gazali ve mutasavvıf âlimleri; Muhacir ve Ensar'ın öncülerinden çok muasır âlimleri tanıdığımızı göreceksiniz… Kendimizi tanıtmamız istendiğinde Eş'ari olduğumuzu, Maturidi olduğumuzu, Ehl-i Sünnet olduğumuzu, Selefî ya da Mutezili olduğumuzu… söylediğimizi; ama bir türlü asıl köklerimizle tanınmadığımızı göreceksiniz. Rabbimden dileğim bize doğru olanı göstermesi ve ona uyacak kuvvet vermesidir. Sen şahitsin ki Allah'ım; vahiyle arınmaya, öğrendikçe

İnsan fıtratı bir arayış içindedir. İzlemek, örnek almak ve modellemek için birilerini arar. Fıtratı haricî bir müdahaleye uğramamış çocuklara bakın. Sürekli etraflarını izlediklerini ve gördüklerini taklit ettiklerini göreceksiniz. İşte bu, insan fıtratıdır. Önüne doğru modeller koyulmazsa iç (nefsi emmare) ve dış (İblis) yönlendirmeyle, kendini helake sürükleyecek örnekler bulacaktır.

9. "Onlar, dinlerini farklı kitaplar hâlinde parçaladılar. Her grup kendi yanındakiyle sevinmektedir." (23/Mü'minûn, 53)
Lügat âlimlerinden Zeccac'ın belirttiği gibi ayette geçen "زُبُرًا" kelimesi kitap ve sahife anlamına gelen "زَبُورٌ" kelimesinin çoğuludur. Her bir grup daha iyi anlamak ve açıklamak için kitaplar yazmış, sonra da bu kitapları din edinmişlerdir. Vahyi açıklamak için yazılan kitaplar, zamanla asıl olan Kitab'ın yerini almıştır. Artık ihtilaf edildiğinde onlara başvurulmakta; Kitab'ın ayetleri onlara göre değerlendirilmekte (!) ve vahiymiş gibi sürekli tilavet edilip, pasajları hıfzedilmekte; üzerinde tefekkür ve tedebbür edilmektedir. (Bk. 2/Bakara, 79)

10. "Onlar Allah'ı bırakıp din bilginlerini, abidlerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler. (Oysa) onlar yalnızca bir olan İlah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O'ndan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. (Allah) onların şirk koştuklarından münezzehtir." (9/Tevbe, 31)

ve andıkça ıslah olmaya çabalıyoruz! Elimizi bırakma ve bizi hidayet ettiklerinin arasına kat!

Şirk Tehlikesi!

"Bu, Allah'ın hidayetidir. Onunla dilediği kullarını hidayete erdirir. Şayet onlar şirk koşmuş olsaydı muhakkak, yaptıkları her şey boşa giderdi."[11]

Biz biliyoruz ki; Allah'ın (cc) seçtiği ve hidayet öncüsü kıldığı insanlar Allah'a şirk koşmazlar. Onlar, muhles/arındırılmış kullardır. Hiç şüphesiz; Allah'ın onları ilk arındırdığı da itikadi bir pislik olan şirktir. Ancak buna rağmen "Şayet onlar şirk koşmuş olsaydı..." diyerek, bizleri uyarıyor Allah (cc)... Benzer bir uyarıyı Allah Resûlü (sav) için de görüyoruz:

"Andolsun ki sana ve senden önceki (resûllere): 'Şayet şirk koşarsan bütün amellerin boşa gider ve mutlaka hüsrana uğrayanlardan olursun.' diye vahyedildi."[12]

Ayet, ilgi çekici iki üsluba sahiptir:

Bu gerçeğin tüm resûllere vahyedildiğine ant içmektedir. Yani, bu tüm peygamberlere vahyedilen, dinin asıllarından bir asıldır.

Ayette dört ayrı tekid vardır: Kasem, tekid lamı, iki tane de tekid nunu... Bir cümleyi dört ayrı ve her biri sınıfının en kuvvetli tekid edatıyla pekiştirmek, gerçekten dikkat çekicidir.

Allah'ın (cc) bu denli kalın çizgilerle altını çizdiği gerçek şudur:

a. Şirk, amelleri boşa götüren bir itikadi marazdır.

b. Peygamberler kadar ameliniz olsa –ki olabilecek en fazla ameldir- tek bir şirkle boşa gider.

c. Şirk konusunda hiç kimseye tolerans yoktur. Muhammed (sav) veya sair elçiler (as) dahi olsa şirk koşan, Allah'la (cc) tüm bağlarını koparmıştır. Tevbe etmediği takdirde ebedî olarak hüsrana uğrayacaktır.

Amellerin Boşa Gitmesi/Hubut!

Yüce Allah, şirkin amelleri boşa götürmesini "ha-bi-ta/حَبِطَ" fiiliyle ifade etmiştir. Bu fiilin seçimi ilginçtir. Zira bu fiil, ilginç anlamlar barındırmakta ve şirkin, amelleri boşa götürmesine dair dikkat çekici mesajlar vermektedir:

"He-ba-ta" bir şeyin boşa gitmesi ve elem/acı anlamına gelmektedir... Denir ki; Allah, kâfirin amelini ihbat etti; yani boşa götürdü... Habtin acı/elem anlamı ise (şuradan gelir): Hayvan (çok) yer ve karnı şişer... Buna yakın bir anlamı da şudur: Bir ciltte yara olur, iyileşir; fakat yaranın izi kalır..."[13]

Şirk koşan insan, çokça yiyen ve farkında olmadan sınırı aşıp çatlayan bir hayvana benzetilmiştir. Bu benzetmeyle insana şu mesaj verilmiş olsa gerektir: Haddini bil! Allah'ın (cc) sınırlarını çiğneme! Hidayet öncülerinin getirdiği ölçüye tabi ol! Aksi hâlde aştığın/çiğnediğin sınırlar seni şirke sürükler. Çokça yediği için karnı şişen ve gıda zehirlenmesinden çatlayan hayvan gibi, imani olarak telef olursun.

Bu ve benzeri uyarılar, hidayet öncüleri üzerinde derin izler bırakmıştı. Onlar, Allah (cc) tarafından korunmuş olmalarına rağmen şirke düşmekten çekinmiş; bu çekincelerini ümitle harmanlayıp içtenlikle yapılan yakarışlara çevirmişlerdi:

"(Hatırlayın!) Hani İbrahim şöyle demişti: 'Rabbim! Bu beldeyi güvenli kıl. Beni ve çocuklarımı putlara tapmaktan uzak tut.' "[14]

"İbrahim, (İslam'ı) oğullarına vasiyet etti. Yakub da böyle yaptı: 'Ey evlatlarım! Allah sizin için (İslam) dinini seçti! Yalnızca Müslimler/şirki terk ederek tevhidle Allah'a yönelen kullar olarak can verin!' Yoksa siz, Yakub'a ölüm geldiğinde orada hazır mı bulunuyordunuz? O, oğullarına demişti ki: 'Benden sonra neye ibadet edeceksiniz?' Demişlerdi ki: 'Senin İlah'ına, babaların İbrahim, İsmail ve İshak'ın ilahı olan tek bir İlah'a ibadet edeceğiz ve biz O'na teslim olanlardanız.' "[15]

Bizlere düşen, bu hassasiyetlerinde onları örnek almaktır.

11. 6/En'âm, 88
12. 39/Zümer, 65
13. Mu'cem Mekayisu'l Luğa, h-b-t maddesi
14. 14/İbrahîm, 35
15. 2/Bakara, 132-133

İktibas

Yıllar öncesinden Arif Nihat Asya, Noel Baba'yla ilgili şu tespitlerde bulunmuştur:

" 'Yılbaşı neyimiz olur?' diye soruyorum... Ramazan Bayramı'mız mı? Kandilimiz mi? Kurban Bayramı'mız mı? Biz, Muharremlerle, Martlarla başlayan yıllar da biliriz... Ki, hiçbiri böyle şımarıklıkla, böyle ayyaşlıkla, böyle kumarbazlıkla açılmazdı. Hepsi, efendi yıllardı.

Bu bahsi bu kadarla geçiyor ve Noel Baba'ya geliyorum: Memleketimize, herhâlde Beyoğlu'ndan giren, Haliç'i atlayarak Fatih'e, Aksaray'a, sonra Rumeli'ye ve Boğaz'ı aşarak önce Kadıköy'e, Moda'ya ve sonra Üsküdar'a ve oradan Anadolu'ya geçen bu bunak, neyimiz olur? Babamız mı, dedemiz mi, amcamız mı, yoksa Avrupalılıktan pirimiz mi?

İstanbul'un Tepebaşı'ndan, Adana'nın Tepebağı'na kadar her yeri bilen, her yere uğrayan bu moruk kimdir, necidir?

Bir resmine bakarsanız Havarilere, öteki resmine bakarsanız Rasputin'e benzeyen bu iskambil papazı, aramızda neyin nesidir? Bunu merak etmediniz mi?

Siz bırakın da ben söyleyeyim onun kim olduğunu: O, Haçlı Seferleri'nden kalma bir kılıç artığıdır. O zaman silahla giremediği yerlere, şimdi beyaz sakalıyla saygılar ve sevgiler toplayarak girebiliyor.

O, evimize girerken eşeğini kapımızın halkasına bağlayan bir Pier Lermit'tir...

Kardeşlerini mukaddes savaşa hazırlamaktan geliyor. O, adıyla sanıyla bir misyonerdir ki, kılığını değiştirmiştir... Ve bizi avlamaya, kucağında getirdiği oyuncaklarla en can alıcı noktamızdan, çocuklarımızdan başlamıştır.

Bu cömertliğinin karşılığını istemeyecek mi sanıyorsunuz, fedakârlığının sebebini düşünmediniz mi?

Bırakın, onun hakkından ben gelirim: İşte, sakalını çekince gördünüz... Sakalı elimde kaldı ve altından Lucifer (şeytan) çıktı. Bilirsiniz ki, casuslar da kıyafetlerini ekseriya değiştirirler. Bu, mezar beğenmeyen hortlağa, ya mezarını gösterin yahut bırakın, haçında çarmıha gereyim onu!

Tehlikeyi sezer de kendiliğinden gitmeye kalkarsa, çıkarken ceplerini yoklamayı unutmayınız! Muhakkak, bir şeyinizi çalmıştır."[1]

ÇOCUĞUMUZU TAATLERLE KORUMA ALTINA ALMAK

Emre ACAR
emreacar@tevhiddergisi.net

Bütün pedagogları seferber etsek, imkânların hepsini kullansak dahi Rabbimiz dilemediği müddetçe çocuklarımız değişmeyecektir. Kul yalnızca Allah'ın hakkını gözettiği oranda Allah onun ihtiyaç duyduğu alanları gözetmekte, eksik kaldığı noktaları tamamlamaktadır.

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adı ile...

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Değerli Kardeşim!

Çocuk eğitimini manevi programlarla desteklemek zorundayız. Zahirî sebepler, yani pedagogların verdiği bilgiler çocuklarımızın değişmesi veya İslam'a yönelmesi için tek başına yeterli değildir. Bütün imkânları ortaya koysak bile Allah'ın (cc) yardımı, desteği olmadan bu bilgiler fayda vermeyecektir.

Öyleyse çocuklarımızı maneviyatla, yani Allah'ın (cc) yardımı ile nasıl koruma altına alabiliriz?

El-Cevap: Allah'ın (cc) haklarını gözetip koru ki Allah da senin çocuğunu gözetip korusun.

"Allah Resûlü (sav), Abdullah b. Abbas'a 'Yavrucuğum, sana bazı kaideler öğreteyim.' dedi ve şöyle buyurdu:

'Sen Allah'ı (dinini) koru ki Allah da seni korusun, sen Allah'ın dinini koru

ki Allah'ı karşında bulasın. İstediğin zaman Allah'tan iste, yardım dilediğin zaman Allah'tan yardım dile. Bil ki tüm ümmet sana bir şeyle fayda vermek üzere toplansa ancak Allah'ın senin lehine yazdığı şey ile sana fayda verebilir ve eğer sana bir şey ile zarar vermek üzere toplansa ancak Allah'ın senin aleyhine yazdığı şeyle sana zarar verebilir. Kalemler kaldırıldı ve sahifeler kurudu.' "[1]

Hadiste belirtildiği üzere bütün pedagogları seferber etsek, imkânların hepsini kullansak dahi Rabbimiz dilemediği müddetçe çocuklarımız değişmeyecektir. Kul yalnızca Allah'ın hakkını gözettiği oranda Allah (cc) onun ihtiyaç duyduğu alanları gözetmekte, eksik kaldığı noktaları tamamlamaktadır. Buna öğütlerle dolu Hıdır'ın (as) kıssasını örnek vermek istiyorum:

"(Tekrar) yola koyulmuş, nihayet bir belde halkına varmışlardı. Onlardan yemek istemişler (fakat halk) onları misafir etmeye yanaşmamıştı. Orada yıkılmaya yüz tutmuş bir duvar bulmuşlardı. Onu (duvarı onarıp) düzeltmişti. (Musa:) 'İsteseydin (bu hizmetin) karşılığında ücret alabilirdin.' demişti."[2]

Daha sonra Hıdır (as), yolculuk boyunca yaşanan olayların hikmetini Musa'ya (as) anlatmaya başlamış ve şöyle demiştir:

"Duvara gelince, o, şehirde (yaşayan) iki yetime aitti. Altında da o ikisine ait bir hazine vardı. Onların babası salih bir kimseydi. Rabbin onların yetişkinlik çağına erişip hazinelerini çıkarmalarını istedi. (Bu,) Rabbinden bir rahmettir. (Bunları) kendiliğimden yapmadım. İşte, sabretmeye güç yetiremediğin şeylerin hakikati budur."[3]

Değerli Kardeşim!

Yetim olan bu iki çocuğun mallarını, değerli iki insan koruyor. İkisi de Allah'ın elçisidir. Üzerinde durulması gereken nokta, bu korumanın hikmeti nedir? Babaları bu şahısları ücretli olarak tutup "Ben öldükten sonra evlatlarımı maddi ve manevi olarak koruyun." diye bir hazırlık yapmadı. Hakeza "Neden başka ailenin çocukları değil de bu ailenin çocuklarını korudular?"

1. Tirmizi
2. 18/Kehf, 77
3. 18/Kehf, 82

Evet, kıssaya baktığımız zaman bunun hikmeti olarak şunu görüyoruz: Bu iki yetim çocuğun babaları salihlerdendi. Bu baba, dünyada salih olan amellerle meşgul olmuş, salih olarak yaşamış ve salih olarak vefat etmiştir. Rabbimiz de (cc) mükâfat olarak onun evlatlarını kendi peygamberleri ile korumuştur.

Şunu söylersek hata etmiş olmayız: Sen Allah'ı koru ki Allah da (cc) seni, çocuklarını korusun. Sen salihlerden olmaya çalış ki Allah da senin olmadığın zamanlarda çocuklarını muhafaza etsin:

Sen Allah'ı koru ki Allah da seni, çocuklarını korusun.
Sen salihlerden olmaya çalış ki Allah da senin olmadığın zamanlarda çocuklarını muhafaza etsin.

"Şüphesiz ki benim velim, Kitab'ı indiren Allah'tır. O, salihleri veli edinir."[4]

Peki, kul salihlerden olmak için ne yapmalıdır?

Salihlerden olmak için bir kayıt koymak, yani "Şu ameli yapınca salihlerden olursun, şu ameli yapmadığında salihlerden olmazsın..." demek mümkün değildir. Bu, kul ile Allah arasında olan bir bağdır. Bununla birlikte salih kullardan olmaya götüren bazı vasıfları Kur'ân ve sünnetten öğrenmekteyiz:

Allah'a ve Resûl'üne İtaat Etmek

"Kim Allah'a ve Resûl'e itaat ederse bunlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği nebiler, sıddıklar, şehitler ve

4. 7/A'râf, 196

salihlerle beraber olacaklardır. Ne güzel arkadaştır bunlar!"[5]

Gece Namazı Kılmak

Gece ibadetinin salihlerin âdetlerinden olduğunu Peygamber'imiz (sav) şöyle beyan etmektedir:

"Gece namazına devam edin. Zira bu, sizden önceki salihlerin sünnetidir. Gece ibadeti Allah'a yakınlık vesilesi, günahlara kefarettir. İnsanı, zahirî hastalıklardan korur ve günahlardan uzaklaştırır."[6]

"Yanları (geceyi ibadetle geçirmek için) yataktan uzaklaşan, Rablerine korku ve umutla dua eden ve onlara verdiğimiz rızıktan infak edenler... Hiçbir nefis, yaptıklarının mükâfatı olarak, kendileri için hazırlanmış göz aydınlığı (nimetlerin) ne olduğunu bilmez."[7]

İnfak Etmek

"Sizden birine ölüm gelip de: "Rabbim! Beni yakın bir zamana erteleseydin de sadaka verseydim ve salihlerden olsaydım." demeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden infak edin."[8]

İyiliği Emretmek, Kötülükten Alıkoymak

"Allah'a ve ahiret gününe iman ederler, iyiliği emredip, kötülükten alıkoyar ve hayırlarda yarışırlar. Bunlar, salih olanlardandır."[9]

Hayır Amelinde Yarışmak

"Allah'a ve ahiret gününe iman ederler, iyiliği emredip, kötülükten alıkoyar ve hayırlarda yarışırlar. Bunlar, salih olanlardandır."[10]

Bunlarla beraber, "Kur'ân okumak, Allah'ı (cc) zikretmek, merhametli olmak" gibi ekleyebileceğimiz, kişiyi salihlerden kılacak daha birçok amel vardır. Her birimiz çocuklarımızın gelişimi, eğitimi için bu amellere yapışmalı, en azından birkaçı üzerinde istikrarlı olmalıyız. Umulur ki Allah (cc), hakkını gözettiğimiz için bize merhamet eder. Güç yetiremediğimiz, pasif kaldığımız konularda çocuklarımızı muhafaza eder.

Özellikle davaya hizmette yer almış, davası ile bütünleşmiş kardeşlerim için şu müjdeyi vermek istiyorum: Allah (cc) bu amellerini karşılıksız bırakmayacaktır! Hizmetinden dolayı çocuklarınla ilgilenemedin. Onların eğitiminde yetersiz kaldın. Zaman bulup onlarla vakit geçiremedin. Çocuklarına olan ilgin, eğitimin hep yarım kaldı belki de. "Ne olacak, nasıl olacak?" diye dertlendin. Kimi zaman "Acaba hizmetten geri kalıp çocuklarımla mı ilgilensem?" diye düşündün.

Derdinde haklı olabilirsin. Ancak derdinin şifasını Allah (cc) mutlaka çocuklarına verir. Bunu görmeye çalışmalısın. Sen Allah'ı koruyacaksın, haklarını gözeteceksin; ama Allah (cc) eksik kaldığın yerde seni ve çocuklarını gözetmeyecek, öyle mi? Haşa ve kella! Bizim Rabbimiz, böyle bir Rab değildir. O Allah ki Eş-Şekur'dur. Kullarına, amellerinin karşılığını verendir. O'nun dinine yaptığın yardımların, hizmetlerin karşılığı olarak mutlaka Allah (cc), çocuklarını bu cahiliyeden koruyacaktır. Onun eğitimini sana kolaylaştıracaktır. Sen yeter ki takvalı ve ihlaslı olmaya çalış.

Allah (cc), bizleri ve çocuklarımızı dini üzere sabit ve davasına hizmetçi kılsın. Kendi katında bizleri salihlerden yazsın. Allahumme âmin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

Bir sonraki yazımızda görüşme ümidi ile...

5. 4/Nîsa, 69
6. Tirmizi, 2516
7. 32/Secde, 16-17
8. 63/Münâfikûn, 10
9. 3/Âl-i İmrân, 114
10. 3/Âl-i İmrân, 114

BAE, özellikle Körfez bölgesinin tamamında faaliyet gösteren Rafızi, Budist ve Hristiyan misyoner örgütlerin merkezi olarak kabul edilmektedir. Sömürge geleneğini İngilizlerden devralan Amerikan nüfuzunun bölgeye girmesi sonrasında ABD'nin, İngiltere'nin ve diğer Avrupalı müttefiklerinin kara ve deniz kuvvetlerinin muhkem garnizonlarından biri olmuştur.

SON GARNİZON!

Kerem ÇAĞLAR
keremcaglar@tevhiddergisi.net

"Romalılar"ın İslam Coğrafyasındaki Son Garnizonu: Birleşik Arap Emir(er)likleri

Birleşik Arap Emirlikleri isimli "İngiliz mamulü" devlet, Arap yarımadasının doğu tarafında, Basra ve Umman körfezlerine paralel bir konumda yer alır ve şu yedi emirlikten oluşur: Abu Dabi, Dubai, Şarika, Ummül-Kayveyn, Acman, Resü'l-Hayme ve Füceyre.

İngilizler 1892 yılında bölgedeki emirliklerle yaptığı antlaşmalar neticesinde bölgeyi tamamen kontrolü altına almış, böylece emirlikler iç işlerinde bağımsız, dış işlerinde İngiltere'ye bağlı hâle gelmiştir. İkinci Dünya Savaşı sonrasında bölgedeki yerel emirliklerin devlet olması gündeme gelmiş ve 1960'lı yıllardan sonra İngiltere'nin bölgeden resmî olarak çekilme süreci başlamıştır. 1971 yılının mart ayında İngiltere'nin bölgeden tamamen çekilmesi üzerine, ağustos ayında Bahreyn, eylül ayında da Katar bağımsızlıklarını ilan etmiştir. Aynı yıl, özünde Batıcı ve laik olan BAE Devleti'nin doğuşu ilan edilir. 1972 yılında Resü'l-Hayme Emirliği de İngiltere'nin gözetiminde kurulan bu yeni devlete katılır. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu da bu yeni devleti âdeta yıldırım hızıyla üyeliğine kabul eder.

BAE'nin bir özelliği de "teröre karşı savaş" adı altında tevhidî/cihadi hareketlere yönelik küresel savaş ve komploların planlanıp yönetildiği ana merkezlerden biri hâline gelmiş olmasıdır.

İngilizlerden -kâğıt üzerinde de olsa- bağımsızlığın kazanılması ile birlikte Abu Dabi Emiri Zayid bin Sultan El-Nehyan ilk devlet başkanı olmuş ve 2004 yılındaki ölümüne kadar iktidarda kalmıştır. Onun ölümü üzerine göreve gelen oğlu Halife bin Zayid El-Nehyan ise hâlen devlet başkanlığı görevini sürdürmektedir.

BAE'nin Siyasi Yapısı

BAE, ülke olarak bağımsızlığını kazanması ve petrol üretiminin başlaması ile birlikte nüfusu hızla artan ve yakaladığı refah seviyesi ile çok yüksek oranda dış göç alan bir ülke konumundadır. Devletin bağımsızlığını ilan ettiği tarihlerde nüfus 200 bin civarındaydı. Ülke nüfusu 1980'de 1 milyona, 2000'lerin başlarında ise 3 milyona ulaşmış, nüfus artışı bu tarihten sonra daha da yüksek oranlara ulaşarak 2010'lu yılların başında 8 milyonu aşmıştır. Bugün 10 milyonu aşan ülke nüfusunun %90'a yakını göçmenlerden oluşmaktadır.

Ülkenin yerli nüfusu yaklaşık bir buçuk milyon civarındayken, sekiz buçuk milyona yakın göçmen nüfus bulunmaktadır. En kalabalık göçmen nüfus, üç milyona yakın sayılarıyla Hindistanlılardan oluşur. Hindistanlıları bir buçuk milyonluk nüfusuyla Pakistanlılar takip eder. Mısırlılar ve diğer Arapların sayısı da bir milyonun üzerindedir. Bangladeşliler, Filipinliler ve İranlılar da takriben beş yüz binlik nüfusa sahiptir bu ülkede. Nüfus olarak diğerleri gibi kalabalık olmasalar da nüfuz olarak en etkili kesim şüphesiz İngilizler başta olmak üzere Avrupalılar ve Amerikalılardır.

Hanedanlıkla yönetilen ülkede, Abu Dabi Emiri'nin devlet başkanı, Dubai Emiri'nin de başbakan olması yönünde yerleşik bir gelenek bulunmaktadır. Öte yandan dış politika, güvenlik ve askeriye ile ilgili hususlar da Abu Dabi Emirliği'nin uhdesindedir. Ülke topraklarının %90'ını Abu Dabi Emirliği teşkil etmekteyken, ikinci büyük emirlik olan Dubai ise ülkenin ticaret merkezi konumundadır.

BAE'de herhangi bir siyasi parti bulunmazken, devlet başkanı yasama ve yürütme gücünü bütünüyle elinde bulundurmaktadır. Yedi emirin oluşturduğu "Yüksek Konsey" ülkedeki en üst düzey karar mercisi olup ona da devlet başkanı başkanlık etmektedir. Hükümet üyeleri Yüksek Konsey tarafından belirlenmekte ve başında başbakan olarak Dubai Emiri bulunmaktadır. Öte yandan 40 üyeden oluşan "Federal Ulusal Konsey" ise bir çeşit danışma meclisi hüviyetindedir.

BAE, Ortadoğu coğrafyasında Batı çıkarları ekseninde sürdürdüğü dış politika anlayışını, özellikle Donald Trump'ın ABD Başkanlığı görevine başladığı Ocak 2017 tarihinden bu yana daha keskin biçimde uygulamaktadır. BAE, ABD'nin bölgede İsrail, Mısır ve Suudi Arabistan mihverinde oluşturduğu İslam düşmanı eksene dâhil olmuştur.

BAE, özellikle Körfez bölgesinin tamamında faaliyet gösteren Rafızi, Budist ve Hristiyan misyoner örgütlerin merkezi olarak kabul edilmektedir. Sömürge geleneğini İngilizlerden devralan Amerikan nüfuzunun bölgeye girmesi sonrasında ABD'nin, İngiltere'nin ve diğer Avrupalı müttefiklerinin kara ve deniz kuvvetlerinin muhkem garnizonlarından biri olmuştur. Dubai ise en büyük uluslararası ticaret başkentlerinden biri hâline gelmiştir. BAE şehirleri,

"Turizm Cenneti" adı altında uluslararası boyutta bir fesat, ahlaksızlık ve fuhuş yatağına dönüştürülmüştür.

BAE'nin bir özelliği de "teröre karşı savaş" adı altında tevhidî/cihadi hareketlere yönelik küresel savaş ve komploların planlanıp yönetildiği ana merkezlerden biri hâline gelmiş olmasıdır. ABD, İsrail, Çin, Rusya ve Avrupa ülkelerinin başta Mısır olmak üzere bazı Arap ülkelerinin istihbarat örgütleriyle işbirliği yaptığı ve ABD'nin ana güvenlik ofislerinin bulunduğu yerdir burası aynı zamanda. BAE'nin küçük ordusunun üst düzey komuta kademesi büyük ölçüde Amerikan ve İngilizlerden, orta rütbeliler Pakistanlı paramiliter unsurlardan, alt kademe ise çeşit çeşit gönüllü başıbozuk unsurlardan oluşmaktadır. Bunların başında da Conigiller familyasından beniâdem suretindeki İblisî generaller bulunmaktadır.

"Lider" Görünümlü İslam Düşmanı Sefil Prensler

BAE'nin Dışişleri Bakanı Petro-Şeyh Abdullah bin Zayid, gazetecilerin de hazır bulunduğu kamuya açık bir toplantıda Avrupa'daki İslami eğilimi olan kesimlere karşı, efendilerine ikaz ve ihbarlarda bulunmuştu geçen yıl:

"Avrupa'daki kararsızlık ve politik doğruculuk siyasetinden ötürü bir gün gelecek, Avrupa'da daha fazla aşırıcı ve terörist çıktığını göreceğiz. Ayrıca Avrupalılar Ortadoğu'yu, İslam'ı bildiklerini ve kendilerinin onları, onlardan daha iyi tanıdıkları kibrine kapılıyorlar. Kusura bakmayın ama bu tutum cehaletin ta kendisidir!"

Petro-Şeyh Zayid, bu hayati ikaz ve ihbarla Avrupalı efendilerine şirinlik yapma telaşındaki sıradan bitirim bir prens görünümü veriyor gibi olsa da mesele daha ciddi görünmektedir. Petro-Şeyh ve onun gibilerine göre, Avrupalı liderler eğer Avrupa'da yaşayan Müslümler arasında ortaya çıkan radikal aşırıcılık ve "terörizm" olarak değerlendirebilecekleri faaliyetleri "insan hakları, düşünce özgürlüğü ve demokrasi" adına hoş görüp tolere etmeye devam ederlerse ileriki yıllarda yaygın bir İslami aşırıcılık problemi ile karşı karşıya kalmaları kaçınılmaz olacaktır.

İslam düşmanı Arap yönetimleri, kendi ülkelerinde ve ülke dışındaki muhaliflere karşı yaptıkları yoğun kampanyalarla, "cihadcı, terörist" olarak yaftaladıkları insanlara karşı öfke ve nefreti arttırmaktadır. Kendi halklarına uyguladıkları baskıyı haklılaştırmak ve Batı kamuoyunu rahatlatmak yolunda, başta BAE ve Suudi/Seluli̇ rejimler ile irili ufaklı diğer destekçileri, Batı'daki Hristiyan ve milliyetçi/faşist gruplar ile birlikte İslam karşıtlığının ve hatta İslam düşmanlığının gelişmesi yolunda resmî olmayan bir ittifak oluşturmuş durumdadır.

Özünde Batıcı ve laik olan Arap rejimleri, çoğunluğu İslami referanslı olmak üzere kendi yönetimlerine karşı yükselen muhalefete karşı algı oluşturabilmek için uluslararası düşünce kuruluşlarına, akademilere, enstitülere ve lobi faaliyetlerine her yıl âdeta bir servet harcıyorlar. Terörist olarak nitelendirdikleri İslami hareketleri ve cihad yanlılarını etkisizleştirme ve terör listelerine aldıkları İslami cemaat ve hareketlerin fikrî kökleriyle, yani daha açık bir ifadeyle tevhid ve sünnet akidesiyle mücadele etme kararlılığını göstererek Batılı ülkelerden alkış alıp sempati topluyorlar.

Nakşibendilik cereyanının, Osmanlı'da ve son devirde Türkiye'de siyonizm mamulü komünizme ve komünist ideolojiye dayalı Alevî-Sol ve Kürtçü akımlara karşı bir kalkan veya sigorta olarak kullanıldığı gibi, Baasçı seküler Arap milliyetçiliğinin Ortadoğu'yu derinden sarstığı 1970'lere kadar bölgedeki emirlikler ve Suudi/Seluli̇ hanedanlıklar ile diğer monarşik Arap rejimleri de o dönemlerde İhvan-ı Müslimin'i ve cihad eğilimli Selefi akımları bu tehdide karşı bir kalkan olarak kullanıp destekledi.

BAE'de örgütlü Islah Cemiyeti, bağımsızlıktan üç sene sonra, 1974'te Mısır ve Kuveyt'te üniversite eğitimi almış BAE'li gençler tarafından kuruldu. Bu cemiyet de esasen İhvan-ı Müslimin (İhvan) kökenlidir. Eğitim, tıp, mühendislik, ekonomi ve hukuk alanlarında devletin kurumsal temellerinin atılmasında İhvan-ı Müslimin mensubu akademisyenler ve profesyonel meslek sahipleri büyük bir katkı sağladı. Öyle ki Islah Cemiyeti mensupları, BAE devletinin kuruluşunun ilan edilmesinden sonraki süreçte kurulan hükümetlerde bakan ve üst düzey bürokrat olarak da yer almıştı.

Islah Cemiyeti ile BAE yönetiminin arasının açılması ise İhvan-ı Müslimin ile organik bağları bulunan cemiyetin devlet kademelerinde nüfuzunu arttırıp ülkemizde de sık sık kullanılan "Paralel Devlet"e dönüştüğü iddialarının ileri sürüldüğü; ülkede daha

katılımcı bir hükümetin tesisi ve servetin daha adil dağıtımı konusundaki siyasal taleplerini açıkça dillendirdikleri; İhvan-ı Müslimin düşmanlığında tecrübeli ve ünlü olan Mısır ordusu ve polisinin eski mensuplarının BAE güvenlik ve istihbarat teşkilatını şekillendirmeye başladığı 1980'li yıllara denk gelir. 1990'lı yıllara gelindiğinde İhvan-ı Müslimin kökenli Islah Cemiyeti ile BAE yönetimi arasındaki ilişkiler daha da gerginleşti.

BAE'nin İslami hareketlerle ilişkilerinde asıl kırılma noktası ise ABD'deki 11 Eylül saldırılarına katılanların arasında BAE'nin iki vatandaşının da olduğunun ortaya çıkması oldu. BAE, Afganistan'daki "Taliban İslam Emirliği" yönetimini tanıyan üç ülkeden biri idi. 11 Eylül saldırılarından sonra BAE yönetimi, ABD Başkanı George W. Bush'un "topyekûn savaş!" çağrılarına itaat ederek o dönemki ortama uygun bir şekilde Körfez bölgesi başta olmak üzere elinin uzanabildiği her ülkede İslami hareketlerle topyekûn mücadelede "koçbaşı" rolünü üstlendi. 11 Eylül'den on yıl sonra Tunus'ta başlayan "Arap Baharı" ile birlikte BAE, bu politikasını çok daha agresif ve dışarıdan geniş bir destekçi ağıyla yürütme imkânı buldu. İslami cemiyet ve hareketlerin her türlüsüne karşı hasmane bir tutum politikasını benimsedi. İhvan-ı Müslimin'le ilişkili Islah Cemiyeti 2012'de birçok sivil toplum kuruluşuyla birlikte kapatıldı. Bu cemiyetin yüzlerce mensubu tutuklandı. Bununla da yetinmeyip hızını alamayan Zayid hanedanı, 2014 yılında ilan ettikleri terör örgütleri listesine daha önce beraber yürüdükleri Islah Cemiyeti'ni de ekleyerek ipleri tamamen koparmış oldu.

BAE'nin İslami cemiyet ve hareketlerle ittifakının düşmanlığa evrilmesinin asıl mimarı, 1990'larda silahlı kuvvetlerin başına geçerek Abu Dabi'de iktidarı yavaş yavaş ele geçiren ve 2014'ten bu yana ülkeyi fiilen yöneten Veliaht Petro-Prens Muhammed Bin Zayid'dir. Bu kişilik 1990'larda dahi İslami hareketlerin finansal ve insani kaynaklarını kurutmanın peşinde koşturup birtakım planları uygulamaya çalışmaktaydı. Yaptığı bu planlar çerçevesinde "İslamcı" veya "cihad yanlısı" olarak yaftalanan kişiler memuriyetten atılmaya ve kamusal alandaki faaliyetleri kısıtlanmaya, üniversiteler siyasetten arındırılmaya, camilerdeki Kur'ân kurslarının yanı sıra çeşitli yardım kuruluşları da kapatılmaya başlandı. 1994'te Islah Cemiyeti'nin birçok şubesi kapatılarak dış faaliyetleri yasaklandı.

İslam Düşmanlarının Merkez Operasyon Üssü

BAE'nin İslami cemiyet ve hareketlere karşı düşmanca tutumu büyük ölçüde Abu Dabi Emirliği ve Veliaht Petro-Prens Muhammed bin Zayid'le ilişkilidir. BAE'nin Dubai, Resü'l-Hayme ve Füceyre emirlikleri, 1970'lerden itibaren İhvan-ı Müslimin'e kucak açıp himaye etmiştir. Nitekim 11 Eylül 2001'den sonraki süreçte İhvan-ı Müslimin bağlantılı Islah Cemiyeti, faaliyetlerini Resü'l-Hayme Emirliği sınırları içerisinde sürdürebildi. Fakat günümüzde bu emirlikler, Abu Dabi yönetiminin devasa silahlı gücü ve polis ve istihbarat teşkilatını elinde tutmasının yol açtığı tedirginlik; petrol servetinin asıl sahibinin bu emirliğe ekonomik olarak bağımlılığı ve 2008 yılındaki küresel finans krizinin akabinde Dubai Emirliği'nin borç sarmalına girerek Abu Dabi'yi dengeleme rolünü yitirmesi sebebiyle Petro-Prens Halife b. Zayid'in rahatsız edici aşırı politikaları karşısında yutkunmakla yetinmektedir.

Neredeyse yarım yüzyıldan uzun zamandır Batıcı-laik-despot Arap rejimlerinin baskısı altında dizginlenmeye çalışılan İslami hareketlerin, "Arap Baharı"yla birlikte İslam referanslı ve halka dayalı alternatif bir yönetim modelini ortaya koyma ihtimalleri, iktidarın babadan oğula geçtiği bütün hanedanlıkları ve otoriter rejimleri alarma geçirdi. Mısır'da İhvan-ı Müslimin'in ilk iktidar deneyiminden başarıyla çıkması hâlinde Ortadoğu tağutları bu "devrimci" dalganın saltanatlarına yönelik cihadı bir kasırgaya dönüşmesi ihtimaliyle kendilerinin de bundan muaf kalamayacakları korkusuna kapıldılar. Özellikle de iktidarlarını ve saltanatlarını, İngiltere ve ABD'yle kurdukları ihanet çarkına dayalı kirli ve derin ilişkilere borçlu olan, bununla beraber üreten ve düşünen nitelikli vatandaşlarının büyük ölçüde şer'i yönetime sempati beslediği BAE gibi rejimler beka sorunu yaşama kaygısıyla bundan daha çok korku ve endişeye kapılmışlardır. BAE, işte bu ve buna benzer sebeplerden dolayı, İslami cemaat ve hareketlere karşı tüm İslam düşmanlarının merkez operasyon üssüne dönüşmüş durumdadır.

Batıcı-laik-despot Arap hükümetleri tarafından yürütülen İslam karşıtı kampanyalar, kendileri için

artık tehdit olarak görmeye başladıkları İslami hareketlere dikkat çekmekten daha ileri amaçlar ve anlamlar barındırmaktadır. Söz konusu güruh, uzmanı oldukları biçimde kendi saltanatlarına ve Batılı efendilerinin konforuna yönelik tehdidi abartmak ve kendilerini Batılı patronları için vazgeçilemez bir alternatif olarak sunmak amacıyla korku taktiklerine itibar ederler. Doğal olarak böyle bir durum, bu rejimlere "terörist" olarak yaftaladıkları İslami cemiyet ve hareketleri sorumsuzca ve hukuksuz bir şekilde baskı altına alıp yıpratma imkânı sağlamaktadır. Tüm bu baskı ve hukuksuzlukları meşrulaştıran "İngiliz anahtarı" da "terörizm" kavramıdır. Bu durum uzun süredir tekerrür etmekteyken son süreçte daha da şiddetlenmiştir.

BAE başkentindeki yöneticiler yahut onlara yakın olan gazeteci ve iş adamı gibi unsurlar Batı'da İslam karşıtı/İslam düşmanı kişi veya kurumlarla ortaklık kurmaktan gayet memnun ve mutludur. Despot Arap hanedanlıkları Batılı efendilerinin siyasi baskısı ile yüz yüze kalma ihtimaline binaen, kendilerini temize çıkarmak için yine bildik oyunlara başvurarak İslamcı aşırılık ve cihadi terörizm (!) korkusunu pompalamaktadır. 2013 yılında Mısır'da gerçekleşen askerî darbe sonrası, Kahire'deki rejim ve onun bölgesel destekçileri "aşırıcılığın riskleri" argümanı ile kuşandı ve kifayetsiz muhteris tağut General Abdulfettah Es-Sisi'yi "aşırılık"la beraber "Tevhid akidesine, ümmetin birliğine ve nebevi menhec üzere hilafete" karşı duran nüfuzlu bir adam olarak parlattı. Tağut Sisi, 2015 yılında yaptığı bir konuşmada "İslam'da reform ihtiyacını ve asırlık İslam geleneğini rafa kaldırma düşüncesini" dillendirmiş, bu ifadeleri "İslam karşıtlığına bir referans" olarak başta Londra ve Washington olmak üzere diğer küfür merkezi başkentlerdeki savunucuları tarafından çokça alıntılanıp alkışlanmıştı.

BAE yönetimi, "Arap Baharı"nı başından beri ılımlılık ve hoşgörüye karşı radikalliği körükleyen bir süreç olarak algılamıştır. Bu süreçte siyasal ve toplumsal alanı dönüştürmek isteyen İslami hareketlerin her türlüsünü radikalleşmeye ve şiddete başvuran aşırıcılığa doğru bir sıçrama tahtası olarak değerlendirip kendisini buna göre konumlandırmıştır.

BAE'nin karar verici konumundaki siyonist beyinli bitirim prenslerine göre zahiren İslami cemiyet ve hareket olarak görülen oluşumların tamamı, kökü dışarıda olan, tek bir çatı altında İslami hilafet kurmayı hedefleyerek devletlerin egemenliğini ihlal eden ve siyasi sistemlerini istikrarsızlaştırmayı amaçlayan yıkıcılık ve terörizm yatağı örgütlerdir. İhvan-ı Müslimin, El-Kaide veya IŞİD... Bunların hepsi de farklı yol ve yöntemlerle Körfez ülkeleri liderlerinin altını oymak ve bölgenin muazzam zenginliklerine el koymak için "uluslararası komplo"ların ürettiği oluşumlardır.

BAE, "hilafet" gibi, yönetimle ilgili iddiası olan tüm İslami hareketleri terör örgütü kapsamına sokmaktadır. Yasal ve siyasal zeminde örgütlenmelerine bakmaksızın bu tür oluşumların tamamına karşı silahlı-silahsız her türlü mücadeleyi temel politikası hâline getirmiştir. Özellikle Körfez bölgesinde barış ve istikrarın teminatı olarak gördüğü Batılı yaşam tarzını ve din-devlet ayrışmasını hararetle savunmaktadır. Bununla beraber laik Arap milliyetçiliğini İslamcılığa karşı bir panzehir olarak desteklemekte ve "Arap Devrimleri"yle devrilen Batıcı-seküler otoriter yönetimleri geri getirmeyi, böylece bölgede "otoriter istikrar"ı yeniden tesis etmeyi hedeflemektedir.

BAE'nin karar verici konumundaki siyonist beyinli bitirim prenslerine göre zahiren İslami cemiyet ve hareket olarak görülen oluşumların tamamı, kökü dışarıda olan, tek bir çatı altında İslami hilafet kurmayı hedefleyerek devletlerin egemenliğini ihlal eden ve siyasi sistemlerini istikrarsızlaştırmayı amaçlayan yıkıcılık ve terörizm yatağı örgütlerdir.

Âlim Görünümlü "Eşkıya" ile Petro-Prenslerin Din İstismarı ve Dizayn Çabaları

BAE, İslami dalgayı boğmak ve İslami cemiyet

> BAE, Arap dünyasının derin krizlerini çözebilecek dört başı mamur bir seçenek sunamadığı gibi, böyle bir kapasiteye de sahip değildir. Arap milliyetçiliğini, sekülerliği ve otoriter istikrarı yeniden tesis etmeye çalışmaktadır. Ancak tüm bunlar, esasen "Arap Devrimleri"ni tetikleyen o ağır sorunların asıl sebeplerindendir.

ve hareketleri etkisiz kılmak maksadıyla elindeki tüm imkânları, geniş ilişkiler ağını ve yerine göre yumuşak veya sert güç unsurlarını 2011'den itibaren ülke içerisinde ve etkili olabildiği diğer bölgelerde devreye sokmuştur. Bu çabalarını 2014 yılından beri giderek çeşitlendirmiş ve dozajını arttırmıştır. Abu Dabi yönetimi, amaçlarına ulaşmak için kullandığı araçları, dinî alanı yönlendirip dizayn etmekte de kullanmaktadır.

İngiliz üretimi ve Amerikan marabası BAE yönetimi; benzer özelliklere sahip despot Arap rejimlerinden oluşan eksenle birlikte bir taraftan -Türkiye'deki 15 Temmuz darbe girişimi ve Sudan'daki askerî darbe örneğinde olduğu gibi- askerî darbe, -Suriye'deki- vekâlet savaşı veya -Yemen'deki- doğrudan askerî müdahale gibi yöntemlere başvurarak İslami referanslı veya Batılılardan bağımsız millî olarak etiketlendirilen her hareketi bastırmaya, diğer yandan onları terörle özdeşleştiren yoğun propaganda ve psikolojik harp taktikleriyle geniş halk kitlelerinin akıllarında ve gönüllerinde onları bitirmeye ve bir ümit ve alternatif olmaktan çıkarmaya çalışmaktadır.

BAE, İslami hareketlerle mücadele ederken genellikle yereldeki laik, milliyetçi, kabileci, geleneksel veya İslam dışı unsurlarla işbirliği yapmakta ve maddi destek sağlamaktadır. Arabistan'da ortaya çıkan Rebi' El-Medhali fitnesini de bu amaç için kullanmaktadır. Geçtiğimiz yıllardan bu yana sufi gruplara ve Selefi olduğunu iddia edip siyaseti ve isyanı caiz görmeyen Medhali grubu gibi yapılara destek vermesi de ayrıca dikkat çekicidir. Suriye sahasında görüldüğü üzere cihadi Selefi gruplarla savaşırken bu türden "zararsız" grupları silahlandırmıştır. BAE'deki Petro-Prensler, ülkelerinde başarılı bir laik siyasal model kurarak ve ılımlı-itaatkâr bir din anlayışının bayraktarlığını yaparak İslami hareketlerin çözüm olduğu algısını yıkmaya odaklanmaktadır. Siyasi talepleri kamusal alanda dillendirmeyen, hâkim rejime itaati vacip gören ve siyaset ve yönetimle ilgili hiçbir talebi olmayan apolitik bir "Müslüman" toplum oluşturmayı hedefler. (Bu söylem ve uygulamalar ülkemizde yaşayan tüm İslami kesimler için pek tanıdık gelecektir.) Ülkedeki genç nüfusu haz ve eğlence kültürüne daldırarak apolitize etmeye, böylelikle hem radikalizme kaymalarını engellemeye hem de siyasal değişim-dönüşüm taleplerini de tümüyle etkisiz kılmaya çalışmaktadır.

BAE'nin İslam düşmanı Petro-Şeyhleri, gelene ağam gidene paşam demekte mahirdir ve Mısır'da iktidara gelen her yöneticiye, sadık Ezher gibi geleneksel dinî kurumlara ve ulemanın siyasete doğrudan girmesini onaylamayan kesimlere destek vermektedir. Bir yandan mevcut birçok dinî yapıyı terör örgütleri listesine koyarak/koydurarak kendince meşruiyet sınırlarının dışına itmekte, diğer yandan da "ılımlı, orta yolcu, hoşgörülü, ilerici ve reformist" sapkın bir dinî anlayış üzere Mağrib'den Basra Körfezi'ne kadar uzanan coğrafyada hem yeni dinî müesseseler kurmakta hem de hâlen var olanları finanse ve himaye etmektedir.

BAE'nin 2014 yılında yaptığı en dikkat çekici icraat, İhvan-ı Müslimin'e yakın durup Arap Baharı ve "devrimler" sürecine en güçlü desteği veren "Dünya Müslüman Âlimler Birliği" isimli teşkilatı terör örgütleri listesine alması oldu. Bunun mukabilinde bu birliğin başkan yardımcılığından istifa etmiş olan ve Şeyh Yusuf El-Karadavi'nin bir dönem yardımcılığı-

nı yapan Şeyh Abdullah bin Beyye başkanlığında "Müslüman Toplumlarda Barışı Güçlendirme Forumu" ve "Müslüman Âkiller Meclisini" kurdurmuştur. Bu adımla İhvan-ı Müslimin'in ve kurulu düzen karşıtı kimi Selefilerin artan nüfuzunu kırıp "kontrollü ve ılımlı İslam"ı yaymak istemişlerdir.

BAE, "Şiddete Varan Aşırıcılıkla Mücadele Merkezini" 2012 yılında kendi ülkesinde kurmuş ve finanse etmiştir. "Aşırıcı ve kutsal tanımayan ideoloji sahipleri" olarak tanımladığı El-Kaide ve IŞİD gibi örgütlerle sosyal medya üzerinden mücadele etmek ve radikalleşme temayülü olan gençleri önceden tespit edip İslam'ın -sadece- hoşgörülü yüzüyle tanıştırmak için ABD'yle birlikte 2015 yılında dijital bir platform olan Savab Merkezi'ni kurmuştur. Önceki yıl (2018) fetvaların resmi mercisi kılmak ve diğer otoritelerin verdiği fetvaları teftiş etmek üzere dünyanın dört bir yanından "Münevver ve Mutedil" âlimleri toplayarak BAE Fetva Konseyi'ni kurmuştur.

Açıkça görülmektedir ki BAE, Arap dünyasının derin krizlerini çözebilecek dört başı mamur bir seçenek sunamadığı gibi, böyle bir kapasiteye de sahip değildir. Arap milliyetçiliğini, sekülerliği ve otoriter istikrarı yeniden tesis etmeye çalışmaktadır. Ancak tüm bunlar, esasen "Arap Devrimleri"ni tetikleyen o ağır sorunların asıl sebeplerindendir. BAE'nin bugünkü siyasi manevralarından anlaşılmaktadır ki hemen hemen tüm alternatiflerin tüketilmiş olduğu bir ortamda sorunun kaynağını, farklı bir ambalajda "çözümmüş gibi" sunmaktadır. BAE; ABD ve İsrail'in taşeronluğunu üstlenerek bu krizlerden bizzat nemalanıp Ortadoğu ve Afrika'nın bazı ülkelerinde kapasitesini çok aşan bir zorlamayla yayılmaya ve yeni bir bölgesel güç olarak sivrilmeye çalışmaktadır.

BAE kendi dinî anlayışını ılımlı İslam'ın yeni yüzü etiketiyle dolaşıma sokup pazarlarken bu söylemini oturtabileceği köklü ve meşru bir zemine sahip olamamanın sancısıyla da kıvranmaktadır. Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere yahut Kudüs gibi kutsal mekânları da Ezher gibi köklü ilmî kurumları da barındırmıyor ve 48 yıllık bir devlet olarak tarihî bir meşruiyeti de bulunmuyor. Ancak bunlara ev sahipliği yapan ülkeleri, içine düştükleri zafiyetleri fırsat bilerek kendisini rol model kılacak şekilde yönlendiriyor. Bu bağlamda Selulî Arabistan'ın Sünni dünyanın dinî ağırlık merkezi olma iddiasını; rejimin -giderek zayıflıyor olsa da- kısmen Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab'ın öğretilerine dayanan 270 yıllık dinî-tarihî temellerini sarsarak ve Veliaht Prens Muhammed b. Selman gibi etkili yöneticileri kendisi gibi sekülerleştirerek boşa çıkarmaya uğraşıyor. Bunun gibi, Mısır'da Ezher'in yanı sıra rejime sadık dinî müesseseleri ve ulemayı, mali desteklerle ve kendi açtığı dinî kurumlarda önemli görevler vermek suretiyle kontrolü altında tutmaya çalışmaktadır.

Ülkemizde de müşahede ettiğimiz üzere dinin, iktidarlar tarafından politik rant devşirmek amacıyla istismar edilmesi; hem buna alet olan şeyh, seyda, hoca veya prof. etiketli din bilginlerinin -âlimler değil- ve dinî kurumların güvenilirliğine hem de İslam davetinin bizzat kendisine zarar vermektedir. Din üzerinden yürütülen siyasi amaçlı münakaşalar, ihtilaflar ve kavgalar gençlerimizin büyük bir kısmını İslam'dan soğutup uzaklaştırmaktadır. Hatta son yıllarda büyük tartışmalara da sebep olduğu üzere ateizme veya deizme savurmaktadır.

İslam coğrafyasındaki mevcut kutuplaşma ve güvenlik eksenli politikaların baskın olduğu günümüzde; yetkin, kapsayıcı, dirayetli ve güvenilir alternatifler üretecek etkili rehber/âlim şahsiyetler ile siyasi liderler bulunmamaktadır maalesef. Kartal yumurtası misali var olan az sayıdaki âlimler de ya zindanda yahut etkisiz kılındıkları sürgün alanlarındadır. BAE'nin din-devlet ayrışması ve "ılımlı İslam"a dayalı modeli de kendisinin gizli siyasi gündemi ve kirli ittifak ilişkileri nedeniyle bu coğrafyada muvaffak olması mümkün değil, biiznillah.

Bu topraklarda geçmişten bugüne mürtedler ve hainler mezarlığı oldukça büyüktür ve orada gömülü olanları hatırlayan varsa da lanetle anmaktadır.

KUR'ÂN SAATİ

Mahi
mahi@tevhiddergisi.net

Mümin için Kur'ân, Allah'ın gökten sarkıttığı iptir. Mümin, ona tutunarak cennete gidecektir. Bu nedenle Kur'ân okur, Kur'ân dinler ve ezberler.

Bir mümine "Kur'ân nedir?" diye sormak ne kadar da abestir değil mi? "Niçin indirilmiştir?" sorusu da öyle. Ya da "Kur'ân okuyor musunuz?" sorusu...

Zira mümin için Kur'ân, Allah'ın gökten sarkıttığı iptir. Mümin, ona tutunarak cennete gidecektir. Bu nedenle Kur'ân okur, Kur'ân dinler ve ezberler.

Bu, "olması" gereken durumdur. Fakat "olan" bambaşka, mümin toplumlarda Kur'ân okuma oranı çok düşüktür. Bunun en temel sebebi, ruhi itminanı Kur'ân'dan değil de başka kaynaklardan sağlamamız; ahlaki zaaflarımızı törpülemek için Kur'ân'a yönelmememiz; itikadi savrulmalarda Kur'ân'dan beslenmememiz; dini bilgilerimizi Kur'ân'dan öğrenmememizdir.

Oysaki Kur'ân'ı tanısaydık, indirilme gayesini hakkıyla bilseydik; ona bakış açımız, yaklaşımımız, muhabbetimiz bambaşka olacaktı.

Dikkat buyurun lütfen, daha Kur'ân'ı anlamaktan, Kur'ân'ın anlamı üzerine derinleşmekten bahsetmiyorum. Sadece okumaktan ve önemini bilmekten bahsediyorum.

Neden bu kadar kesin ve acımasız bir giriş yaptığımı merak edenler olabilir!

> Kur'ân okumak ve okumaktan zevk almak ancak alışkanlıkla olur. Alışkanlık ise bir şeyi belli bir rutinle yapmaktır.
> Öyleyse her gün, ailecek Kur'ân okuduğumuz bir saat belirleyeceğiz. "Her gün" ve "ailecek" ifadesine lütfen dikkat edelim.

Evlatlarımızın Kur'ân'la olan bağlarına tanığım her gün. Bu bağ, pamuk ipliğinden daha ince ve zayıf ne yazık ki. Bunu görmek hem kendi adıma hem toplumumuz adına çok üzücü.

Bunun sebebi elbette ki biz ebeveynleriz. Anne ve babalar olarak Kur'ân'a gereken değeri vermediğimiz için evlatlarımızda da Kur'ân'a karşı bir yöneliş, iştiyak göremiyoruz.

İtiraz edenler olabilir. "Her gün Kur'ân okuyoruz. Hem de düzenli olarak." denilebilir. Şöyle bir özeleştiri yapalım ve soralım:

Ders hocalarımız bizi zorlamasaydı, çetele tutturmasaydı, yine de okur muyduk her gün bir hizbi?

Sizce, verilen ödevi yapmış olmak, çeteleye bir artı daha koymak için okunan Kur'ân ile "Allah (cc) ile konuşma vaktim" denilerek içten bir motiveyle okunan Kur'ân arasında fark var mıdır?

Elbette vardır, değil mi? Bu farktan değil mi ki yavrularımız ileri yaşlarına rağmen Kur'ân okuma konusunda çokça geriler. Kısa surelerde dahi birçok hata yapıyor, Kur'ân'ı ezberleme konusunda da ziyadesiyle gevşeklik gösteriyorlar.

Onlara Kur'ân sevgisi aşılamamış, onları neşidlerle ilgilendikleri kadar Kur'ân ile meşgul etmemişiz.

Yani bu işin sorumlusu biziz.

Onlara, Kur'ân okumaktan mutluluk duyduğumuzu hissettiremediğimiz için hatalıyız.

Onlara, Kur'ân'sız bir gün geçiremeyeceğimizi, Kur'ân okumadan gözümüze uyku girmediğini gösteremediğimiz için hatalıyız.

Onlara, Kur'ân ehli olmanın şerefini tattıramadığımız için hatalıyız.

Onlara, sesimizi Kur'ân'la güzelleştirmek için ne kadar da uğraştığımızı anlatamadığımız için hatalıyız.

Biz böyleyken çocuklarımız nasıl Kur'ân ehli olabilir ki?

Peki, hatalarımızı nasıl telafi edeceğiz?

Öncelikle Allah'tan yardım isteyeceğiz ve her fırsatta "Allah'ım! Kur'ân'ı kalbimin baharı, gönlümün ilacı eyle." diye Resûl (sav) dilinden duayla yakaracağız.

Sonra adım adım şu merhaleleri uygulayacağız:

• Kur'ân okumak ve okumaktan zevk almak ancak alışkanlıkla olur. Alışkanlık ise bir şeyi belli bir rutinle yapmaktır. Öyleyse her gün, ailecek Kur'ân okuduğumuz bir saat belirleyeceğiz. "Her gün" ve "ailecek" ifadesine lütfen dikkat edelim.

Bu saati gösteren bir pano hazırlayabiliriz. Ya da çocukları saati hatırlatmak için görevlendirebiliriz. Böylelikle bir taşla iki kuş vurmuş oluruz.

Bir kez daha yineleyelim: Babaların akşam eve gelip "Bugün Kur'ân okudunuz mu?" diyerek takibat yapmasını istemiyoruz. Onun rehberliğinde düzenlenen Kur'ân saatinde talim yaptırmasını, sesli Kur'ân okumasını ve okutmasını istiyoruz. Bir videoda yedi kişilik aile, araçlarında seyahat ederken direksiyon başındaki baba, aynı zamanda yaka mikrofonu takarak Duhâ Suresi'nin talimini yaptırıyor çocuklarına. Şov diyebilirsiniz. Kesinlikle katılmıyorum. Çünkü bu seremoni birçok kez tekrarlanmamış olsaydı; çocuklar harika ses, makam ve kıraatleriyle babalarına eşlik edemezdi.

Karileri dinlemek, çocuklar için rol model oluşturabilir. Sesini ona benzetmeye, gün içinde onun gibi okumaya azmedebilir. Bizlere düşen de onları bu konuda teşvik edip yüreklendirmektir.

Seyahat ederken dahi Kur'ân talimi yapan aile…

Örnek alıp acilen "her gün talim"e başlamalıyız. Tabi bunu yaparken sıcak ve samimi bir ortam oluşturmaya gayret etmeli, yavrularımıza sevgimizi dile getirip onlarla meşgul olmalıyız. Böylece Kur'ân saatini iple çekecekler inşallah.

• Bir başka adım, belli aralıklarla sesi ve kıraati güzel karileri çocuklarımıza dinletmektir. Dinlemenin ardından yavrularımızla ne hissettiklerini konuşmaya çalışabiliriz. Kendi hislerimizi paylaşırken de Kur'ân okumaya dair güzel mesajlar verebiliriz.

Karileri dinlemek, çocuklar için rol model oluşturabilir. Sesini ona benzetmeye, gün içinde onun gibi okumaya azmedebilir. Bizlere düşen de onları bu konuda teşvik edip yüreklendirmektir.

• Üçüncü adım, Kur'ân'ın evde görünür kılınmasıdır. Raflara ve kitaplığa sıkıştırılmış bir Kur'ân değil, her odada, masa üstünde, koltuk yanında, sehpada; hatta mutfakta bile bulundurulmalıdır.

Amaç, sürekli elimizin altında ve gözümüzün önünde olmasını sağlamaktır.

Bu maddeyi işlevsel kılacak başka bir adım da ailecek bir araya gelindiğinde Kur'ân üzerinde oyunlar tertip etmektir.

Surenin isimlerini -bakmayarak- söylemek (Her fert bir tane söyler, sıra diğerine geçer). Surenin kaçıncı sure olduğunu bulmak, verilen herhangi bir surenin hangi cüzde olduğunu bulmak, kaç ayet olduğunu bulmak, bir harf belirleyip o harfteki sure isimlerini Kur'ân'dan bulmak… ve daha nice oyunlar…

Böylelikle hem eğlenecek hem öğrenecek hem de tanıyacak ve Allah izin verirse sevecekler…

Sonuç: "Allah ehli"[1] olan bir nesil boy verecek…

ŞERTÊN LÂÎLÂHEÎLLALLAH

Osman SADIKOĞLU

Ew Qulpa ku qetandîn jê re tune (Urwetu'l Wusqa) ev in: Pêşî Înkar Kirina Taxût, Piştre Îman Anîna Bi Allah

Beşa (7.) Heftemîn

Şerta (1.) Yekemîn: Înkar KirinaTaxût

Înkar kirina taxût, nebe nabeya îmanê ye û şerta yekemîn a tewhîdê ye. Delîlê wê jî ev ayeta Qur'anê ye:

فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللّٰهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى لَا انْفِصَامَ لَهَاۜ وَاللّٰهُ سَمٖيعٌ عَلٖيمٌ

"... Her kî taxût înkar bike û bi Allah îman bîne; wî, xwe bi qulpeke herî zexim ku qetandîn jê re tuneye girtî ye. Allah, Semî' û Alîm e." [1]

Di zimanê Erebî de "مَنْ/men" daçeka/edata şertê ye. Allah -azze we celle- di vê ayetê de dû mercên qewîgirtina vê qulpê rêz dike/dijmêre.

- Înkar Kirina Taxût
- Îman Anîna Bi Allah

Ew Qulpa ku qetandîn jê re tune çiye?

1. Baqara: 256

Şertê ketina îslamê, Allah -azze we celle- bi me diyar dike ku bi kelîmeya tewhîdê ye.
Digel vê yekê şertên wê jî Allah -azze we celle- ji me re diyar kiriye. Di vê mijarê de ji însan re heqê hilbijartinê tune.

Ji mûfessîran Mûcahid -rahîmehullah- dibêje maneya qulpê "îman" e. Sûddî jî dibêje maneya wê "îslam"e.

Ibn-i Abbas û Said ibn-î Cubeyr jî dibêjîn maneya qulpê "Lâ îlâhe îllallah" e. Enes -radiyallahuanh- jî diyar kiriye ku maneya wê "Qur'an" e.[2]

Îmam Kurtubî û Ibn-î Kesîr piştî van şîroveyan neqil dikin, dibêjin ku ev şîrove bitemamî li dor maneyekî digerin û di navbera wan de tû nakokî tune ye.

Eger li tefsîra eshabîyan -radiyallahûanhûm- û selefê salihîn -rahîmehumullah- bi baldarî bê rênîn diyar dibe ku tevlî "qulp" a di ayetê de dibore wek "nebe nabeya dîn" bi mane kirine.

Herê, "qulp" a ku qetandin jê re tune îman e û îslâm e û kelîmeya tewhîdê ye. Însan ger bixwaze daxilê daîreya îslâm û tewhîdê bibe teqez divê înkarkirina taxût û îman anîna Allah -azze we celle- ku di ayetê de bi daçeka şertê derbas bûye pêk bîne. Ev şert, ne şertên ku hinek mirovan jiber xwe diyar kirine.

Mercê/şertê ketina îslamê, Allah -azze we celle- bi me diyar dike ku bi kelîmeya tewhîdê ye. Digel vê yekê mercên vê peyvê jî Allah -azze we celle- ji me re diyar kiriye. Di vê mijarê de ji însan re heqê hilbijartinê tune.

Kesê ku dixwaze ji amelên xwe feyde bigire û ji bo ew amelên wî li gor şerîetê meqbul bibe, muheqqeq divê amelên xwe li gorî şertên ku Allah -azze we celle- diyar kiriye pêk bîne.

2. Di tefsîra Ibn-i Kesîr û Îmam Kurtubî' de li ayeta 256. a sûreya Baqara binêrîn.

Dema ku me tarîfa şertên nimêjê kiribû, me mîsala nimêjê jî dabû. Çawa ku nimêj, bê şertê destmêjê di heqîqetê de nabe nimêj; weke vê, ji bo ketina îslamê jî merca înkar kirina taxût eger pêk newe ketina dînê tewhîdê ne mimkun e.

Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- jî gelek caran bal kişandiye şerta înkar kirina taxût.

"Her kî bêje Lâ îlâhe îllallah û ji xeynî Allah wan kes û kusan (yên ku îbadet ji wan re tên kirin) înkar bike can û malên wî parastî ye (ji Muslîman re haram e). Hisabê wî jî maye li Allah."[3]

Di van hedisên Rasûlullah de -aleyhîssalâtuwesselâm- di rêza yekemîn de bi giştî kelîmeya şehadetê cih digire. Di rîwayeta Îmam Muslîm de Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- maneya kelîmeya şehadetê bi eşkerehî diyar dike û wiha dibêjê:

"Îslâm li ser pênc tiştan ava ye. Îbadet kirina ji Allah re û înkar kirina yên ji xeynî Allah û kirina nimêjê û dayîna zekatê û çûna heccê û girtina rojîya meha Remezanê."[4]

Berî îman anîna bi Allah -azze we celle- înkar kirina taxut tê.

Ji van ayetan û hedîsan fêm dibe ku eslê kelîmeya şehadetê û bingeha ku îslâm li ser ava bûye înkar kirina taxûtan e.

Ev mijar di Îslamê de, mijareke giring û nebe nabe ye. Hûn bala xwe bidîn ayetê, Allah -azze we celle- berî îman anîna bi xwe înkar kirina taxût zikir dike.

3. Muslim, Kîtabu'l Îman,129
4. Muslim, Kîtabu'l Îman,112

• Mirovek, hetanî taxut înkâr neke bi ziman

tenê îman anîna wî ya bi Allah -azze we celle- pêk nayê û îdîaya wî muhtacê îsbatê ye. Lewre di vê rewşê de ew îman, îmaneke wisan e ku şirk tevlî wê bûye. Ew şirkeke wiha ye ku ji bo xwedîyê xwe zilima herî mezin e. Kesê ku taxut înkar nekiribe û bêje "Ez îman bi Allah tînim!" ew kes heqqê îbadetê, yanê uluhîyyetê di navbera Allah -azze we celle- û taxûtan de parve kiriye.

• Di dirêjahiya dirokê de di nav însanan

de di mijara îman anîna Allah -azze we celle- de bi gelemperî pirsgirêk çênebûne. Di tarîxê de hinek îstisna hene. Lê belê pirsgirêka di nav însanan de yê herî giring înkara taxût û bitenê îbadet kirina Allah e -azze we celle-. Dizanin ku xaliq û raziq Allah e -azze we celle-, lê belê heqê ubudîyet û uluhîyetê tenê bitenê nedane Allah -azze we celle-. Di neqeba xwe û Allah de navbeynkarên cûrbicûr çêkirin. Hetanî ku pêxember -aleyhîmûsselâm- ji wan re hatin û wana dawetî tewhîdê kirin, lê mixabin ewana bûn dijberê pêxemberan.

Ha ji ber vê sebebê Allah -azze we celle- pirsgirêka herî giring daye pêş. Allah -azze we celle- dixwaze ku abdên wî dawet û teblîxa Rasûlan -aleyhîmûsselâm- rast fêm bikin. Ji vê dawetê ne tenê hebûn û yekîtîya Allah -azze we celle- ji xeynî vê yekê; dixwaze temamê pêxemberan ewana dawetê vê tiştê kirine ku, ewê yekane layiqê îbadetê ye Allahê Wahîdu'l Qehhar e. Di vê mijarê de ji bo ku înkar kirina taxut di destpêkê de rêz bûye, zehfên muşrîkan dema ku kelîmeya tewhîdê seh dikirin dij radibûn û nêzî guhdarî û fêmkirinê jî nedibûn.

A. Îzaha Taxût Ku Di Kelîmeya Tewhîdê De

Şerta Yekemîn e û Bê Pêkanîna Wê Binavkirina Mumîn Ne Mimkun E:

Taxût; di luxatê de tê maneya "zêde pê de çûn, ji heddê xwe derketin" e. Maneya wê ya şer'î jî nêzî van maneyan e û ji vê kokê muştaq e, yanê zêde buye.

Îmam Taberî -rahîmehullah- di tefsîra sûreya Baqara, di ayeta 256. de tarîfa taxût wiha dike:

"Mufessîran di maneya taxut de îxtîlaf kirin.

Hin dibêjin "Taxut, şeytan e." Vê tarîfê bi senedên zexim ji Ûmer b. Xettab -radiyallahanh- û ji Mûcahid û ji Dehhaq û jî Sûddî neqil dike.

Hin dibêjin "Taxut, sêhrbaz e". Ji Ebû Alî (bi senedê wî bixwe) neqil dike.

Hin dibêjin "Taxut, berbêj e, yanê kâhîn e."

Ew ên ku di vê qeneatê de ne vîya ji Said b. Cûbeyr û ji ibnî Cureyc neqil dikin."

Piştî ku van nêrînan diyar dike (Îmam Taberî) wiha dibêjê:

"Li gor qeneeta min taxut ew e ku dijberî Allah -azze we celle- li ser heddê xwe diçe ye û her mabudê ji xeynî Allah -azze we celle- ye. Dixwaze bi zorlêkirina wî (mabudê be) an bi xwestina însanan be. Ew mabudê ku ji xeynî Allah -azze we celle- îbadet û îteat li wan tên kirin ferq di navbera wan de tune. Her çi însan be an şeytan be an pût û sanem an jî tiştekî dîn be"

Ibnu'l Cewzî di tefsîra xwe ya Zadu'l Mesîr de wiha dibêje:

"Ew kesên ji bo însanan beraliyê rêşaşîtîyê bikin dipeyivin/mijul dibin û li ber putan disekinin û bejna xwe ji bo wan ditewînin, ha evana taxut in."[5]

Ibn Kesîr di tefsîra xwe de wiha dibêje:

"Taxut, ew şeytanê di sureta însanan de ye. Dema ku di navbera însanan de lihevnekirin çêdibin diçin serî didin wan û qîma xwe li mehkemeyên wan taxûtan tînin."[6]

Îbnu'l Qayyim el- Cewzî -rahîmehullah- tarîfa taxut wiha dike:

"Taxût ew kes e ku di îbadetê de îteat û girêdayîya dilsozî de ji heddê xwe derketîye. Her çi tiştê di nav qewmekî de ku bi îteat û ittibayê de ji xeynî Allah -azze we celle- îbadet ji wan re tê kirin ha ew tişt taxutê wê qewmê ye.

Ger tu rewşa van taxûtan û van milletan bifikrî wê tu bibînî ku bi rastî ekserîyetê însanan îbadetê ne jî Allah -azze we celle- re, bilakis ji taxût re dikin. Bi hûkme Allah -azze we celle- qaîl nabin û bi hûkmê taxût muhakeme dibin. Tabi'ê hukme Allah -azze we celle- nabin lê pêgirtê hûkmê taxûtan dibin."[7]

5. Bnr. Tefsîra Sureya Nîsâ, ayeta 51. (Vê ramanê ji Ibn Abbas neqil dike.)

6. Bnr. Tefsîra Sureya Nîsâ, ayeta 51.

7. Î'lamu'l Muwaqqi'în, 1/65

Fêm bû ku taxut; ew ê ku ji heddê xwe borîye û ji bîr kirîye ku ew bixwe jî abdek e û di xwe de hin wesfên îlahtîyê dibîne ye. An jî ew ê ku wek rêber û reîs û lîder tên dîtin û taqîpkarên wan hin wesfên îlahtîyê didin wan mezinên xwe, qismekî taxûtan jî ew in.

Ji van tarîfan çi fêm bû?

Fêm bû ku taxut; ew ê ku ji heddê xwe borîye û ji bîr kirîye ku ew bixwe jî abdek e û di xwe de hin wesfên îlahtîyê dibîne ye. An jî ew ê ku wek rêber û reîs û lîder tên dîtin û şopînerên wan/taqîpkarên wan hin wesfên îlahtîyê didin wan mezinên xwe, qismekî taxûtan jî ew in.

Şeytan wek taxut hatîye binavkirin: Lewre ew, însanan gazî û beraliyê îbadeta heyînîyên ji xeynî Allah -azze we celle- ve dike. Sebebê her new'ê şîrk û masîyet û ji heddê xwe derketine ew şeytan bixwe ye.

Berbêj/Kahîn jî wek taxut hatîye binavkirin: Lewre ew, îdîa dike ku bi tiştên xeybî dizane. Halbukî ji Allah -azze we celle- pê ve tu kes bi xeybê nizane.

Sêhrbaz jî wek taxut hatîye binavkirin: Çimkî ew, îdîa dike ku feyde û zirar dide însan yahut tiştê ku di holê de ye winda dike û tiştê ku tuneye jî ji hê û quwweta xwe mewcûd dike. Halbukî evan bi temamî wesf û xisûsîyetên Allah in -azze we celle-.

Ew tiştên ku ji xeynî Allah -azze we celle- (weke gumbet û put û peyker û lat û dar û hwd.) îbadet li wan tên kirin jî wek taxut hatîne binavkirin: Çimkî îbadet tenê bitenê ji Allah re -azze we celle- tê kirin.

Ew bazirgânên dîn jî wek taxut hatîne binavkirin: Lewre, dema ku ew dipeyivin ne ji Qur'an û sunnetê mijul dibin. Berevaj, ji aqlê xwe û ji hewa û hewsên xwe mijul dibin û bi vê awayê pirên însanan ji heqîyê dûr dixin.

Ew kes an jî sazîyên (Qurumên) di nav însanan de bê sparteka şer'a şerîf, bi hûkmê xeyrî şerîetê hikûm didin, ew jî wek taxut hatîne binavkirin: Çimkî, rayeya hikûm dayînê aîdê Allah e -azze we celle-

Weke ku eşkere bû, ûlemayên îslâmê yê dewrên berê hem tarîfa taxut kirine hem jî taxûtên di dewra xwe de bi ûmmetê dane naskirin. Mesela gotine ku Berbêj, yanê Kahîn taxut e. Divê ku em bizanibin ka Berbêj çima taxut e? Eger em bi vêya nizanibin em wan taxut bûna wan şarlatanên îro bi navê medyum û astrolog û falavêj û cindar in nikarin qenc fêm bikin. Hal ev e ku, taxutbûna berbêjan/kahînan ji ber wê îdîayên wan e ku dibêjin "em bi xeybê dizanin û agahî ji xeybê distînin". Bi vê îdîaya xwe eşkere dikin ku ji heddê xwe diborin û hebuna sifetek ji sifetên Allah -azze we celle- di xwe de mewcûd dibînin. Kesê îdîa bike ku agahî ji xeybê dide, nav û mekân uslûbên wî biguhere jî ew kes taxut bixwe ye.

Bilxese hin kes hene dibêjin taxut ew e ku bi hukmê Allah -azze we celle- hikûm nakin û vê mijarê ji yek awayekî ve didin dest. Piştre xuya bû ku ev kesên hanê bi rastî taxut nas nekirine û red jî nekirine.

Di vê mijarê de ezê mîsalekî bidim. Berîya demekî kurt de ez bi dawetvanekî re hevnasbûm. Wî camêrî di suhbeta me de dema ku mijara taxut derbas dibû taxutên îroyîn ku muselletê ummeta îslâm bûne bitenê behsa wan dikir.

Behsa taxûtên ku bi navên me binavkirî ne û bi zimanê me xeber didin û mûrtedên binkî ne dikir. Dema hevnasîya me pêş de çû min dît ku ev heval ji xeynî rayedaran tu kesekî û tiştekî wek taxût nebine.

Heta hin taxûtên ku ji xeynî Allah -azze we celle- li wan îbadet têne kirin jî înkar nedikir.

Pê re parêzkarîya hin ji wan taxûtan jî dikir!

Wê demê ez fikirîm, gelo çima wisan e? Piştre min bala xwe da û xuya bû ku zehfên însana têgeha taxût xistine tarîfekî pir teng de û ji wan taxûten ku di derveyê tarîfa wan de dimînin bê xeber heyata xwe didomînin.

Bi vê awayê dikevîn rewşekî wisan ku înkar kirina van taxûtan li alîyekî, heta parêzerîya wan dikin. An jî dibêjin taxût, itil bitil lazime ku mirovekî wek Nemrûd an Firewn xweyaye be!

Nizanin ku ideoloji, partî, sazî, mûessese, şehwet û her wekî din jî dibe ku bibin taxût. Emê niha li ayetên ku têgehên taxût derbas dibin binêrin û taybetîyên taxut diyar bikin.

a. Taybetîya Taxût A Yekemîn û Diyarkirina Wî:

Derxistina Ji Nûra Wehîyê Bi Bal Tarîtîya Kufrê Ve

اَللّٰهُ وَلِيُّ الَّذ۪ينَ اٰمَنُواۙ يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ
اِلَى النُّورِۜ وَالَّذ۪ينَ كَفَرُٓوا اَوْلِيَٓاؤُ۬هُمُ الطَّاغُوتُۙ
يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ اِلَى الظُّلُمَاتِۜ اُو۬لٰٓئِكَ
اَصْحَابُ النَّارِۚ هُمْ ف۪يهَا خَالِدُونَ

"Allah dostê Mumînan e. Wan ji tarîtîyê, derdixîne ronahîyê. Dostê kafiran jî taxût e. (Taxût jî) ewana ji ronahîyê dibe tarîtîyê. Ewanan ehlê agir in. Wê di wir de ebedî bimînin."[8]

Îmam Taberî di tefsîra vê ayetê de wiha dibêje:

"Allah -azze we celle- dost û alîkarê mû'mînan e. Wana bi serkeftîn û alîkarîya xwe kiriye dost. Wana ji tarîtîya kûfrê bal bi nura îmanê ve beralî dike. Dost û hevalê kafiran jî ew tiştên (weke put û saneman) ku ji xeynî Allah --azze we celle- îbadetê li wan dikin in. Wana jî ji nura îmanê bi bal tarîtîya kûfrê ve dikişişîn in."

8. Baqara: 257

Ibn-i Kesir di tefsîra xwe de tiştên nêzî gotinên îmam Taberî dibêje û piştre wiha didomîne:

"Ji ber vê yekê kelîmeya nûr wek yekejimar (yanê tekil) hatîye amilandîn. Lê kelîmeya zilûmat wek pirhejmar (yanê çoğul, bizehfî) hatîye emilandîn. Lewre heq yek e, lê kûfr gelekî zêde ne û cûrbecûr in û temamê wan jî tewş û betal in."

Taybetiya taxût a yekemîn ev e. Ew taxût timûdaîm wan însanên ku tabi'ê wî bûne ji Qur'ana ku nûra wehyê ye û ji sûnnetê û ji tewhîdê dûr dixe û wan însanan têxe zilûmata kûfr û şirkê.

Her çi tişt û kes û kom û sazîyên ev wesfê hanê di wan de hebin navê wî û naveroka wî her çi be jî ew taxût e.

Di vê mijarê de ji dixwazim çend heb mînak bidim.

Şeytan

Ûmer B. Xettab -radiyallahanh- taxût wek şeytan tefsîr kiriye. Lewre şeytan li ser rûyê erdê çavkanîya temamê şer û xerabîyan e. Çawan ku di hizûra Allah -azze we celle- de peyman dabû û mûhlet xwestibû a niha, di vê lehzê de jî bi xurifandina însanan meşxûl e.

قَالَ مَا مَنَعَكَ اَلَّا تَسْجُدَ اِذْ اَمَرْتُكَۜ قَالَ اَنَا۬ خَيْرٌ
مِنْهُۚ خَلَقْتَن۪ي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ ط۪ينٍ

قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ اَنْ تَتَكَبَّرَ ف۪يهَا
فَاخْرُجْ اِنَّكَ مِنَ الصَّاغِر۪ينَ

قَالَ اَنْظِرْن۪ٓي اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ

قَالَ اِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَر۪ينَ

قَالَ فَبِمَٓا اَغْوَيْتَن۪ي لَاَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ
الْمُسْتَق۪يمَۙ

ثُمَّ لَاٰتِيَنَّهُمْ مِنْ بَيْنِ اَيْد۪يهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ
اَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَٓائِلِهِمْۜ وَلَا تَجِدُ اَكْثَرَهُمْ شَاكِر۪ينَ

قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْؤُ۫مًا مَدْحُورًاۜ لَمَنْ تَبِعَكَ
مِنْهُمْ لَاَمْلَئَنَّ

جَهَنَّمَ مِنْكُمْ اَجْمَعِينَ

"(Allah wiha) got: "Hê Îblîs! Dema min emrê secdekirinê li te kir, çi tiştî te ji vê emrê paş xist?" (Îblîs) got: 'Ez ji wî çêtir im. Lewre te ez ji agir xuliqandim û wî (Âdem) jî, ji heriyê xuliqand.

(Allah ji wî re) got: "Wê gavê ji wê derê (ji cennetê) derkeve. Quretîya li wê derê ne heddê te ye. Derkeve here, lewre êdî tu ji rezilan î."

(Îblîs) got: "(Ya Rebbî!) Hetanî roja ku tu însanan carekî din bivejînî, muhletê bide min.'

(Allah) got: "Muheqqeq tu ji wan ên mûhlet dayînan î."

(Îblîs) got: "Ji bo te ez ezirandime/har kirime, ez ê jî ji bona ku mirovan (bixerifînim) li ser rêya te ya rast rûnêm. Paşê ez ê di pêş wan de û di paş wan de û di rast û çepê wan de nêzîkê wan bibim. Tu yê pirên wan ji şikurdaran nebînî.

(Allah) got: "Heydê bi riswayî û qewirandi ji wir derkeve. Sond be tevlî yên ku tabî'ê te bibin ez ê cehennemê ji we temaman dagirim."[9]

Rêya Allah -azze we celle- yek e. Ew jî îslâm e ku bi wehîyê diyar bûyî ye. Ew rêyên ji xeynî vê bi temamî rêyên rêşaşîtî û tarîtîyê ne. Weke ku em ji Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- hîn bûne li ser her rêyekî şeytanek heye û însana gazî wan rêyên batil û tarî dike.

وَاَنَّ هٰذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُۚ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِۜ ذٰلِكُمْ وَصّٰيكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

"Rêya min a rast ev e, êdî bidin pey vê rêyê. Nedin pey rêyên ku (we) ji rêya wî dizivirîne. Bi vêya şîret li we kirî hêvî heye ku hûn xwe biparêzin."[10]

Ibnî Mes'ud -radîyallahûanh- wiha qise dike:

"Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- rojekî li ser erdê xêzekî kişand û piştre wiha got: 'Ev, rêya heq e ku li ser îstîqametê ye.' Piştre li rast û çepê wê hin xêzên di kişand û wiha got: 'Ev xêzên hanê ew rêyên ku li ser devê her yekî ji wan şeytanek heye, ew rê ne.' Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- piştre wê ayetê (En'am/153) xwend."[11]

Weke ku ji ayetê jî fêm dibe rêya Allah -azze we celle- wek yekejimar (yanê tekil) hatîye amilandîn. Ji bo wê "Nûr" û "Rê" hatîye gotin. Lê kelîmeya zilûmat wek pirhejmar (yanê çoğul, bizehfî) hatîye emilandîn. Ji bo wê jî "Tarîtî" û "Rêyân" tê gotin. Lewre heq yek e û ji Allah e -azze we celle-. Menba û çavkanîya wê yek e. Lê her new'ê batil di eslê xwe de ji şeytan e. bi qasî jimara şeytanan gelekî zêde ne û cûrbecûr in û temamê wan jî tewş û betal in.

Dawîya Beşa (7.) Heftemîn

Dê Berdewam Bibe Înşâallah

9. A'raf:12,18

10. En'am: 153

11. Îmam Ahmed, 4437

Bir mümin, Kur'ân'ı açıp okuduğu zaman Allah'ın kelamı/sözleri ile muhatap demektir. Rabbine yönelmiştir ve O'nunla konuşuyordur. Rabbinin istek ve emirlerini aracısız olarak O'ndan öğreniyordur. Bu yönü ile mümin, Kitab'ı okuduğu zaman elinde ne kadar değerli bir hazinenin olduğunu bilmelidir.

NASIL BİR KİTAP?

Ömer AKDUMAN

Kitaplara iman konusunu mücmel anlamda geçen yazımızda zikrettik. Kitapların ortak çağrılarından ve tahriften bahsettik. Bu yazımızda ise kendisinden mesul olduğumuz kitabımız Kur'ân'ı Kerim'in özelliklerine değineceğiz.

Kur'ân'ın Özellikleri

1. Allah tarafından indirilmiştir. Bu, şüphesizdir:

"Ayetlerini tedebbür edip (iyice düşünsünler) ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye, **(bu Kur'ân) sana indirdiğimiz mübarek bir Kitap'tır.**"[1]

"Kur'ân Allah'tan gelmiştir" inancı bugün müşrik toplumların neredeyse tamamı tarafından kabul görmüş bir inançtır. Ancak ayetin indiği Mekke ortamını düşündüğümüzde ayetin ehemmiyetini daha iyi kavrarız. Peygamberimiz için "Kur'ân'ı uyduruyor", "Kendi yanından yazıyor", "Birileri ona öğretiyor" diyen bir toplum vardır müminlerin karşısında. Dolayısı ile ayetler Mekke sokaklarına, müminler için inmiş bir teselli özelliği taşımaktadır.

2. Allah'ın (cc) **kelamıdır.** Bir mümin, Kur'ân'ı açıp okuduğu zaman Al-

1. 38/Sâd, 29

lah'ın kelamı/sözleri ile muhatap demektir. Rabbine yönelmiştir ve O'nunla konuşuyordur. Rabbinin istek ve emirlerini aracısız olarak O'ndan öğreniyordur. Bu yönü ile mümin, Kitab'ı okuduğu zaman elinde ne kadar değerli bir hazinenin olduğunu bilmelidir. Yüce Arşın sahibi, maliki, her şeyin mülkiyet ve otoritesini elinde bulunduran, El-Mütekebbir olan Allah, bizleri kendi kelamı ile değerli kılmıştır.

3. Kıyamete kadar geçerlidir. İnsanlığın tümüne indirilmiştir. Tevrat ya da İncil gibi belli bir topluma ya da belli bir zamana indirilmemiştir. Mekke'de inen ayetler, Avrupa'da da geçerlidir, Afrika'da da. Hatta kutuplarda bile. Miladi 610 yılından 632 yılının sonuna kadar inen ayetler o dönem için geçerli olmakla birlikte Raşid Hilafet Dönemi'nden Emevi ve Abbasiler'e, onlardan da günümüze kadar geçerliliğini korumuştur. Günümüzden de dünyanın sonuna kadar geçerli olmaya devam edecektir.

> Kur'ân ehli bir insan tereddüt yaşamaz. Kimin hak, kimin batıl olduğunun ayırdına rahatlıkla varır. Cahiliye; ilk asrın cahiliyesi de olsa, yirmi birinci asrın cahilî medeniyeti de olsa fark etmez, batılın batıl olduğunu tüm açıklığı ile serdeder.

4. Tebliğdir. Kime ulaşmışsa, Allah'ın (cc) kelamı ona ulaşmıştır. Ulaştığı kişiler uyarılmıştır. Bilinmesi dinde zaruri olan meseleler ona ulaşmıştır. Artık dinin asıllarında "Bilmiyordum" deme hakkına sahip değildir. Ki gerçekten bilmiyor olsa bile, tevhidin asli hususlarında yine mazur olacak değildir:

"De ki: 'Kimin şahitliği en büyüktür?' De ki: 'Allah benimle sizin aranızda şahittir. Sizi ve kime ulaşırsa onu uyarmam için bu Kur'ân bana vahyedildi.' "[2]

5. Nezirdir/Uyarıcıdır. Hayata müdahale eder. Yanlışları düzeltmek ister. Olağan seyri değiştirmek ister. Kalpleri Rahman'a çevirmek ister. Bu hayırları arzulayan insanları değiştirir, ıslah eder, temizler ve arındırır. Yüz çeviren insanlara gelince onlar, Kur'ân'ın uyarıcı özelliğini ortadan kaldırmak için onu evlerinin başköşelerine, ulaşılamayacak yüksek dolapların üzerine hapsederler. Ya da onun uyarısından rahatsız olanlar Arapçasına yoğunlaşmak sureti ile kendilerini teselli ederler. Yüzünden okumanın kâfi geleceğini düşünür ve kendisini böyle rahatlatır. Artık o, ne Kur'ân'a uzaktır ne de yakın. Ne Kur'ân'dan mahrum olur (!) ne de Kur'ân tarafından rahatsız edilir! Rahatlamıştır:

"Tüm âlemlere bir uyarıcı olması için, kulunun üzerine Furkan'ı (hakla batılı ayıran Kitab'ı) indiren (Allah) ne yüce, ne mübarektir."[3]

6. Beşirdir/Müjdeler. İnsanları sadece azap ile ürkütmek istemez. Orta bir yol tutar. "Allah'ın azabı vardır; ancak rahmeti daha fazladır" hakikatinin üzerine ısrarla parmak basar. Allah'a (cc) kulluk vazifesini güzel bir şekilde icra edenleri altından ırmaklar akan cennetlerle, ebedî refah ve mutlulukla müjdeler ve insana acele etmemesini öğütler. Öğütler ki insan, nefsinin arzularına ve şeytanın aldatmacalarına kanıp dümdüz yoldan sapıvermesin.

7. Tilaveti ibadettir. Okuyan, kulluk bilincine erer; bu bir ibadettir. Allah'ı tanır; bu bir ibadettir. Amele yönelir; bu bir ibadettir. Tüm bunların yanında Kur'ân okuyan kul, ağzından çıkan her harfe karşılık on ecir/sevap alır.

8. Muciz bir kitaptır. Aciz bırakır. Belagat ve icazı ile meydan okur. "Benzerini getirin." der, ses çıkmaz. "Öyleyse onun benzeri, uydurulmuş on sure getirin (bakalım)." der, yine ses yok. "Onun benzeri bir sure getirin." Tıkırtı yok. "Kur'ân'ın sözlerinden, ayetlerinden bir ayet getirin." Sonuç elde var sıfır. Sadece Museylemetu'l Kezzab uydurur bir şeyler. Ancak beş yaşındaki çocuğa okunacak olsa kahkahaya boğulur. Çünkü bir uydurmuş, ama pir uydurmuştur!

2. 6/En'âm, 19
3. 25/Furkân, 1

Karanlık ne kadar zifiri olsa da onu etkilemez. Nurdur. Çünkü En-Nûr olan Allah tarafından indirilmedir.
Karanlıkta yolunu kaybeden birilerine rastlayan her mümin, onun eline Kur'ân kandilini tutuşturmalı, kesin bir surette doğru yolu bulacağına garanti vermelidir.

9. Furkan'dır. Hak ile batılı birbirinden ayırır. Hak ehli ile batıl ehlini birbirinden ayırır. Öyle ayırır ki Kur'ân ehli bir insan tereddüt yaşamaz. Kimin hak, kimin batıl olduğunun ayırdına rahatlıkla varır. Cahiliye; ilk asrın cahiliyesi de olsa, yirmi birinci asrın cahilî medeniyeti de olsa fark etmez, batılın batıl olduğunu tüm açıklığı ile serdeder. Kıyamete kadar yirmi bir asır daha geçse dahi Kur'ân'ı, sakınan bir kalp ile okuyan herkes cahiliyeyi tanır, tereddüt etmez. Çünkü çağların ya da medeniyetlerin değişmesi önemli değildir Kur'ân için. Önemli olan yaşam biçimi, Allah'a veya hayata bakış açısıdır:

"(Kur'ân inmeden evvel Tevrat ve İncil'i) insanlara hidayet kaynağı olsun diye (indirdi). Ve Furkan'ı (hakla batılı birbirinden ayıran Kur'ân'ı) da indirdi."[4]

10. Mevizedir/öğüttür, şifadır, hidayet ve rahmettir. Öğüt dinlemek isteyen, keşmekeşler içinde helak ettiği kalbine şifa arayan, hidayeti ve rahmeti elde etmek isteyen kimselerin kısa ve kesin sonuç alacağı yoldur:

"De ki: 'Ey insanlar! Şüphesiz ki size, Rabbinizden bir öğüt, sinelerde olan (manevi hastalıklara) şifa, müminler için de hidayet ve rahmet olan (bir Kitap geldi).' "[5]

11. Nurdur. Karanlık ne kadar zifiri olsa da onu etkilemez. Nurdur. Çünkü En-Nûr olan Allah tarafından indirilmedir. Karanlıkta yolunu kaybeden birilerine rastlayan her mümin, onun eline Kur'ân kandilini tutuşturmalı, kesin bir surette doğru yolu bulacağına garanti vermelidir:

"Ey insanlar! Rabbinizden size (hiçbir şüpheye yer bırakmayan) burhan geldi ve size apaçık bir nur indirdik."[6]

Burada yazdıklarımızın dışında Kur'ân'ın sayamayacağımız kadar meziyetleri ve sıfatları vardır. Ancak biz bu kadar ile yetinelim. Allah (cc), öğrendiklerimiz ile bizi faydalandırsın. Allahumme âmin.

Selam ve dua ile.

4. 3/Âl-i İmran, 4
5. 10/Yûnus, 57

CİHAD YOLUNDA DEĞİŞMEYEN ESASLAR

Bedirhan EREN

Kim kâfirlere ve zalimlere meyleder, onlara itaat eder ve ahirette azap ve ateşle tehdit edilmesine rağmen onlara meylini ve itaatini açık bir şekilde ilan ederse işte bu, en kötü yenilgidir.

KİTABIN KÜNYESİ

Kitabın Adı: Cihad Yolunda Değişmeyen Esaslar

Kitabın Yazarı: Şeyh Yusuf El-Uyeyri

Yayınevi: Küresel Kitap

Yayın Tarihi: 2013

Basım Yeri: İstanbul

Sayfa Sayısı: 92

Cilt/Kâğıt: Karton Kapak/Kitap Kâğıdı

Ebat: 13,5x21

Ömrü Kısa, Bereketi Uzun Bir Hayat

Şeyh Yusuf El-Uyeyri, Arabistan'ın kuzeyindeki Kasım vilayetinde doğdu. İlkokulu ve ortaokulu okudu; ancak liseyi bitirmedi. Ömrünün henüz on sekizinci yaşında ve kalbi cihad aşkıyla dolu bir genç olarak Afganistan'a geçti. Komünist Sovyet işgalinin başladığı yıllarda Afganistan'a giderek orada henüz yeni yeni örgütlenmeye başlayan ve Arap ülkelerinden gelen gençlerin kaldığı eğitim kampına katıldı. Kendisini ya-

kından tanıyanların tanıklıkları ve ardında bıraktığı eserlerden anlaşılmaktadır ki Allah (cc) ona keskin bir akıl, doğru bir görüş ve kuvvetli bir hafıza bahşetmişti. Bu yetenekleri onu, Sovyetlere karşı birinci Afgan cihadı günlerinde çocuk denebilecek bir yaşta El-Faruk Kampı'nın eğitimcilerden biri olmaya ehil kılmıştı. Eğitimde birkaç yılını geçirdi. Ciddiyeti ve kararlılığı ile biliniyordu.

Şeyh Yusuf El-Uyeyri, Somali'de Amerikan kuvvetlerine karşı yürütülen çatışmalara da iştirak etmiştir ve ümmetin gençlerinin ümmetin durumundan ve vakasından habersiz bir şekilde yaşadığı bir dönemde, Amerika'nın oradan kovulması ve hezimete uğratılmasında payı olmuştur. Şeyh Yusuf El-Uyeyri, Somali tecrübesinden sonra Arabistan'a döner ve orada meşhur âlimlerle görüşür.

Arabistan'daki bombalı bir saldırıdan sorumlu tutularak zindana atılan Şeyh Yusuf'a birçok işkenceler yapılır. Ta ki -soruşturmacının rivayetine göre- patlatmayı yapan gerçek fail ortaya çıkana kadar. Şeyh Yusuf bu hatırasını yakın bir arkadaşına şöyle nakletmiştir: "Bir gün bir hapishane polisi geldi ve sevinçli bir şekilde şunları söyledi: 'Müjdeler olsun sana, gerçek faili bulduk. Sizden birisi değil, bilakis Rafızilerden birisiymiş. Ama kimseye söyleme!' Sonra beni koğuşa götürdüler."

O günden sonra patlama olaylarıyla ilgili olarak cihad gençlerine yapılan işkenceler durduruldu. Hapishane müdürü gardiyanlarını toplayıp onlara şöyle dedi: "Patlama olaylarıyla ilgili olarak yargılanan herkese başka ithamlar giydirin ki onunla hükmolunsunlar!" Gerçekten de gençlerden her birine ya tekfir ya da benzeri başka bir suçlamada bulunularak bir dava giydirdiler. Sonra da Selulî mahkemelerce haklarında hükümlerde bulunuldu. Bu olaydan sonra Şeyh, hapishanede bir süre Rafızilerle birlikte kaldı. Onlarla beraber "Ayetullah"ları veya "Seyyid"leri de bulunmaktaydı. Şeyh Yusuf onlarla tartışıyor ve münazaralarda bulunuyordu. Nihayetinde Ayetullahları adamlarını, ondan ve onunla birlikte oturmalarından sakındırdılar.

Şeyh Yusuf bu hatırasını da şöyle nakletmiştir: "Ben uyuyor gibi yapıyordum ve Ayetullahları bunu fırsat bilerek konuşmaya ve onlara ders vermeye başlıyordu. Ben de onu dinliyor, uygun bir fırsat yakaladığımda kalkıyor ve ona reddiyeler veriyordum."

Kuvvetli hüccetlere ve beyana sahip oluşundan dolayı ondan oldukça rahatsız olmuşlardı. Daha sonra geçtiği tekli hücresinde zamanını ezber ve ilmî kitapları okumakla geçiriyordu. Kur'ân'ı ezberledi ve sağlamlaştırdı. Buhari ve Müslim'i ezberledi. İlim ehlinin kitaplarını okudu. Tüm bunları mütalaaya kapanarak yaptı. Hapishane günleriyle ilgili olarak şöyle diyordu: "Allah'a yemin olsun ki, hapishanede öyle imani ve lezzetli anlar yaşıyordum ki, bunları ancak Allah bilir. Hapisten çıkacağımı müjdeleyen kişi geldiğinde, farkında olmadan yüzüne karşı bağırarak şöyle dedim: 'Allah seni hayırla müjdelemesin!' Bu, iradem dışında, hapishanede gördüğüm nimetlerin etkisinden ve ilim talebinde elde ettiğim büyük faideden kaynaklanmıştı."

Şeyh Yusuf El-Uyeyri, Somali'de Amerikan kuvvetlerine karşı yürütülen çatışmalara da iştirak etmiştir ve ümmetin gençlerinin ümmetin durumundan ve vakasından habersiz bir şekilde yaşadığı bir dönemde, Amerika'nın oradan kovulması ve hezimete uğratılmasında payı olmuştur.

Şeyh Yusuf müthiş bir askerî tecrübeye sahipti ve onunla oturan veya onun yazılarını okuyan herkes ondan etkileniyordu. Şeyh, hapishaneden çıktıktan sonra cihad, cihad meselelerinin temellendirilmesi ve sorunlu münafıkların şüphelerinin çürütülmesi hakkında yazılar yazmak için büyük çaba göstermiştir.

Babası, Allah'ın (cc) kendisine bereket kapılarını açtığı bir tacir idi. Fakat Şeyh Yusuf bu dünyaya aldırış etmiyordu. Bununla birlikte yapmakta olduğu

çalışmalarında ve cihadında babasından büyük bir destek, rıza ve hoşnutluk görmekteydi. Diğer tarafta da devamlı olarak onu destekleyen ve sebatını arttıran ve kendisini teslim etmemesini öğütleyen annesi bulunmaktaydı.

Şeyh Yusuf, gençleri; lüksü ve rahat yaşantıyı terk etmeye, buna mukabil katı ve zor bir yaşantıyı tercih etmeye teşvik ediyordu. Bunu, nefsini sabır ahlakıyla ıslah etmek ve cihad topraklarındaki sıkıntılara tahammül edebilmek için yapıyordu. Günler geçmesine rağmen çok az yemek yiyordu. Hâlbuki maddi olarak durumu iyiydi. Fakat o, zorluklara alışmayı istiyordu. Bu durum böyle devam ederken Küresel Haçlıların çıbanbaşı olan Amerika'nın talebi üzerine Selul (Suud) ailesi onun peşine düştü. Bir seneden fazla bir süre ondan teslim olmasını talep ettiler. Onlara teslim olmaya veya dininde alçalmışlığa razı olmayı kabul etmedi.

Şeyh Yusuf, öldürüldüğünde çok tanınan veya bilinen birisi değildi. İlim, davet, cihad ve ibadet gibi birçok hayrı bir araya toplayan, ümmetin gençlerinden bir gencin hayatı da -inşallah- en hayırlı ve en güzel bir hâl üzere son buldu. Hidayet yolunu bulan her gencin kendisine meylini kazanmıştı. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun…

Şeyh Yusuf El-Uyeyri'nin, sayısı tam olarak bilinmeyen ve genellikle "itikad-cihad ayrılmazlığı" ve "ilim üzere cihadın fıkhı" konuları üzerine kaleme aldığı makaleleri yayımlanmıştır. Ayrıca bizzat yazmış olduğu kitaplarından bazıları şunlardır:

"Haçlı Savaşlarının Hakikati", "İstişhad Ameliyeleri İntihar mıdır Yoksa Şehadet mi?", "Esirlerin Hükmü Hakkında Şaşkınlara Yol Gösterme", "Düşmanlarla Cihadda Kadınların Rolü", "El-Mizan li Hareketi Taliban"…

Cihadı Diğer Savaşlardan Ayıran Temel Esaslar

Şeyh Yusuf El-Uyeyri, bu ayın tanıtım konusu olan "Cihad Yolunda Değişmeyen Esaslar" isimli kitabında cihadın ve cihadi duyguların, sahih akide ve şer'i ilim ile bağlanmasını gerekli görmekte ve cihadı bu esaslar üzerinde temellendirip bunun hakkında yayılan tüm şüphelere reddiye vererek ümmeti yaşamış olduğu uyuklama hâlinden uyanmaya teşviklerde bulunmaktadır.

Şöyle diyor Şeyh: "İnsanlara cihadın, ancak tevhidi gerçekleştirmek ve Lailaheillallah Muhammedun Resûlullah'ın gerektirdiklerini tatbik etmek için vacip olduğunu açıklamamız gerekir. Cihad menhecini, zulüm ve yalanla giydirilen bağlardan ve prangalardan kurtarmalıyız. Ümmetin cihadın önemini bilmeleri ve diğer yönden bunun üzerinde sebat etmeleri için insanları bu esaslara bağlamalıyız." İşte "Cihad Yolunda Değişmeyen Esaslar" kitabını yazmasının asıl nedeni buydu.

Kitabı okumaya başlamadan önce bilinmesi gerekir ki İslam şeriatında zamanın, mekânın ve şahısların değişmesiyle değişmeyen, mutlak inanç ve kesin delillerle kökleri sağlam bir temel üzere kurulu esaslar bulunmaktadır. Şeyh Yusuf El-Uyeyri, bu kitapta şer'i naslarla belirlenen cihadla ilgili sabit esasları, şüpheye yer vermeyecek bir şekilde ve meseleleri teferruatlarda boğmayan sade, anlaşılır ve Türkçe tercümesine dahi yansıyan akıcı bir dil ile ifade etmiştir.

Gerçekten de bugün ve geçmişte tevhid ve sünnet nizamına düşmanlık eden kâfirler ve münafıklar güruhu, İslam'ı ve İslam ümmetini ayakta tutan şer'î şerifin bu mübarek şiarının karşısında durarak kalplerden söküp atmaya, basın ve yayın yoluyla yaptıkları algı üfürükleriyle bu şiarı terör; inancını, canını, ırzını, vatanını ve mülkünü savunan mücahidleri ise terörist olarak isimlendirmeye çalışmıştır. Bununla beraber halk nezdinde itibar stokçusu ve Müslim görünümlü fakih/âlim taslaklarının cihad hakkında ilmî bir delil sunmaksızın bu şiarı sınırlandırıp sulandırma çalışmaları da malumdur. Buna karşılık selef ulemasının, "İlmin her dalı ancak o ilim ile amil olandan alınır." ilkesi vurgulanır. Bu kaideye göre herhangi bir demokratik siyasi parti içerisinde fetva veren müftü konumundaki bir "hoca" veya parti mensubu ya da gönüllüsü bir "molla"nın cihad ahkâmı ve menheci hakkında dile getireceği sayıklamaların davetçi gençler ve mücahidler nezdinde hiçbir değeri, makbuliyeti ve ağırlığı yoktur.

Bu tür âlim taslakları bazen cihadın sadece savunma savaşı olup fitneyi ortadan kaldıran önleyici saldırı/fetih hareketi olmadığını, bazen de cihadın sadece işgal edilen İslam topraklarını özgürleştirme ameliyesi olduğunu söyler. Kimi malumatfüruş zevat da müsteşriklerin yaptığı tanımı tekrar ederek cihadın Resûlullah'ın (sav) vefatı ile sona erdiği ve

> Kitapta işlenen ilk esas "Cihad, Kıyamete Kadar Devam Edecektir" kaidesidir. Yazar burada Kur'ân'dan ayetler ve birçok hadis-i şeriften de deliller eşliğinde ve Resûlullah'ın (sav) kıyamete kadar hak üzere savaşacağını haber verdiği "Taifetu'l Mansura" terkibi üzerinden yer yer İbni Hacer ve İmam Nevevi gibi ünlü hadis şarihlerinin eserlerinden de birtakım alıntılar yaparak, bu konuyu insan zihninde soru işareti bırakmayacak bir şekilde netleştirmiştir.

modern çağda cihadın yeni dünya düzeninde yeri olamayacağı söylemini dillendirebilmektedir. Hatta cihadın yerine BM (Birleşmiş Milletler) İnsan Hakları Sözleşmesi'nin veya AB (Avrupa Birliği) Kriterleri'nin demokratik bir zeminde uygulanmasının modern çağda yeterli olacağı hezeyanını dahi savunabilmektedir.

Kitapta işlenen ilk esas "Cihad, Kıyamete Kadar Devam Edecektir" kaidesidir. Yazar burada Kur'ân'dan ayetler ve birçok hadis-i şeriften de deliller eşliğinde ve Resûlullah'ın (sav) kıyamete kadar hak üzere savaşacağını haber verdiği "Taifetu'l Mansura" terkibi üzerinden yer yer İbni Hacer ve İmam Nevevi gibi ünlü hadis şarihlerinin eserlerinden de birtakım alıntılar yaparak, bu konuyu insan zihninde soru işareti bırakmayacak bir şekilde netleştirmiştir. Hâl böyle olunca evrensel küfrün önderlerinin, türlü oyunlar kurup mücahidlerin önlerini tıkama gayretlerinin boşa çıkacağı inancı kendiliğinden ortaya çıkacaktır, ki bu da her durum ve şartta müminlerin Allah yolunda azmini ve kararlılığını perçinleyecektir, der yazar.

"Cihad Şahıslara Bağlı Değildir" esası, yazarın açıklamaya çalıştığı ikinci kaidedir. Yazar burada mücahidleri bir arada tutmak ve planlar kurup İslam düşmanlarını zelil kılmak gibi önemli görevler üstlenen komutanların gerekli olduğunu ifade eder. Bununla beraber cihadın bu gibi şahıslara endekslenip bağlanmasının savaş sırasında müminler üzerinde durgunluk, zayıflık ve harpten çekilme duygusunu ortaya çıkaracağını; ayrıca cihadın tüm zamanlarda geçerli olacağı kanaatini de zayıflatacağını, Uhud Savaşı'ndan da örnek vererek konuyu pekiştirmektedir. Uhud günü Resûlullah'ın (sav) vefat haberi üzerine insanlardan bazılarının cihad amelini şahıslara bağladığını, öyle ki bu kimselerin savaştan salim bir şekilde kurtulmayı ve kâfirlerden eman dilemeyi bile düşündüklerini, bunlardan bazılarının ise "Eğer Muhammed peygamber olsaydı öldürülmezdi" diyerek küfür itikadında bulunarak irtidat ettiklerini belirtir.

Yazar, "Cihad Herhangi Bir Yere/Beldeye Bağlı Değildir" kaidesini üçüncü esas olarak ele alır. Bu kaidede Resûlullah (sav) ve ashabının (ra) yaşamından yola çıkarak cihadın evrensel olduğunu; bu amelin, şartlarının oluştuğu ve engellerin kalktığı her mekân için uygun olduğunu ve bu sebeple de belirli bir beldeye bağlanamayacağını açıklamaktadır. Nitekim Nebi'nin (sav) gerek davette gerek cihadda gerek de dinin diğer şiarlarında kendisini herhangi bir yer veya mekânla bağlamadığını ifade eder.

Yazarın açıklamaya çalıştığı esasların bir diğeri "Cihad Belirli Bir Savaşa Bağlı Değildir" ilkesidir. Burada yazar yenilgi ile sonuçlanan bir savaşın kritiği -veya "faaliyet sonu incelemesi" de denilebilir- yapılırken söz konusu asli ilkelerin ve temellerin yanlış olabileceği gibi bir vehime kapılmanın doğru olmadığını söyler. Nitekim tarihin birçok döneminde müminler, savaş meydanlarında bazen zafer elde etmiş bazen de küffar karşısında yenilgiye uğramıştır. Buna en çarpıcı örnek Resûlullah (sav) dönemindeki Uhud Savaşı'dır. Bununla beraber müminlerin cihad yolunda sebat etmeleri üzerine Allah (cc) müşriklere karşı, Rasûlullah (sav) komutasındaki İslam ordusuna Mekke'nin fethini müyesser kıldı. Bir başka örnek de şiddetli savaşlardan biri olan ve İslam ordusunun hezimete uğrayıp ümmetin halifesiz kaldığı hicri 656 yılındaki Moğol saldırılarıdır. Sonraki dönemlerde de

Allah yolunda cihada çıkan mücahid vaktini, malını ve canını; tevhid inancının tüm insanlara ulaşması ve İslam'ın zaferi uğruna ortaya koyar. Cihad, aynı zamanda Allah'ın, mücahidler vasıtasıyla kâfirleri helak etmesine, kâfirlerin fakirleşmesine ve küfürleri üzere ölmesine vesile olur.

Ayn Calut Savaşı'nda Moğolların İslam orduları tarafından ağır bir yenilgiye uğratıldığını vurgulayarak konuya açıklık getirmektedir.

Yazarın, üzerinde önemle durduğu esas "Zafer, Yalnızca Askeri Galibiyetle Değildir" kaidesidir. Yazar burada müminlerin birçoğunun, cihad farizasını yerine getirenlerin elde edeceği galibiyeti; zahiren elde edilen nihai zafer olarak sınırlandırıp kavramsallaştırdıklarını, buna karşın Kitap ve sünnete göre zaferin birçok anlamının olduğunu açıklamaktadır.

Allah yolunda savaşa çıkan bir mücahidin her şeyden önce kendi nefsine, şeytana ve Kur'ân'da zikri geçen, nefse hoş gelen sekiz şeye karşı muzaffer olduğunu bildirir. Allah'ın (cc) mücahide bu ameli karşısında hidayet verdiğini, yine aynı şekilde kulun cihada çıkarak ümmet içerisinde, insanları cihaddan alıkoyan veya bu amelden insanları soğutan kimselere karşı da başarılı olduğunu söyler.

Allah yolunda cihada çıkan mücahid vaktini, malını ve canını; tevhid inancının tüm insanlara ulaşması ve İslam'ın zaferi uğruna ortaya koyar. Cihad, aynı zamanda Allah'ın (cc), mücahidler vasıtasıyla kâfirleri helak etmesine, kâfirlerin fakirleşmesine ve küfürleri üzere ölmesine vesile olur. Tüm bunlarla beraber Allah'ın kulları arasından cihad aracılığıyla şehidler almasının da en büyük zafer türlerinden olduğu belirtilir.

Yazar son olarak "Müslim'in Yenilgisi Öldürülmesi ile Değildir" esası üzerinde durarak müminler ile kâfirler arasındaki çatışmanın esas itibarıyla akide ve ilkeler savaşı olduğunu, bu ilkelerden ve itikaddan vazgeçildiğinde asıl mağlubiyetin o zaman yaşanacağını, ilkelerin ve akidenin yok olduktan sonra bedenlerin sağ kalmasında bir fayda olmayacağını vurgular. Kısaca yazar burada mümin kimsenin irtidat ederek, Yahudi ve Hristiyanların yahut laik, liberal veya Baasçı küfür milletine tabi olmasının savaştaki hezimetten dahi ağır ve daha büyük bir yenilgi olduğunu ifade ederek bu hususa dikkat çeker.

"Kim kâfirlere ve zalimlere meyleder, onlara itaat eder ve ahirette azap ve ateşle tehdit edilmesine rağmen onlara meylini ve itaatini açık bir şekilde ilan ederse işte bu, en kötü yenilgidir. Bu hâliyle beraber, tutunmuş olduğunu iddia ettiği itikadi ve menhecî ilkeleri de bu meyil ve itaatinden sonra yok olup gitmiştir."

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı Müjdele!"
(39/Zümer, 17)

teuhid

TEVHİD MEALİ UYGULAMASI

TEVHİD DERSLERİ

TEVHİD DERGİSİ

TEVHİD MEALİ

ISSN 2148-4635
9 772148 463504

ABONELİK İÇİN
tevhiddergisi@gmail.com
www.tevhiddergisi.org
+90 545 762 15 15